Ionuț CORBEA

GHID DE UTILIZARE A BĂRBAȚILOR ȘI ALTE POVEȘTI

ISBN

Ionuț CORBEA

GHID DE UTILIZARE

A

BĂRBAȚILOR

și alte povești

CUVÂNT ÎNAINTE

Omul zilelor noastre este bombardat cu fel de fel de invenții care îi invadează viața şi încet-încet o fac imposibilă fără existența lor. Maşina, televizorul, computerul, apoi internetul, cuptorul cu microunde şi alte aparate, s-au insinuat atât de bine în universul casnic încât au aruncat în derizoriu descoperiri mult mai valoroase, dar învechite, precum bărbatul. Astfel, în generozitatea sa, Ionuț Corbea le oferă femeilor moderne un ghid de utilizare cât mai eficientă a masculilor din dotare. Din momentul în care doamnele ajung la concluzia că bărbatul este indispensabil oricărei gospodării, precum maşina de spălat sau telenovela, nu le rămâne decât să-l stăpânească şi utilizeze într-un mod cât mai eficient. Demersul autorului nostru poate părea o glumă, dar se dovedeşte a fi o treabă cât se poate de serioasă. De fapt, din totdeauna umorul a fost o chestiune cât sepoate de serioasă şi este tratat ca atare de cei care l-au practicat. Odată lămurită psihologia masculină („Bărbații au nevoie de înțelegere. Ei sunt diferiți, curioşi, obosiți, dar nu sunt rău intenționați."), Ionuț Corbea îşi continuă reflexiile amar ironice atacând şi alte subiecte la fel de banale în aparență, dar de fapt profunde, descoperind că obişnuința şi superficialitatea

ne împing adesea spre absurd. Bunăoară, meditând asupra „ieducației“ primite de copiii noştri, autorul remarcă faptul că profesoara îi pedepseşte pe copiii răi dându-le mai multe teme, iar profesorul de karate îi disciplinează pe zurbagii impunându-le mai multe exerciții fizice. Deşi toată lumea consideră situația ca fiind normală, ea este, de fapt, aberantă, căci în mod normal copiii cuminți ar trebui să primească mai multe teme, pentru a învăța mai mult (nu de aia vin la şcoală?!), iar ucenicii ascultători de la karate ar trebui, la rândul lor, să execute mai multe exerciții fizice (doar de aia au fost trimişi de părinți la karate – să se fortifice şi să deprindă procedeele de luptă, nu?!). Concluzia logică e amară: leneşii şi derbedeii beneficiază cel mai bine de educație. Logica este unealta cu ajutorul căreia autorul prelucrează fiecare subiect. Situațiile descrise sunt întotdeauna absurde, dar concluziile se dovedesc mereu plauzibile. La un moment dat, Ionuț Corbea ne dezvăluie chiar şi cum am putea scrie „Cea mai bună carte din lume“. Arabescurile pe care le desenează autorul încălțat cu patinele logicii pe gheața alunecoasă a raționamentelor absurde sunt surprinzătoare, dar savuroase. Amestecând şabloanele basmelor, Biblia şi principiile tragediei clasice, obține o halucinantă poveste despre un pitic orb, îmbrăcat în roşu persecutat de soartă şi tatăl bețiv. Este poate cea mai interesantă dintre aceste proze adunate sub titlul înşelător de „Ghid de utilizare a bărbaților“. Căci ambițiile autorului depăşesc cu mult intenția declarată şi astfel ni se oferă şi un „Manual al micului altruist“, sau un „Manual al micului mizantrop“. El ne atenționează asupra însuşirii noastre de a descrie întotdeauna realitatea aşa cum ne-o imaginăm noi, nu cum este ea în realitate, sau explică misterul vieții de apoi. Paradoxale şi greu de încadrat într-un gen

anume, prozele adunate în acest volum stârnesc la început curiozitatea, apoi uimesc prin ingeniozitate și, mai ales, îndeamnă spre meditație.

Radu Băieșu

PEŞTERA

Această primă parte a povestirii va cuprinde doar o listă de cuvinte elevate, pe care eventualii cititori pretenţioşi sunt rugaţi să o revadă din când în când, pentru a îmbunătăţi povestea.

EXHAUSTÍV, ~ă (~i, ~e) livr. Care tratează un subiect epuizându-l; în întregime; complet

ELUCUBRAŢIE, elucubraţii, s.f. Combinaţie haotică de elemente absurde; aberaţie.

ASERTÍV, -Ă, asertivi, -e, adj. (livr.) Cu caracter de aserţiune; asertoric. – Din fr. *assertif.*

ASERŢIÚNE, aserţiuni, s.f. (fil.). Enunţ care este dat ca adevărat; p.gener. afirmaţie. [Pr.: -ţi-u-] – Din fr. *assertion*, lat. *assertio*, *-onis*.

EPISTEMOLOGÍE s.f. 1. Parte a gnoseologiei care studiază procesul cunoaşterii aşa cum se desfăşoară în cadrul ştiinţelor; teorie a cunoaşterii ştiinţifice. 2. (Impr.) Gnoseologie. – Din fr. *épistémologie*.

HERMENEÚTICĂ s.f. Ştiinţa şi arta interpretării textelor vechi, în special biblice; ştiinţa exegezei. ♦ Ştiinţa sau metoda interpretării fenomenelor culturii spirituale.

CHIETÚDINE s.f. Linişte, tihnă, calm. [Pron. chi-e-, scris şi quietudine, var. cvietudine s.f. / < fr. *quiétude*, cf. lat.bis. *quietudo*].

ALTERITÁTE s.f. (fil.; op. i d e n t i t a t e) Existența, ființa privită din punct de vedere diferit de ea însăşi. [Cf. fr. *alterité*, it. *alteritŕ* < lat. t. *alteritas*].

INTROPATÍE s.f. Concept în estetica germană din primele decenii ale sec. XX, care desemnează proiectarea, transpunerea noastră simpatetică în obiectele exterioare. [< fr. *intropathie*].

CONFUZIA PARONIMICĂ - este una din cele mai frecvente şi supărătoare greşeli. Paronimele sunt cuvinte asemănătoare prin sonoritate sau ortografie, cu alte cuvinte, dar diferite ca sens. Ex: Literar (aparține literaturii) - Literal (literă de literă) ; Original (unic) - Originar (loc de naştere) ; Abilitate (pricepere) - Agilitate (suplețe, forță) ; a enerva (a se înfuria) - a inerva (a prezenta o inervație).

Acum că mi-am făcut datoria pot începe să scriu despre ce i s-a întâmplat unui individ oarecare, şi poate, puțin cam sărman cu priceperea, mai dubios, după părerea celor din jur. Spre deosebire de restul tribului, 1 era destul de rar fericit, sau măcar mulțumit. Ba că piatra e rece, ba că s-a udat până la piele, ba că îi este frig. Foarte rar era mulțumit, şi atunci doar pentru perioade scurte.

Într-o dimineață obişnuită şi ea, omul nostru, căruia din comoditate îi vom zice **1**, s-a trezit.

S-a uitat în jur. Nu părea să se fi întâmplat nimic deosebit peste noapte. Peştera era la locul ei, la fel şi proviziile de mâncare pentru a doua zi (care între timp devenise acea zi) .

Ceilalți oameni din trib încă dormeau, mai ales **2**, care era recunoscut ca şef, scotea nişte sunete care sigur țineau la distanță eventualii prădători.

1 s-a întins peste pietrele acoperite cu o blană de animal, care îi serveau drept pat (ceea ce el nu ştia încă) ca să ajungă la tigva unde ținea puțină apă. A dat să bea, dar nu mai era nimic înăuntru. Destul de supărat s-a dat jos din pat, s-a dus până la covoraşul de iarbă pe care îl ținea în afara peşterii să culeagă roua adunată pe el (ele dacă ne gândim la firele de iarbă). A curs ceva rouă în tigva ce-i servea de pahar, a pus înăuntru câteva frunze de mentă pe care le ținea sub blana de animal amintită anterior şi s-a dus să-şi facă toaleta de dimineață. Era singurul din trib care avea acest obicei pe care îl deprinsese cu mult timp înainte. Îi dădea o senzație de bine, şi i se părea că ziua începe mai uşor. Ceilalți aveau impresia că e uşor în fiecare zi şi nu îi deranja nici gustul rău pe care îl simțeau (în gură cum se zice prin cărți), nici înțepeneala cu care se trezeau din cauză că se culcau pe pietrele goale.

Imediat cum s-a terminat ritualul de dimineață s-a dus la licoarea lui de dimineață. Spre surprinderea lui, în peşteră îl aştepta **3**, primul dintre fiii lui. Trebuie să amintim că 1 avea, nu se ştie de ce, un succes enorm la femeile din trib, care vroiau cel puțin un copil de la el. **3** era deja aproape bărbat şi îl aştepta pe **1** deoarece îl atrase mirosul licorii.

– Pot să gust şi eu? a întrebat.

– *Of course*, a răspuns 1, care avea un accent mai straniu.

3 şi-a luat tigva lui şi a turnat din tigva lui **1**. A băut puțin şi a exclamat:

– Excelentă băutură! Cum se cheamă?

– Îi voi spune ceai, deoarece este din alte plante şi nu din cafea, a răspuns **1**.

1 nu îşi băuse încă ceaiul de dimineață şi era morocănos.

– Azi nu am nici un chef de vânat şi nu am nici chef să ies la cules de mere.

– Păi nu te duce, a răspuns **3**.

– Şi mâine ce voi mânca?

– Facem un târg, dacă vrei. Eu voi culege mere pentru tine şi tu mă vei învăța de unde să culeg planta asta minunată, a spus **3**.

– OK, a zis **1** cu acelaşi accent enervant.

Având asigurată mâncarea pentru a doua zi, **1** s-a hotărât să se dedice descoperirii pe care o făcuse în urmă cu o zi, şi care i se părea destul de importantă. Avea sentimentul că este ceva important, dar nu ştia de ce.

S-a uitat în urmă la tribul care se trezea şi a plecat spre cealaltă peşteră, ştiută numai de el, unde se afla descoperirea.

Ajuns acolo a dat la o parte piatra cu care acoperise focul. Spre enorma lui surprindere acolo nu mai era decât o mână de cenuşă şi câțiva cărbuni. Mai văzuse cărbuni în pădure, după furtuni. A dat să ia unul în mână, dar durerea pe care a simțit-o l-a făcut să-şi retragă mâna. Se arsese destul de rău. S-a uitat cu atenție şi a văzut că o bucățică din cărbune era în continuare roşie (ca focul). A apropiat mâna cu grijă, a simțit o căldură plăcută şi a observat că pata roşie se întinde pe cărbune. A observat că partea neagră nu arde. S-a aşezat pe o piatră din apropiere, a luat cărbunele, cu atenție şi cu mâna validă şi l-a aşezat în fața lui. Din întâmplare l-a aşezat pe o grămadă de paie care, evident, s-au aprins. **1** s-a uitat nedumerit şi, deoarece

gândea, a pus pe foc nişte paie şi lemne care erau pe acolo. Focul s-a înteţit şi căldura din peşteră devenise foarte plăcută, chiar şi pentru **1**.

După câteva minute focul a început să se stingă, aşa că **1** a mai pus câteva lemne. Îşi dăduse seama cam ce trebuie făcut să întreţină un foc plăcut. Adevărat că făcea căldură, dar asta nu părea atât de important, cel puţin vara.

S-a hotărât să îi cheme pe **2** şi **3** pentru a le împărtăşi descoperirea lui.

Cei doi au venit, dar **2** s-a arătat speriat şi foarte puţin impresionat. **3**, pe de altă parte, a luat o bucată de cărbune din apropierea focului pentru a o studia de aproape. A observat că s-a murdărit pe mână, şi, deoarece învăţase de la tatăl lui să fie curat, s-a şters pe peretele peşterii. A rămas urma mâinii lui. Entuziasmat a luat direct bucata de cărbune şi s-a desenat. **1** a văzut şi a luat şi el o bucată de cărbune. A desenat ceva . A spus:

– Asta e interesant. Dacă eu mă voi duce la pândă sau voi descoperi un loc bun de vânat aş putea să las semne pe peretele peşterii ăsteia, sau mai bine pe orice piatră mai plată.

– Aşa e, a răspuns **2**, care de data asta a părut puţin mai impresionat, scrijelind şi el ceva. Aş putea face nişte desene, astfel încât toată lumea să ştie ce are voie să facă şi ce nu.

– În felul ăsta am putea să ne transmitem unul altuia mesaje, a adăugat **3**.

Se vedea că **3** e fiul lui 1. Moştenise de la **1** nu doar statura, ci şi curiozitatea, setea de cunoaştere, dar şi nefericirea acestuia.

Deosebit de bucuroşi, au luat cu ei nişte bucăţi de cărbune şi s-au întors la bază.

Acolo îi aşteptau ceilalți membri ai tribului.

– V-am adus ceva interesant, a zis **2**.

– Vă aşteptam destul de nerăbdători, a zis **4**, fratele lui **3**.

4 era şi el destul de dezvoltat şi, din cauză că nu îi era uşor să meargă, se hotărâse să se dedice agriculturii. Avea deja câteva câmpuri cu plante hrănitoare. El îşi plătea impozitul către **2** cu plante din cele mai bune, cerute chiar de **2**.

– Dar noi am avut o treabă importantă. Tocmai am descoperit o modalitate de a comunica destul de eficient, a zis **1**.

– Asta va fi de acum singura modalitate oficială de a comunica cu mine, a adăugat **2**.

– Dar avem treabă la câmp. Dar trebuie să ieşim la vânătoare. Dar avem de crescut copii, s-au auzit voci.

– Nu vreau să aud. Punct. **3** vă va face instructajul.

– Vă voi arăta ceva care cred că va fi foarte de folos, a adăugat **1**, care s-a îndreptat spre fundul peşterii cu puțin jar.

Acolo a adunat câteva lemne şi în mijlocul lor a pus jarul. În câteva momente lemnele au luat foc. Membrii tribului stăteau înmărmuriți în jurul focului. Pentru o clipă, lui **1** i s-a părut, poate din cauza luminii care pâlpâia, că era înconjurat nu de oamenii cei fericiți ai tribului său, ci de nişte străini, gârboviți, plini de griji. Dar imaginea a dispărut la fel de repede cum apăruse şi, spre marea lui bucurie, **1** a putut observa în ochii celorlalți o sclipire de inteligență, de curiozitate.

– Ce e asta? Cum se cheamă? La ce foloseşte?

– M-am gândit să-i zic foc, a spus **1**. Deja am descoperit că putem scrie dacă folosim cărbunii.

În acel moment în peşteră s-a răspândit o mireasmă apetisantă. **3** prăjea nişte carne.

Toți cei strânși acolo, inclusiv **2**, au început să saliveze şi s-au dus la **3** să-i ceară nişte mâncare (de fapt era deja ora prânzului).

4 rămăsese puțin în urmă şi nu putuse participa la festinul ad-hoc şi mâncase nişte banane şi pregătise şi pentru **2** impozitul. Când a ajuns şi el la locul petrecerii, a alunecat pe o pată de grăsime, a căzut, s-a lovit destul de rău şi tava plină cu fructe s-a rostogolit cât colo. A fost un moment hazliu şi toată lumea a râs, mai ales **2** care îl lăudase deschis pe **3**.

După o viață plină de fericire, oamenii deveniseră în sfârşit, optimişti. Au înțeles cât de mizeră le era viața înainte de apariția focului în viața lor. A trecut ceva vreme. Totul părea bine, deşi fuseseră câteva accidente, două peşteri vecine luaseră foc pe de-a întregul, dar acolo trăiau nişte tipi cam răi, după părerea lui **2**, aşa ca nu era o mare pierdere. **2** locuia în prima peşteră, aşa că era în siguranță. Alții se arseseră, alții se îmbolnăviseră, dar nu avea importanță.

Între timp lui **1** îi venise altă idee. Observase că luând puțin pământ şi ținându-l în foc, obținea ceva căruia îi spusese fier. Mai observase că putea face săgeți, sulițe şi cuțite din fier. Acum puteau vâna mai eficient şi capacitatea lor de a ucide crescuse de multe ori.

Oamenii din peşteră mai observaseră că puteau face şi cuie din fier, cu care îşi făcuseră nişte colibe lângă peşteră. Alții construiră nişte bărci cu care plecaseră. Civilizația se răspândea. **1** era din ce în ce mai fericit, deşi acum populația crescuse destul de mult şi era mai greu de controlat, mai ales începuseră să îşi dorească cât mai multe. În sfârşit îşi dăduseră seama că înainte nu aveau aproape nimic. Nici mâncare, nici

arme, nici bani (o altă invenție a lui **1**), nici căldură. Acum era din ce în ce mai bine, deşi pe alocuri apăruseră indivizi care susțineau contrariul. E adevărat că apăruseră grijile, nevoile, neajunsurile, dar erau un preț mic, care trebuia plătit.

Oamenii se răspândiseră peste tot şi **1** se plimba din sat în sat să mai vadă, să mai verifice, să mai inventeze. Din ce în ce mai puțini îl mai cunoşteau şi îl mai admirau. E drept că albise între timp şi nu mai avea aceeaşi privire pătrunzătoare pe care o aveau acum tinerii.

Dar mai găsea pe câte cineva pe care îl sfătuia cum să facă rost de mai mult pământ, sau care era cea mai bună metodă să omoare un animal, cum să îşi oblojească o rană sau să vindece o boală. Erau totuşi din ce în ce mai puțini cei care îi cereau sfatul, învățaseră foarte bine să se lupte, să obțină profit, să mintă. Nu le mai stătea nimic în cale. Aveau deschisă calea de a subjuga celelalte sate, care nu doreau decât să existe. Oamenii lui **2** aveau arme mai bune, aveau mâncare mai bună, într-un cuvânt – aveau. Pe bună dreptate se puteau considera privilegiați.

Într-o zi **1** ajunse într-un sat îndepărtat. Nimeni din acel sat nu auzise nici de el, nici de **2**, **3**, sau **4**. Urmările invențiilor lui **1** se vedeau totuşi. Aveau şi ei foc, aveau şi ei sulițe.

1 s-a oprit în dreptul unor tineri care se jucau cu un aparat care părea că face foc.

– Ce e asta? Cum se cheamă? La ce foloseşte? a întrebat **1**.

Tinerii s-au uitat la el cu o privire disprețuitoare, destul de surprinşi că le vorbeşte şi i-au zis în timp ce aprindeau fitilul:

– Tataie, ne laaaaaaaaşi?

EXPLICAȚII:

După convorbiri aprinse am conchis că trebuie date câteva explicații:

Însuşirea aiurea de neologisme este o trimitere la scriitorii care îşi ascund lipsa de idei în spatele acestui gen de cuvinte.

Peştera inițială unde toată lumea era fericită - Raiul

1 – Adam

2 – Dumnezeu

3 şi 4 – Cain şi Abel

Peşterile cele două care au ars – Sodoma şi Gomora.

Lipsa acțiunii – evoluția tehnologică a omenirii.

Focul – metafora evidentă a cunoaşterii.

Fierul – metafora pentru tehnologie – atât constructivă, cât şi distructivă.

Concluzia:

1. nu ştiu dacă e bine ca oamenii să pună atât de mult accent pe „a avea“

2. „a spera“ ar putea fi sinonim cu a fi „nefericit“.

GHID DE UTILIZARE A BĂRBAȚILOR

Ghid de utilizare a bărbaților

Deşi lumea este plină de scule, dispozitive şi unelte, fiecare cu ghidul său de utilizare, există o unealtă, destul de răspândită (există aproape în fiecare casă) care vine fără garanție şi ghid de utilizare. Unealta la care mă refer este bărbatul. Observați că nu i-am spus sculă ci unealtă. Intenționat, deşi poate părea jignitor pentru o mare parte din purtătorii cromozomului Y.

Pentru un ghid de utilizare bun trebuie început cu definirea aparatului şi a scopului său şi cu calificarea celui care îl alcătuieşte.

Bărbatul este un aparat versatil, care, cu o utilizare corectă, vă poate oferi multe momente plăcute, dar care folosit impropriu se defectează destul de repede şi devine doar un deşeu de care poate fi destul de greu să vă debarasați. Vă puteți gândi la el ca la un computer fără programe, pe care trebuie să i le instalați dar apoi nu le mai puteți şterge, aşa că programarea trebuie începută din timp, trebuie să fie bine făcută şi continuată apoi pe toată durata de funcționare a acestuia.

Pentru că tot am vorbit de calculatoare voi mai încerca o definiție:

Bărbatul este o maşinărie digitală iar femeia este o maşinărie analogică. După cum se ştie, unei maşinării digitale îi sunt necesare doar 1 si 0, iar uneia analogice îi sunt necesare o infinitate de variabile.

Adică bărbatul este deosebit de simplu, iar femeia este infinit de complexă.

Alte definiții necesare înțelegerii depline a acestui ghid de utilizare:

În dicționar scrie: „SEX, sexe, s.n. 1. Totalitatea caracteristicilor morfologice şi fiziologice care deosebesc animalele şi plantele în două categorii distincte, masculi şi femele. 2. Fiecare dintre cele două categorii de viețuitoare diferențiate după organele genitale; bărbați sau femei, masculi sau femele. Sexul tare (sau viril) = bărbații. Sexul slab (sau frumos) = femeile. [Pl. şi: sexuri] – Din fr. *sexe*, lat. *sexus*."

Ar putea fi corect dacă nu ar fi aproape pe deplin greşit.

1. Bărbații sunt adevărații reprezentanți ai sexului frumos. Pare o afirmație absurdă, dar ar trebui să gândim corect: bărbații îşi dau cu fard? – Nu. Petrec ore în şir la coafor – nu, îşi fac unghiile, îşi dau cu muuuuuuuulte parfumuri, petrec ore în şir la magazine să aleagă o haină care să le scoată în evidență calitățile – iarăşi nu. Asta pe de-o parte. Pe de altă parte, la celelalte mamifere şi păsări şi peşti şi poate şi insecte reprezentanții sexului frumos sunt purtători de XY. Este evident că şi la specia noastră, care are bani de dat pe farduri, se întâmplă acelaşi lucru.

Deci, fără putință de tăgadă sexul frumos este cel bărbătesc.

Acum să vorbim şi despre sexul tare. S-a împământenit ideea că sexul tare este cel bărbătesc. Iarăşi este fals. Gândiți-vă la un bărbat tolănit pe canapea, cu berea în mână, cu maieul ridicat şmechereşte peste buricul aparținând unui abdomen parcă sculptat în formă de minge şi la soția lui care, după câteva ore la serviciu, se întoarce la cuibuşorul ei şi se apucă de treabă – mâncare, curățenie, spălat copii ş.a.m.d. În timp ce soțul face muşchi la limbă strigând după nevastă să-i mai aducă o bere, că e ocupat cu problemele majore ale omenirii – dezarmarea, criza financiară, încălzirea globală şi altele de acelaşi gen. Îl face asta pe el mai puternic? Să facă exerciții fizice să bea din sticlă fără să se păteze (prea rău)? Să obosească doar privindu-şi soția cum trebăluieşte prin casă? Sigur că nu.

Deci, fără putință de tăgadă, sexul tare este cel femeiesc.

Pentru a-mi susține afirmațiile, vă rog să vă gândiți la o familie de lei. El, frumos, maiestuos, mândru, cu coada erectă (ERÉCT, -Ă, erecți, -te, adj. Ridicat drept în sus; vertical. – Din lat. *Erectus*, am adăugat explicația pentru a nu fi greşit înțeles) şi leoaica, umilă, în spatele soțului, având între colți prada cea de toate zilele, atât pentru El, copiii săi cât şi pentru ea, dacă mai rămâne.

2. Nicăieri nu s-a făcut referire la sexul inteligent. Înțeleg motivele, dar eu voi face referire, deşi concluzia v-o las dumneavoastră. Dacă vă uitați la lista laureaților Premiului Nobel veți observa că este compusă aproape în exclusivitate de bărbați. Cele câteva femei rătăcite pe acolo nu reprezintă nimic din punct de vedere statistic. Pe de altă parte, dacă vă uitați la lista cu cei

care au muncit la crearea bombei atomice nu veți găsi femei. Nici la echipele care au decis utilizarea ei.

Vă rog să gândiți singuri care sex e mai inteligent. Pe mine mă depăşeşte.

Acum trebuie să vă spun despre calificarea mea pentru a alcătui acest ghid. Am o experiență vastă în acest domeniu, deoarece sunt bărbat de peste 40 de ani. Dacă cineva practică avocatura peste 40 de ani veți spune: are foarte multă experiență. Dacă e medic, polițist, profesor de peste 40 de ani nu puteți decât să vă închinați în fața experienței lui şi ceea ce spune, legat de domeniul în care activează, trebuie văzut prin prisma experienței sale, foarte vaste. Tot aşa, şi eu, am experiența de bărbat de mai bine de 40 de ani, ceea ce mă face oarecum o autoritate în domeniu. Ştiu că mai sunt şi alții cu o experiență similară, dar aici vorbim doar despre calificarea mea de a scrie acest ghid.

Acum, că am rezolvat nişte probleme arzătoare putem purcede mai departe în dezvăluirea gândurilor celor mai intime ale unui reprezentant al sexului frumos.

Am avut o discuție interesantă cu o doamnă care mi-a spus că bărbatul ei i-a zis ceva de genul :"Nu mă interesează să mă aştepți cu mâncare caldă, ci mai degrabă aş dori altceva". (Parcă vă văd că vă gândiți deja la ceva cam aşa: – mai degrabă mă aştepți în portjartier, sau cu pantofi cu toc, sau îmbrăcată doar cu un lănțişor, sau mai ştiu eu ce trăsnăi vă trec prin cap. Nu e aşa. Era vorba de ceva cât se poate de benign, obişnuit şi fără nici o conotație sexuală.).

Doamna respectivă, în mod evident, s-a gândit cam aşa: „Dacă-mi zice că nu-l interesează să-l aştept cu mâncare caldă, înseamnă că nu îl aştept cu destulă mâncare sau că trebuie să încerc şi alte feluri sau că nu

e bună mâncarea pe care o fac. Am înțeles! De acum voi avea grijă să nu-i mai lipsească nici măcar ciorbița, seara când vine de la serviciu, dragul de el.“ Şi pentru câțiva ani s-a chinuit să-l satisfacă, aşa cum credea dumneaei.

Doamna respectivă a acționat COMPLET GREŞIT. Pe domnul respectiv nu îl interesa mâncarea caldă ci dorea doar ce exprimase cât se poate de clar, conform părerii domniei sale. De aici se naşte prima instrucțiune:

1. Când un bărbat spune „A“ el gândeşte „A“, nu „B“, nu „C“ sau alte prostii.

După multe ciorbițe şi sufleuri, după multă vreme, au apărut şi alte discuții. Soțul venea obosit şi nu mai avea chef de mâncare, pe de-o parte, pe de alta nici soția nu acționase conform cerințelor. În această situație soția a gândit cam aşa: „ poate e sătul că vine de la restaurant, sau, mai rău, de la EA, că dacă ar fi avut doar şedințe ar fi fost flămând şi nu atât de obosit“. Din nou, COMPLET GREŞIT. Soțul spunea că e obosit dintr-un motiv foarte simplu – ERA obosit. Deci, vă rog recitiți prima instrucțiune. Această primă instrucțiune este cu atât mai importantă cu cât mintea bărbatului funcționează în acest fel: dacă, după ce spune „A“, nu se întâmplă „A“, el gândeşte că nu se va întâmpla „A“ deloc. Nu va repeta „A“, dar va ține minte. Şi încă negativ.

Am stabilit prima instrucțiune.

Eufemistic s-a spus: Dragostea trece prin stomac, gândind, de fapt că sexul (ca activitate) trece prin burtă. Ar fi bine de ştiut că NU ESTE

ADEVĂRAT. Cei mai buni bucătari din lume sunt bărbați. Asta înseamnă că ei nu sunt însurați? Că dacă pot face un sufleu bun nu au parte de ceva activitate? Dacă fac mai ştiu eu ce mâncare sofisticată sunt obligați la o viață de celibat? Iarăşi NU. Deci vreau să spun că bucătăria joacă un rol secundar în viața unui bărbat. Bărbatul, de obicei, SE HRĂNEŞTE, NU MĂNÂNCĂ. El are nevoie de calorii, de vitamine de nutriente, nu are nevoie de o nevastă care să miroasă a cartofi prăjiți şi care, după ce-l serveşte ca pe un rege, să cadă, răpusă de oboseală. Nu minimalizez importanța hranei, nici a activității de a mânca, nici nu minimalizez importanța socială de a mânca împreună cu cineva. Vreau să spun doar că nu este cea mai importantă activitate pe care o poate face un cuplu. De aici apare a doua instrucțiune:

2. Bărbatul trebuie hrănit. Nu vă chinuiți ore în şir cu statul în bucătărie, când există cattering, sau pizza şi bere.

Am stabilit a doua instrucțiune.

După cum ați observat pentru primele şi cele mai importante instrucțiuni am umblat doar prin bucătărie. Continuăm periplul prin apartament. Încercăm să ajungem în budoar. După cum ştiți, această cameră intimă nu mai există, deoarece de mult timp arhitectura a fost lăsată în grija bărbaților. Cum ei nu au nevoie de o astfel de încăpere nu s-au gândit să o construiască, să mai folosească ceva mortar şi beton degeaba. Mai bine construieşti o cameră pentru jocuri, nu? Aşa că bietele femei îşi fac toaleta, se fardează, se înfrumusețează, încercând să învingă genetica (vezi debutul lucrării) în orice loc din casă.

Activitatea asta în sine nu are nimic reprobabil, dar nu ajunge că femeile au fost lovite de dimorfismul sexual ci mai apar în lumina primelor ore ale dimineții cu măşti verzi, portocali sau de alte culori, cu bigudiuri, cu bucăți de plasturi lipiți pe chip şi cu alte invenții menite doar să le facă să arate mai frumos. Sau se culcă lângă bărbatul lor purtând aceleaşi dezgustătoare semne ale feminității. E adevărat că ele dobândesc ceea ce caută. După un timp şi cu mult efort.

Şi bărbatul se uită la ele siderat şi îşi spune: Oare tot cu fața asta a venit şi la Starea Civilă? Parcă nu. Încetişor ajungem la instrucțiunea următoare:

3. Bărbatului nu trebuie să îi arătați adevărata față. La propriu.

Am stabilit a treia instrucțiune.

Pentru ca o relație dintre un bărbat şi o femeie să funcționeze bine este nevoie de comunicare. Comunicarea este necesitate fiziologică, pe care specia umană a ridicat-o la nivel de artă. A inventat literatura, poezia, muzica, pictura. Toate sunt forme de comunicare.

Apoi au apărut oameni de ştiință care au disecat comunicarea în primul şi al doilea sistem de semnalizare (activitatea de semnalizare specifică oamenilor, legată de cuvinte, denumite de Pavlov semnale ale semnalelor directe). Pavlov a greşit puțin. Era doar un biet bărbat. Mai există şi al treilea sistem de semnalizare care poate fi definit ca activitatea de semnalizare specifică femeilor folosind cuvinte, gesturi, mimică, semnale directe şi indirecte, caracterizată prin durata deosebit de mare şi prin concentrația foarte mică

de mesaj/unitatea de timp. Cu alte cuvinte – vorbe goale şi gesturi teatrale fără finalitate efectivă.

Încercarea femeilor de a dialoga cu bărbații ar trebui să se muleze pe capacitatea redusă a acestora (bărbaților) de a raționa. Dialogul cu un bărbat nu trebuie să ascundă sensuri ascunse, invitații subînțelese, referiri subtile la mitologie sau artă. Trebuie să se desfăşoare conform posibilităților limitate ale lor. Pentru a mă face mai bine înțeles voi da câteva exemple:

– (Femeia) S-a făcut zăpuşeală în casă. (Gândind: Mi-ar face plăcere să mergem la o plimbare într-un parc)

– (Bărbatul) Ai dreptate. Plec la o bere cu băieții.

Sau:

– (Femeia) Am văzut un gândac în bucătărie. (Gândind: Ar trebui să facem curățenie şi apoi poate mergem în parc.)

– (Bărbatul) Ai dreptate. Să dai şi cu nişte insecticid. Eu plec la o bere cu băieții, că nu suport mirosul de chimicale.

Sau:

– (Femeia) M-am întâlnit cu învățătoarea copilului şi el are nişte nelămuriri la matematică. (Gândind: Vom sta cu toții, soțul va face teme cu copilul şi eu o să-i admir şi apoi poate mergem împreună în parc.)

– (Bărbatul) Ai dreptate. Eu plec acum la o bere cu băieții, că unul din ei e profesor de matematică şi o să-l rog să se mai ocupe.

Deci, fără subtilități în încercarea de a comunica cu bărbatul

4. Cu bărbatul trebuie comunicat direct, clar şi fără ambiguități.

Am stabilit a patra instrucțiune.

Acum vă rog să revedeți punctul anterior, a cărui importanță nu poate fi întărită suficient.

5. Cu bărbatul trebuie comunicat direct, clar şi fără ambiguități.

Am stabilit a cincia instrucțiune.

Urmează un capitol arzător: curățenia în cămin/casă/cuibuşor sau cum vreți să-i spuneți. Bărbatul are nevoie de liniște, şi acesta este motivul pentru care nu poate să dea cu aspiratorul. De asemenea el nu observă praful şi ar dori ca lucrurile pe care le cunoaşte să rămână nealterate o perioadă lungă de timp. Asta este adevărat şi pentru femeia de lângă el. Am aflat cu toții, încă în frageda pruncie, că, odată cu trecerea timpului, ne modificăm. Asta înseamnă că îmbătrânim. Asta se întâmplă şi cu bărbații şi cu femeile, însă în mod diferit. Din nou vă rog recitiți debutul lucrării pentru a înțelege mai bine. Bărbații, frumoşi cum sunt, nu îmbătrânesc ci devin mai distinşi, în timp ce femeile..... Îmi cer scuze, dar asta e biologia.

Să revenim la curățenie. Să presupunem că un bărbat pune un pahar pe masă şi aude: - PUNE CEVA SUB PAHAR CĂ SE MURDĂREŞTE MASA ŞI M-AM PLICTISIT SĂ SPĂL TOATĂ ZIUA DUPĂ TINE CĂ VIN OBOSITĂ DE LA SERVICIU ŞI PE TINE NU TE INTERESEAZĂ SĂ TE UIȚI ÎN JURUL TĂU CI STAI TOATĂ ZIUA ŞI TE UIȚI LA TELEVIZOR ŞI EU AM OBOSIT DE ATÂTA MUNCĂ ŞI TU NU FACI NIMIC..... şi aşa mai departe vreo jumătate de oră. Să presupunem că un bărbat caută ceva şi întreabă: Dragă, ai idee unde este obiectul? şi aude: NU AI IDEE UNDE E NIMIC ÎN CASA ASTA CĂ EU STAU TOATĂ ZIUA SĂ STRÂNG DUPĂ TINE CÂND VIN

OBOSITĂ DE LA SERVICIU ŞI NU MĂ INTERESEAZĂ CĂ NU GĂSEŞTI NIMIC CĂ EU STAU TOATĂ ZIUA SLUGĂ LA SERVICIU ŞI TU STAI TOATĂ ZIUA LA TELEVIZOR ŞI EU VIN OBOSITĂ DE LA SERVICIU....şi aşa mai departe vreo altă jumătate de oră. Să presupunem acum că un bărbat pune un pahar pe masă şi aude: Te rog pune ceva sub pahar. Sau să mergem mai departe cu ficțiunea şi să ne închipuim că un bărbat întreabă: Dragă, ai idee unde este obiectul? şi aude: L-am pus în sertarul de sus.

Care scenă vi se pare mai veridică?

În care scenariu credeți că bărbatul va face ce i se spune?

Evident, în scenariul SF, aşa că, vă rog, pentru o bună funcționare a bărbatului:

6. Cu bărbatul trebuie comunicat direct, clar şi fără ambiguități şi vă va ajuta şi în gospodărie.

Am stabilit a şasea instrucțiune.

Următorul capitol este biologic. Este interzis pudibonzilor.

Deşi *naturalia non sunt turpia* (adică ce este natural nu e murdar/ruşinos) ne-am obişnuit să nu vorbim despre sex şi să ne oripilăm dacă vedem sau auzim despre vreo scenă mai deocheată. Stupid. Ne uităm doar cu coada ochiului. Din nou stupid.

Sexul este o activitate necesară pentru supraviețuirea speciei şi mai ales este o activitate plăcută. Din ce cauză – nu ştiu. Există specii la care activitatea sexuală în sine este doar necesară, dar nu şi plăcută, sau se continuă prin consumarea masculului de

către femelă (ceea ce de fapt se întâmplă şi la noi, dar ceva mai subtil – s-ar putea chema emasculare).

O analiză medicală obişnuită se cheamă spermogramă – (Examen al spermei care are drept scop studiul numărului şi mobilității spermatozoizilor, precum şi procentajul de spermatozoizi anormali). Numărul normal de spermatozoizi este de cca 20 de milioane pe mililitru şi volumul de spermă trebuie să fie cam 2-5 ml – ceea ce înseamnă 40-100 de milioane de spermatozoizi la o ejaculare. Pe de altă parte un bărbat este fertil o perioadă foarte lungă din viața lui.

Deci să presupunem că un bărbat inseminează doar o femeie / săptămână, asta însemnând o rată de succes de 1/500.000.000. Femeia respectivă nu va mai fi fertilă pentru aproape un an. Într-un an sunt 52 de săptămâni. Deci un număr normal de neveste pentru un bărbat, pentru ca specia să evolueze corect ar trebui să fie de măcar 52, şi asta considerând că bărbatul respectiv nimereşte ținta doar cu o probabilitate de 1/500.000.000. Acum vă dați seama că dacă nu ar fi o activitate plăcută ci doar una necesară bărbații ar trebui să-şi petreacă toată viața doar inseminând într-o parte sau alta? Câtă suferință....

De aici se deduce următoarea instrucțiune:

7. Bărbații au nevoie de o activitate sexuală cât mai plăcută. Atât de plăcută încât să învingă biologia.

Am stabilit a şaptea instrucțiune.

Altă activitate care se poate efectua într-o familie obişnuită este educația copilului/copiilor. Subiectul este deosebit de spinos, deoarece copiii sunt pe de-o parte speranța noastră într-un viitor mai luminos şi pe de altă parte suntem obligați să-i creştem în această societate.

Aici rolul bărbatului este de model. Deci trebuie să aveți grijă să-l modelați bine pentru ca cel mic să crească după chipul și asemănarea dumneavoastră. De unde și următoarea instrucțiune:

8. Bărbații trebuie modelați din timp pentru a putea deveni modele bune pentru urmași.

Am stabilit a opta instrucțiune.

Mi-a spus cineva mai demult că bărbații s-au născut obosiți. Evident era o femeie. Dar dacă stau să mă gândesc bine avea dreptate. Deși bărbații pot sări mai sus, pot ridica greutăți mai mari, pot să alerge mai repede, ei pot să doarmă mai mult și mai profund, fiind obosiți *de facto*. Într-o explozie de energie sar, aleargă, înoată, dar apoi trebuie să se culce, lăsând celelalte griji pe seama femeilor. Antrenorii cei mai buni ar fi femeile, dar așa cum bărbații s-au născut obosiți tot așa și femeile s-au născut ocupate. Dacă nu au ce face, în loc să se odihnească, sau măcar să facă ceva economie de vedere, ele mereu fac câte ceva. Măcar vorbesc. Sau spală. Sau calcă. Sau fac cumpărături. Sau se duc la coafor. Sau orice altceva. Oricum nu se odihnesc. Parcă nu le ajunge timpul, iar bărbații obosesc doar privindu-le sau doar gândindu-se la ele. Și apoi se culcă nervoși.

Putem deja să ne gândim la regula următoare:

9. Bărbații au nevoie de odihnă. Multă odihnă.

Am stabilit a noua instrucțiune.

Mai avem puțin și terminăm decalogul.

Dacă vedeți o furnicuță pe mâna dumneavoastră dați din mână să plece. Ea pleacă dar e posibil să se întoarcă. Și tot așa de câteva ori. Aveți puterea să o omorâți, sau aveți puterea să o alungați cu grijă. Ce este

sigur este că furnicuța nu vă doreşte răul. Nu vrea nici să vă mănânce, nici să vă otrăvească. Trebuie doar să-i arătați puțină compasiune şi să nu o ucideți.

Ajungem la ultima şi cea mai importantă instrucțiune:

10. Bărbații au nevoie de înțelegere. Ei sunt diferiți, curioşi, obosiți, dar nu sunt rău intenționați.

Am stabilit ultima instrucțiune.

Acum să recapitulăm toate instrucțiunile:

1. Când un bărbat spune „A“ el gândeşte „A“, nu „B“, nu „C“ sau alte prostii.
2. Bărbatul trebuie hrănit. Nu vă chinuiți ore în şir cu statul în bucătărie, când există cattering, sau pizza şi bere.
3. Bărbatului nu trebuie să îi arătați adevărata față. La propriu.
4. Cu bărbatul trebuie comunicat direct, clar şi fără ambiguități.
5. Cu bărbatul trebuie comunicat direct, clar şi fără ambiguități.
6. Cu bărbatul trebuie comunicat direct, clar şi fără ambiguități şi vă va ajuta şi în gospodărie.
7. Bărbații au nevoie de o activitate sexuală cât mai plăcută. Atât de plăcută încât să învingă biologia.
8. Bărbații trebuie modelați din timp pentru a putea deveni modele bune pentru urmaşi.
9. Bărbații au nevoie de odihnă. Multă odihnă.
10. Bărbații au nevoie de înțelegere. Ei sunt diferiți, curioşi, obosiți, dar nu sunt rău intenționați.

M-AM HOTĂRÂT SĂ SCRIU

M-am hotărât să scriu pagina/paginile astea deoarece îmi trebuie o dovadă că azi – 25 februarie 2009 am existat. Nu îmi trebuie, dar vreau.

Dovada îmi trebuie mie şi nu va servi altcuiva pentru care existența mea este inexistentă. Adică, cu alte cuvinte, existența mea nu este.

După cum pentru mine nu există decât câțiva oameni, aşa şi pentru ceilalți e normal ca eu să nu exist. Când zic că nu există decât câțiva oameni nu înseamnă că doar câțiva oameni sunt importanți pentru mine ci chiar că doar câțiva există. Ca număr, ca statistică ştiu, deoarece am învățat, că există mulți oameni, multe specii de animale, multe oraşe, multe planete. De asemenea am învățat că nu există Dumnezeu, forțe mai presus decât forța reunită a oamenilor muncii. Şi alte câteva forțe fundamentale – gravitația, electrostatică, nucleară. Am învățat, deci e adevărat?

Educația face să pălească orice urmă de creativitate şi inventivitate.

Şi poate că cel mai prețios dar pe care îl are omenirea este creativitatea, incluzând aici forma supremă a acesteia care este literatura, sau muzica, sau

sculptura, sau arta de a ucide în moduri variate sau altceva care îmi scapă.

Dar în literatură oricine poate fi dictator absolut. Trebuie doar să creeze (interesant – nu? adică să facă să apară ceva din nimic – *ex nihilo, nihil*?) nişte personaje, o lume, să le dea maşini, puteri supranaturale sau orice doreşte.

Singura limită este dată de imaginația fiecăruia.

Ca să exemplific voi creea câteva personaje Ligeh, Lecif, Naart. Cei 3 alcătuiau o celulă de bază a societății. Evident, era necesar ca cei doi **L** să fie la fel de grei ca **N**, aşa că zilnic aveau grijă să expedieze surplusul. Pare de la sine înțeles că nu e vorba de surplusul obținut prin acumulări metabolice (grăsime cum s-ar spune pe la noi) ci e vorba doar de surplusul de minte. Dacă cei doi **L** ar fi avut mai multă minte decât **N** ar fi putut apărea o explozie, cu urmări grave pentru ei dar şi pentru întreaga lor planetă. Cu toate că ştiau asta, într-o zi, din neglijență, au uitat. De fapt nu fusese chiar neglijență deoarece pe când se plimbau liniştiți fuseseră înghițiți de un dwark, acel vierme scârbos. **N** scăpase deoarece avea reflexe minunate, argintii. Observase el că pe când erau înghițiți, cei doi L aveau o privire cam albastră, dar acum nu mai conta.

Odată cu dispariția prematură a celor 2 **L** lui **N** i se lua ceața de pe ochi. Parcă cineva îi ținuse ascunsă adevărata lui menire. Trebuia sa-l ucidă pe Suprem.

Mai avea 27 de zile până la comisie, şi deci se putea distra până atunci şi se putea gândi la țelul lui mai târziu. Când îi va veni timpul va vedea el ce e de făcut.

Primul lucru pe care ştia că trebuia să îl facă era să îl prindă pe dwark. Avea nevoie de unitățile celor 2 **L**.

În teorie ştia totul despre cum se face asta, dar era prima dată când încerca. Pregăti o momeală pe cinste – câteva degete de la o mână şi altă mână completă, cu corzi şi cu inele. Le puse pe un taburet şi el se ascunse după copac. După câteva momente apăru un dwark gri. Asta era destul de rău, deoarece cel care îi mâncase pe cei doi **L** era verzui. Încercă să îl alunge cântându-i duios. Fie **N** nu cânta bine, fie acel vierme era meloman, rezultatul final a fost că lângă taburet erau 2 ființe: una ologită care cânta la fluier şi un vierme ce dansa liniştit. Peste foarte puțin timp viermelui urma să i se facă foame. Mai rău pentru **N** nu se putea. Ploua deja şi acidul dizolva încetişor momeala.

N s-a gândit să plece, dar, deşi ploua, apăruse Evam, prietenul lui din copilărie, care devenise extern. Asta îi dădea un statut aparte. Avea voie să citească cât vroia. Nimeni nu-l putea deranja.

Când **E** auzise melodia duioasă se apropiase şi, spre marea lui surpriză îl văzuse pe bunul său prieten, **D** dansând în fața unui taburet pe care se găsea nişte momeală de calitate îndoielnică.

A mai observat şi că **N** era cel care cânta şi a mai observat şi cioturile lui, unde cu puțin timp înainte erau nişte degete şi o mână.

A evaluat repede situația şi a țipat, aşa cum doar externii puteau. Pentru câteva momente totul s-a oprit. **D** era prins într-o buclă şi **N** tocmai îşi umezea buzele. Era destul de hazliu. Ca un tigru (animal feroce şi agil de pe altă planetă) Evam s-a proiectat spre vierme şi l-a încorporat. Era o manevră ce doar exernii o puteau aplica fără riscuri. Desigur, putea fi încercată şi de uzuali, dar de cele mai multe ori se sfârşea invers. Adică

viermele îl încorpora pe uzual şi îi prelua cunoştințele. Asta se întâmplă şi dacă uzualii mergeau fără fluier.

Să revenim.

Cred că ar trebui să zicem câteva cuvinte despre Evam. Devenise extern deoarece Supremul îl plăcea. Şi asta era de ajuns. Nu avea calitățile intrinseci necesare să devină extern, dar cum era în grațiile Supremului nu conta. Şi pe deasupra mai avea şi alte calități, pe care, însă, doar Supremul putea să le guste.

Totuşi Evam era un individ simpatic, căruia din când în când, şi doar dacă era singur, îi era dor de zilele când era o simplă rotiță. Ăsta e motivul pentru care se hotărâse să îl ajute pe **N**.

S-a dus la el:

– Vino! i-a comandat întinzându-i mâna.

N s-a uitat confuz în jur, l-a luat de mână pe **E** şi s-a lăsat condus.

Ploaia se oprise odată cu strigătul lui **E**, iar **E** s-a uitat în jur şi era bine.

Primul popas pe care l-au făcut cei doi a fost în poiană. Era privilegiul lui **E**. A deschis o carte plină de cunoştințe şi au început să răsfoiască. Câte o pagină pe rând. După ce au citit până s-au săturat, **N** a realizat că acumulase cam mult. Trebuia să uite. Şi ca să uite, trebuia să doarmă, dar cei doi **L** nu mai erau printre ei. Aşa că l-a rugat pe **E** să-l ajute. Bucuros, **E** l-a poftit în palatul de vară al Supremului. Emoționat şi bucuros, **N** a acceptat invitația, mai ales că nu prea mai putea suporta capul care i se încețoşase şi nici durerea de la mâna care începuse să-i crească. Avea o dilemă: dacă profita acum şi-l ucidea pe Suprem nu se mai putea distra 27 de zile. Dacă nu profita, e posibil să nu mai aibă o ocazie ca asta. Îl cam durea capul, aşa că s-a

hotărât să lase rezolvarea dilemei pe a doua zi, mai ales că zgomotul melodios al ploii care reîncepuse, îl relaxa.

N s-a trezit a doua zi dimineață între brațele lui **E** care îl privea surprins:

– Nu ştiam că tocmai tu trebuie să-l ucizi.

– Dar eu nici nu vreau să am cinstea asta.

– Şi totuşi....

– Dar cum ai aflat?

– Te mai doare capul? a replicat **E**.

– ...

– Aşa am aflat. Trebuia să te fac să uiți, mai ales că nu mai ai unitățile celor 2 **L** şi ieri ne-am cam făcut de cap cu cartea aia, până seara târziu.

– Dacă te ajuți să-l ucizi, mă faci consilierul tău personal?

– Bineînțeles.

După ce au semnat pactul au plecat spre camera Supremului.

Au deschis uşa şi l-au văzut pe Suprem legănându-se uşor în patul său.

Amândoi eroii noştri au luat câte un fluier şi i-au cântat până l-au ucis, **N** l-a încorporat şi apoi au trăit fericiți până la noua legislatură.

Cred că aici termin exemplul, deoarece am subliniat destul de clar ce vroiam să zic. Se poate scrie orice. Chiar şi că preşedintele e frumos şi bun, tot se va găsi cineva să accepte. Asta nu îl face pe cel care scrie mai puternic? Face ca existența lui să fie mai sigură? Există grade de existență? De exemplu eu exist pentru o mână de oameni, dar preşedintele Americii există pentru mult mai mulți. Asta îl face pe el mai existent față de mine?

Un concept plăcut – gradul personal de existență.

Asta ridică altă întrebare: când murim existăm mai puțin?

Nu, existăm la fel, sau chiar mai mult în perioada aceea.

– Ai auzit că a murit ....?

– Nu se poate era atât de tânăr / plin de viață / *bon vivant* ....

Dup-aia încetăm încet-încet să existăm pe măsură ce alte evenimente se întâmplă:

– Ai auzit că a murit şi ....?

– Nu se poate. Aşa tânăr?....

Şi tot aşa.

Deci dacă suntem uitați existăm mai puțin? E destul de greu de răspuns.

Eu sunt sigur că acum exist.

Cogito, ergo sum. Ceea ce pare corect.

De aici se ridică însă mai multe întrebări şi interpretări. Prima care îmi trece prin minte: Inversul este adevărat? Exist, deci gândesc. Sau negativul – Nu gândesc, deci nu exist.

Eu ştiu că eu gândesc, dar ceilalți sunt de acord cu mine?

Dacă ei nu sunt de acord, înseamnă că eu nu exist? Dacă cineva îmi spune „Tu nu ai dreptate, parcă nu gândeşti!“ înseamnă ca de fapt îmi pune la îndoială dreptul meu de a fi / exista? Este constituțional?

Existăm în corelație cu coeficientul de inteligență? Reajungem la coeficientul de existență.

– Ai auzit că ... nu mai există nici 50%?

– Nu se poate. Aşa tânăr?....

Asta pe de-o parte, pe de altă parte eu nu pot fi sigur nici că ieri am existat.

Cogito, ergo sum nu înseamnă decât prezentul instantaneu. (deşi e cam pleonastică exprimarea, este intenționată). Nu spune nimic despre ieri şi în nici un caz nu spune nimic despre mâine. *Cogito, ergo* am fost sau voi fi? Sigur nu!

Morala este: ..... şi aici poate completa fiecare cu ce vrea. Optimist / neutru / pesimist. După preferințe şi culoare politică.

ATÂT DE MULTE CONCEPTE...

Atât de multe concepte şi atât de multe cuvinte. Atât de puține legături între ele.

Cu atât mai mult legături adevărate.

Vedeți, deja am folosit nişte cuvinte şi cel puțin un concept cu o greutate deosebită – adevăr. De aici se poate naşte o discuție, aprinsă, filozofică, veselă, plăcută sau se poate naşte o discuție care să ducă la un conflict, la ură, la răzbunare.

Doar un singur concept.

Se pot aduce în discuție şi alte concepte, de exemplu – eu am adevărul de partea mea deci eu sunt fericit. Deja, am introdus 3 concepte – adevăr, fericire şi cauzalitate.

Este interesant (concept valabil doar pentru unii) cum o simplă înşiruire de cuvinte poate fi plăcută, indiferentă sau deranjantă.

– Uite o lumină!

Dacă este pe cer poate e o farfurie zburătoare – deci inedit şi poate fi începutul unei povestiri SF.

– Uite o lumină!

Poate fi ceea ce vede fătul care tocmai se naşte, deci poate fi începutul unei poveşti filozofice.

– Uite o lumină!

Poate fi ceea ce vede gardianul care inspectează celula deținutului şi al cărei zid este imperfect. Aici se dihotomizează şi gardianul poate fi rău sau bun, după cum deținutul este fie un dizident care luptă pentru o idee nobilă sau un tâlhar nenorocit care se pregătea să evadeze.

– Uite o lumină!

Poate fi şi strigătul de bucurie al unui savant care a obținut energie printr-un proces nou. Şi aşa mai departe. Atât de multe cuvinte. Cele mai multe trec prin noi, dar există şi cuvinte cu deosebit de multă greutate. Sau hazlii sau inutile sau triste sau vesele.

În funcție de imaginea generală:

Soarele strălucea. Câmpul zâmbea, floricelele îşi iteau timide frunzulițele colorate printre oasele împrăştiate. Nu sună aiurea?

Sau soarele ardea, cerul era sângeriu, norii se adunau şi în casă aerul condiționat ne desfăta cu mireasma lui primăvăratică.

Multe cuvinte şi atât de puține idei.

Persoana se răzbună. Aici sunt cele mai multe poveşti.

Persoana descoperă ceva care să răzbună. Aici SF de slabă calitate.

Persoana se pierde – în junglă sau în gândurile proprii. Aici – fie aventuri fie multă filozofie.

Persoana e geloasă. Aici intră toate poveştile cu iubiri.

Persoana călătoreşte. Aici – poveşti cu aventuri.

Aş scrie şi eu ceva dar aş vrea să iasă din tipare. O să mă mai gândesc.

KARL MARX

În urmă cu câteva zile m-am trezit având figura lui Karl Marx în minte. Mi-am dat seama că a avut foarte multă dreptate când a spus „existența determină conștiința". De fapt a spus-o ceva mai sofisticat, că doar nu era să simplifice ceva. Dar, de fapt, ce vroiam să spun este că a avut dreptate. Nu putem să fim mai presus de existența voastră. Mi-am dat seama în acea dimineață că sunt un biet individ, a cărui viață este marcată de ceea ce i se întâmplă pe planul grosier al existenței, nu al conștiinței. Revelația a venit după ce toată noaptea m-a vizitat în vis primul ministru. Știu că sună aiurea și îmi este rușine, dar asta e. L-am visat. Pe el. Pe primul ministru. E adevărat că eu sunt trecut prin vise d-astea absurde și stupide (ele, visele, nu Primul Ministru), dar oricum nu mi-a stat bine.

Într-o noapte se făcea că eram discul dur al unui computer. Un hard-disk cum s-ar spune popular. Deci am antecedente. Dar totuși, primul ministru?

Alt exemplu că existența determină conștiința și nu invers este dat și de avalanșa de reclame. Ele funcționează pornind exact de la aceeași premisă. Dacă-i bombardam existența persoanei cu cât mai multă reclamă, aceasta își va modifica conștiința și nu va

vedea adevărata față a produsului. Cum s-ar spune „Alegerea inteligentă“. Adică dacă nu alegi produsul „X“ eşti idiot. Stați ca boul/vaca în fața raftului şi vă întrebați:

– Astăzi cât de idiot trebuie să fiu?

– Foarte, vă va răspunde detergentul preferat de 1.000.000 de producători de maşini de spălat.

– Foarte, vă va răspunde periuța de dinți cu capul rotativ.

– Foarte, vă va răspunde vreun alt produs de a cărui achiziție depinde inteligența dumneavoastră.

Nu de dumneavoastră depinde achiziția produsului, ci dumneavoastră depindeți de produs.

Cam la fel se întâmplă şi în campania electorală:

– Eu îți voi aduce bogății.

– Ba eu o să-ți aduc maşini, case, concedii.

– Ba tu ai nevoie ca eu să fiu cel mai important om din tară.

– Ba eu, ba eu, ba eu trebuie să fiu şef.

– .....

(Observați, vă rog, utilizarea singularului)

Adică aceeaşi tactică.

Doar modifică-ți puțin conştiința, că de existența ta am eu grijă mai încolo, mai ales dacă vei îndrăzni să nu plăteşti impozitul.

Toți ştim că politicienii mint, dar „doar e campanie“ aşa că au voie.

Ce cred eu este că ar trebui să punem mâna pe carte şi să citim puțin din „Manifestul“ lui Karl Marx, poate-poate vom pricepe unde este hiba şi vom ajunge la maturitatea de a dormi liniştiți, fără vise.

IEDUCAȚIE

Şi dă-ne nouă, Doamne (Doamna sau Domnule, după preferințe), educația noastră cea de toate zilele. Aşa ar fi corect să înceapă orele de clasă, antrenament sau orice alte ore legate de o activitate cât de cât didactică.

Evident, nu aşa se petrec lucrurile. Noi ne ocupăm de reforme, de teze unice, de subiecte greşite, de majorări salariale s.a.m.d. Mai avem pretenția să modificăm limba, astfel încât până şi politicienii să devină vorbitori ai limbii române. Pentru asta propun adoptarea formelor: omul care l-am văzut, criza care o parcurgem, programele care le-am făcut, patern (adică model, dar în nici un caz cu legătura cu paternitatea), succesuri, pe persoana fizică şi altele care îmi îngreţoşează existența.

Mai deunazi, un candidat spunea: „Prioritatea mea este ieducația.“ Adică? Vrea să fie votat? Pentru ca să ne „ieduce“? După chipul său? Sunt oare atât de tâmpit? Să trec la altceva că îmi provoacă repulsie doar să mă gândesc la ei.

Am fost la şcoala unde învață copilul meu. El se duce la şcoală pentru a învăța. Învățătoarea le-a spus

copiilor care făceau gălăgie: „Dacă nu sunteți cuminți vă pun să scrieți două pagini.“

Cum vi se pare? Adică se duc copiii la şcoală să înveţe şi învăţătoarea, autoritatea supremă acolo, îi pedepseşte punându-i să înveţe. Adică cum devine chestia aşa? După câteva zile i-am spus învăţătoarei ceva de genul: Dacă copilul meu este cuminte îi dau mai multe teme să facă şi îi explic că îl va ajuta să devină mai deştept. Învăţătoarea a înţeles şi a aplicat aceeaşi metodă în clasă. Şi urmarea a fost să creeze un fel de concurs între copiii: cel care primeşte mai multe teme e mai deştept. Cel care învaţă mai mult merită mai multă atenţie. Şi a funcţionat metoda foarte bine şi copiii se duc cu temele făcute şi se laudă.

Sau se mai duce copilul la karate să înveţe să devină mai disciplinat şi să se dezvolte fizic. Dacă nu sunt cuminți copiii vor fi pedepsiți cu genoflexiuni, flotări şi altele de acelaşi gen. Adică ei se duc acolo să devină mai puternici şi dacă nu sunt cuminți vor deveni mai puternici. Deci cu cât eşti mai golan şi mai rău, cu atât mai bine în final. Vei învăţa mai bine, dar vei privi toată viaţa învăţătura ca pe o pedeapsă şi când vei putea interveni o vei face în sensul distrugerii „ieducației“ sau vei deveni mai puternic şi mai bun la sport. Nu e aiurea complet?

Sau cea mai mare tâmpenie pe care o fac atât „ieducatorii“ cât şi părinții: dacă nu eşti cuminte chem doctorul să-ți facă injecție. Şi când copilul se îmbolnăveşte? Vine omul negru cu siringa cea dătătoare de educație? Cât de stupizi sunt oamenii? Ce fobii trebuie să mai bage în capul bieților copii? Eu am spus copilului: Dacă eşti cuminte îți voi face vaccin. Câțiva ani la rând, deci copilul ştia că vaccinul implică o

înțepătură. Dar a fost cuminte şi nu a plâns, nu a fugit, nu a urlat. I-am explicat că vaccinul îl va feri de nişte boli grave şi i-am mai explicat că pentru mine înseamnă un efort financiar, deci trebuie să respecte munca pe care o reprezintă vaccinul. Şi copilul a înțeles. Dar eu am aplicat o tactică foarte stranie: am vorbit cu el.

Adulții mai au o dambla: copiii nu trebuie să mintă! Asta trebuie să învețe. Ca să le explicăm, că doar suntem educatori, le spunem: Dacă minți îți va tăia popa limba. ????? Adică umblă popa prin oraş/sat cu briciul şi află despre copii mincinoşi şi dup-aia le taie limba? Are aviz? Are licență? Operează steril? Sunt multe întrebări care ar trebui puse. Dar noi preferăm să-i mințim pe copii ca să-i obligăm să nu mai mintă. Ipocrizia noastră nu cunoaşte limite când trebuie să ne educăm copiii. Şi dup-aia spunem copiilor să nu mintă niciodată:

– Da, domnule polițist. Am trecut pe roşu.

– Am fost la o bere cu prietenii, nu am fost la şedință.

– Costumul ăsta pe care îl purtați este urât, domnule şef.

– Aveți o rochie care vă face să arătați încă şi mai grasă, doamna şefă.

Cum sună? Aşa vă purtați în societate? În familie? La serviciu?

Aşa trebuie educați copiii? Să nu mintă? E un teren alunecos. Aveți grijă.

Eu i-am spus copilului să nu îl prindă nimeni dacă minte. Să aibă grijă să-şi ia toate măsurile. Încă muncesc, dar sper să reuşesc să îl fac un mincinos atât de bun, încât nici eu să nu mă prind. Asta ar trebui.

Nu ştiu cum se face educația prin alte țări, dar cred că tot cam ca pe la noi. Diferența cred că apare după şcoală. Apare când oamenii văd că politicienii nu mint chiar atât de mult. Că nu sunt chiar atât de inculți şi de indiferenți față de „ieducație“. Apare diferența când oamenii sunt tratați ca nişte oameni, chiar dacă au Mercedes sau Dacie. Poate ar mai trebui lucrat şi la psihicul colectiv puțin. Am avut un profesor care s-a prezentat: Mă numesc Doctor... Nu am înțeles nici atunci, nu înțeleg nici acum. Părinții lui aşa l-au botezat? Doctor? Sunt convins că alții se prezintă: mă numesc Profesor, Inginer, Avocat ....

Cum sună: Mă numesc Sculer Matrițer.... Sau mă numesc Vidanjor....?

Aiurea complet.

Multe racile mai avem. O să le vindecăm?

PERSOANA A VII-A, SINGULAR

Oamenii care i-au angajat firmele din România pe posturi de decizie în marketing merită cel puțin o primă. Ar trebui plătită de Academia Română, deoarece contribuția acestora la îmbunătățirea limbii române este de neegalat. Vreau să zic decât că ei sunt ca nişte pluraluri de pleaşcă pentru limba română. Ei au inventat a VII-a persoană în conjugarea unui verb. Sper că sunt în agrementul tuturor, cum spune ministrul de externe, când spun că este destul de greu să adaugi unei limbi o nouă persoană în cazul conjugării verbelor. Până acum, săracii de noi, aveam decât 6 persoane: persoana întâi, a doua şi a treia, singular şi plural. Înmulțind 2 cu 3 ajungem la 6. Pentru adresarea politicoasă se folosea, demult, persoana a doua plural, adică pluralul de politețe, de exemplu:

Dacă faceți ceva, puteți câştiga o maşină pe săptămână, sau

Avem grijă de banii dumneavoastră, sau

Adăugați şi aroma produselor noastre şi mâncarea dumneavoastră va deveni minunată, sau

Abonați-vă la noi şi...

Ca să nu o lungesc toate astea înseamnă: dați-ne banii dumneavoastră pentru produsele noastre, care sunt

bune sau nu, dar măcar noi suntem politicoşi şi vă respectăm deoarece ați muncit pentru banii pe care îi dorim noi.

Acum însă, având nişte oameni minunați în funcții de conducere în marketing şi în politică, e mai simplu, folosind a şaptea persoană, şi anume singularul de impolitețe, numit aşa pentru că se referea la mulți oameni, dar foarte nepoliticos:

Vino la noi,

Gustă şi ciocolata noastră,

Poți câştiga ş.a.m.d.

Adică, traducând: Noi avem nişte produse bune sau nu, dar nu dăm nici doi bani pe tine, clientule. Cât timp ne dai bani e aşa şi aşa, dar dacă nu mai dai bani, nu ne mai enerva. Eşti un vierme şi nu te respectăm pe tine, ci dorim doar banii tăi. Microbule!

Deci pentru contribuția lor la îmbunătățirea limbii române ar merita decât laude şi prime. Trăiască.

PS: La un moment dat am avut nevoie de o rezervare la un hotel şi altă dată de un aparat micuț. Am căutat pe internet. În momentul în care am găsit două firme care foloseau pluralul de politețe în adresare le-am ales.

NOI AVEM MAI MULTE CALITĂȚI

– Noi, oamenii, avem mai multe calități, dar una dintre cele mai mari este posibilitatea noastră de a ne imagina realitatea așa cum nu este.

– Nu cred că ai dreptate. Realitatea este așa cum este și noi o vedem așa cum este, dintr-un simplu motiv: că așa este.

– Gândești aiurea. Realitatea este așa cum ne închipuim noi, deci putem să ne imaginăm ce vrem. De exemplu noi acum cărăm un cadavru și câteva capete, corect?

– Da, corect.

– Stai un pic să-ți arăt ceva. Domnule, domnule, strigă el după cineva care trecea pe acolo.

– Ce faci? Ai înnebunit?

Domnul se apropie, cu o privire întrebătoare:

– Da, ce e?

– Vă rugăm frumos, puteți avea grijă un moment de sacul ăsta de cartofi, că trebuie să dăm o fugă până în pădure. Un minut doar?

– Nu am timp de prostiile voastre. Vedeți-vă de treabă și grăbiți-vă că se închide piața, mai spuse el și se îndepărtă.

– Vezi, spuse primul. Dacă-i ziceam să aibă grijă de cadavrul ăsta reacția lui ar fi fost alta. Deci este simplu: realitatea este aşa cum ne imaginam şi nu aşa cum este.

– Nu e aşa. Noi cărăm un cadavru şi asta e realitatea. Ba mai mult, noi suntem cei care l-au adus în starea asta. Stai puțin, spuse şi al doilea:

– Domnule, domnule, strigă el după altcineva care trecea pe drum.

– Da, ce e? întreba domnul cel bine îmbrăcat.

– Puteți avea grijă puțin de sacul ăsta în care e un cadavru cât dăm noi o fugă până în pădure? Vă rugăm. Doar un minut.

– Nu am timp de prostiile voastre. Vedeți-vă de treabă şi, dacă vreți să ajungeți la piață trebuie să vă grăbiți, că azi se închide mai devreme, spuse el îndepărtându-se.

– Ai văzut? Nici realitatea adevărată, dacă pot spune aşa, nu e suficientă, dacă nu e însoțită de probe. Exact ce ziceam eu, spuse primul.

– Tot nu cred că ai dreptate. Să presupunem că îi dăm o brichetă unui aborigen australian. Nu va avea nici un efect asupra lui. Apoi îi arătăm cum funcționează. Dacă e înțelept, va fi extaziat şi o va accepta. După o perioadă de timp i se va termina gazul. Şi atunci? De ce nu mai funcționează va fi întrebarea normală ce se va naşte în capul lui. Oare nu cumva zeii brichetei s-au supărat pe el? Oare nu a îndeplinit întocmai ce îl anunțaseră zeii când i se arsese carnea pe care o pusese la foc? Sau altele de genul ăsta. Apoi e posibil să o arunce, dar e posibil să o păstreze cu grijă, poate îşi revine. Nu ştim. Deci, noi putem să modelăm realitatea. După cum se ştie, creierul nu face deosebire între

realitatea reală şi cea imaginată de el. Deci realitatea imaginată este cea reală.

– Lasă prostiile astea că se apropie poliția. Poartă-te normal, spuse primul aranjându-şi pălăria.

– Bună ziua, spuse polițistul. Ce cărați voi acolo? Şi încotro mergeți?

– Cartofi, zise primul.

– Varză, spuse în acelaşi timp al doilea.

– Da, varză şi cartofi, spuse primul, înroşindu-se puțin la față.

Cam nedumerit, polițistul i-a rugat (le-a ordonat) să deschidă sacul. Cei doi s-au uitat unul la altul, parcă cerându-şi ajutor reciproc. În acelaşi moment au rupt-o la fugă spre pădure. Polițistul s-a dumirit imediat, a scos pistolul şi i-a împuşcat pe amândoi. Apoi privind la sacul din care curgeau cartofi şi varză spuse, mândru de el:

– Ai naibii infractori filozofi.

CEA MAI BUNĂ CARTE DIN LUME

Pentru a scrie cea mai buna carte din lume trebuie să împliniți doar două cerințe:

Prima (şi probabil cea mai importantă) este să ştiți să scrieți. Deşi populația e în creştere, numărul celor care îndeplinesc prima cerință este în scădere. Asta face ca în viitor să fie mai simplu să scrieți cea mai bună carte din lume.

A doua condiție este să aveți deosebit de mult talent. Nu am văzut statisticile referitoare la cantitatea de talent pe cap de locuitor, dar, dacă aveți suficientă răbdare, că vă veți afla în situația de a fi singurul care să ştie să scrie (vedeți primul punct) şi atunci veți putea scrie uşor cea mai bună carte. Sigur, există o mică problemă. Nu va mai fi nimeni capabil să o citească, dar, oricum, veți trăi cu satisfacția de a fi scris ceva memorabil.

Mai există o soluție, dar şi aceasta necesită un timp destul de îndelungat. Dictați cartea unui individ. O umpleți de parabole şi după vreo 2000 de ani poate ajunge cea mai vândută carte din lume. Deşi aceasta este o soluție verificată în practică, cel care a inventat-o avea un mic avantaj – era nemuritor şi atunci cei 2000

de ani nu au avut prea mare importanță. Pentru dumneavoastră însă.....

Să revenim la prima soluție.

Presupunem că ştiți să scrieți şi că aveți şi talentul necesar. Acest ghid vă va ajuta pentru a vă pune în ordine ideile pe care, cu siguranță, le aveți.

Ce trebuie să faceți este să vă propuneți fie: unu – să scrieți o carte ce va fi întâmpinată cu cele mai bune critici, fie: doi – să scrieți un *best seller*. Nu prea se poate să le aveți pe amândouă. Gândiți-vă – seria Harry Potter a luat vreun premiu Nobel? Sigur că nu. Pare hazlie până şi ideea, deşi d-na Rowling a reuşit să convingă o lume întreagă de talentul domniei sale.

Acum să începem cu începutul: dacă vă rog să numiți un scriitor bun, ce veți răspunde? Probabil Shakespeare. Posibil să aveți dreptate. Daca veți da alt răspuns nu schimbă cu aproape nimic datele problemei. Se face o confuzie dată de dorinta noastă de a ne ralia la „valorile“ care ne conduc şi atunci nu avem curajul să răspundem sincer. Trebuie să răspundem aşa cum credem noi că epatăm, că trebuie: „Mie-mi place ...rtarescu, deoarece viziunea sa globală, de la înălțimea experienței sale, mă face să mă cutremur gândindu-mă la nemărginitul care ....“ Nu e aşa?

Ajunge cu critica. Să trecem şi la ceva constructiv:

Atât Shakespeare cât şi frații Grimm cât şi Euripide şi alții şi-au dat seama că tragediile sunt mai uşor de ținut minte şi de povestit decât comediile, deci trebuie să scrieți o tragedie. Vă dați seama prin ce spaime trebuie că a trecut biata Scufița Roşie în stomacul lupului? Cu ce fobii o fi rămas? Ce imagine şi-a putut face despre lume? Să te trezeşti într-o mare de suc gastric? Groaznic. Asta zic şi eu tragedie.

Să trecem mai departe, vă rog. Nici nu mai pot să mă gândesc la biata fetiță.

Shakespeare a creat cu uşurință personaje credibile, dar observăm un model (sau *pattern* cum se spune pe româneşte corect prin mediile academice). Toate personajele sale sunt orbite de evenimente: ba că unul e gelos şi nu vede adevărul, ba că altul e orbit de dragoste şi nu mai vede că iubirea lui mai răsuflă. Ideea este că un personaj bun trebuie să fie orbit. Ca să fie mai credibil propun să creați un personaj orb din prima, că nu aveți probleme şi e şi mai simplu.

Deci – unu: personajul principal trebuie să fie orb.

Mergem mai departe.

Dacă vă întreb cine este Medeea veți şti? Puțin probabil, dar dacă vă întreb cine este Scufița Roşie veți şti? Sigur că da. Prima doamnă este un personaj dintr-o tragedie antică scrisă de Euripide. A doua domnişoară este un personaj dintr-un basm popular repovestit de frații Grimm. Dacă vă rog să povestiți piesa *Richard al III-lea* probabil că nu veți putea, deşi este scrisă de Shakespeare. Are o intrigă complicată spre deosebire de Scufița Roşie.

Deci tragem două concluzii: Personajul principal trebuie să fie mic, uşor debil şi de preferat îmbrăcat în roşu, iar intriga povestirii trebuie să fie simplă.

Până acum avem un pitic orb, îmbrăcat în roşu. Dacă veți utiliza diminutive în narațiune nu aveți ce pierde. Dau bine, şi înduioşează. Cum sună mai duios: Uriaşul a murit sau piticul a fost eviscerat de gheruțele neiertătoare ale strigoiului? Aşa e ca a doua? Deci – diminutive şi personaje mici. Doar cele rele pot fi mari. Rețeta asta a aplicat-o şi cel cu cartea cea mai bună de

până acum, când cu povestea cu piticul David şi uriaşul Goliat,

Apoi trebuie să mai analizăm atenți personajul nostru preferat. Nu are nume. Nu prea are minte şi nu e atent.

Deci avem un pitic orb, încet la minte, îmbrăcat în roşu şi care nu are nume.

Trebuie acum să gândim câte ceva legat de familia sa. Pentru o tragedie autentică cred că ar fi bine să provină dintr-o familie destrămată – tatăl beţiv, a plecat pe mare când piticul nostru era puțin mai mic şi mama lui s-a chinuit mult cu el să-l crească deoarece nu avea bani să facă mai singură casa şi copilaşul se tot lovea de mese şi scaune. Aici puteți scrie o scenă plină de suspans, când piticul nostru (propun să-i zicem Piticul Roşu – a nu se confunda cu Piticul Sovietic) păşea zilnic pe bârna care îl ducea în dormitor. Bârna era situată la vreo 10 metri de sol şi piticul, orb şi încet la minte se târa centimetru cu centimetru să ajungă la culcare. Mai apoi, pentru a întregi tragismul situației s-a îmbolnăvit şi avea nicturie, iar toaleta era jos. Trebuia în fiecare noapte să se trezească, să se târască pe bârnă, să coboare apoi scările să ajungă la WC. Apoi urma lungul drum înapoi spre pat. (scene înduioşătoare, de un tragism înfiorător). Nu aveau bani pentru a construi o toaletă la etaj şi drumul lui spre şi dinspre WC era de fiecare dată o aventură.

Trebuie să gândim câte ceva despre educația sa. Nici un personaj bun nu este profesor universitar, cercetător sau inginer. El poate fi rege, dar asta ne spune acelaşi lucru şi anume că nu este nevoie să fie educat. Doar e rege, nu? De obicei nu prea se face referire la educație într-o carte adevărată. Cea mai vândută carte

a tuturor timpurilor este un exemplu. Deci piticul nostru trebuie să fie şi analfabet. Şi poate şi puțin tâlhar? Doar Sinbad Marinarul sau Ali Baba sunt personaje îndrăgite de noi toți.

Deci avem un Pitic Roşu, provenind dintr-o familie destrămată, orb, prost, analfabet şi şmecher.

Acum trebuie să trecem la intrigă. Trebuie să fie ceva simplu, pentru că altfel ar fi greu de povestit şi de înțeles de noi toți, exceptându-i pe cei puțini, aleşi, care din augustul lor lăcaş de cultură ne dictează.

Un exemplu bun de intrigă ar putea fi că Piticul Roşu trebuie să se ducă să cumpere pâine. Corect? Corect, zic eu. Se pot face variații – să cumpere ouă, lapte, brânză ş.a.m.d, dar cred că trebuie neapărat să fie alimente. Cum ar fi dacă l-ar trimite mama lui să cumpere un televizor? Nu ar fi cam aiurea? A plecat Piticul Roşu spre magazinul de televizoare aflat la kilometri distanță şi când a ajuns la jumătatea drumului şi-a dat seama că nu vede, deci nu poate aprecia claritatea imaginii. Nu se poate aşa ceva. Să revenim: a plecat după pâine. Avea de parcurs câțiva kilometri, deoarece la magazinul de departe aveau pâine mai ieftină, pe care apoi Piticul o putea vinde mai scump, câştigând astfel câțiva bănuți. Pe care îi lasă unei bătrânici care stătea la colțul străzii. Bătrânica avea mare nevoie de bănuți, deoarece în ultima vreme se scumpiseră aberant de mult atât heroina cât şi cocaina. Piticul nostru era mic, dar avea un suflet foarte mare. Vorba aia: Pitic, Pitic, da' are un suflet!!!

Bun. Am stabilit că Piticul se ducea zilnic la cumpărături, făcea puțină speculă şi banii câştigați îi dădea bătrânicii de la colț. Planul lui era de fapt altul: îşi spusese el că dacă o ajută pe bătrânică poate ea îi va reda vederea pe care o pierduse în altă scenă de un

tragism cumplit: Într-o duminică dimineața, soarele zâmbea pe cerul primăverii în ziua alegerilor. Piticul nostru, care pe atunci vedea 20/20 s-a dus la tatăl lui, şi i-a spus:

– Tăticule, te rog, nu-i vota p-ăia că mi se par cam proşti.

– Eşti un bou! a exclamat furios tatăl său şi l-a pocnit în cap cu un vătrai care era pe acolo.

Piticul şi-a pierdut pe loc vederea şi tăticul lui a plecat apoi pe mare, clătinându-se. (Adevărata tragedie – nu?)

Deci Piticul nostru credea că aşa îşi va cumpăra vederea. La un moment dat s-a dus la bătrânica cu bănuții din ziua respectivă:

– Dragă bătrânico, nu crezi că ți-aş putea fi de mai mult folos dacă mi-ai reda vederea, aşa cum mi-ai promis?

– Am impresia că eşti cam prost, a răspuns bătrânica. În primul rând eu am doar 20 de ani. În al doilea rând ție-ți trebuie un medic, nu o vrajă, pe care oricum nu ştiu să o fac. În al doilea rând eu m-am măritat cu un fiu de rege şi nu voi mai sta pe marginea drumului. Nu sunt sigură că e rege sau împărat sau ce dracu' o mai fi, da' oricum are o maşină de cazi pe spate.

– Dar mi-ai promis, a spus Piticul printre lacrimi. Mi-ai promis!

– Sigur tu eşti prost. Ți-am spus clar că te voi ajuta să-ți recapeți vederea. Te-am ajutat. Ți-am zis să te duci la medic. Aşa că valea de aici.

Piticul a plecat de acolo, îndurerat. Ploua, dar pe Pitic nu îl deranja nimic. Ningea, dar Piticul mergea înainte. Era vijelie, dar Piticul îşi căuta drumul spre casă. Spre camera lui de la etaj. Lumea i se năruise.

Tristețe mare.

Acum am făcut introducerea şi am pregătit terenul pentru urmarea povestirii. Putem zice că Piticul se pune pe învățat şi devine medic oftalmolog, se operează singur şi apoi vede. După ani de zile vine la cabinetul lui bătrânica oarbă, ştirbă, surdă şi-i spune cu o voce stinsă:

– Ajută-mă, te rog.

– Du-te la Interne, îi răspunde el, mărinimos. Sau o internează şi apoi are grijă să-i „greşească“ operația. Sau pune câinii pe ea şi o goneşte.

Putem zice şi că Piticul s-a resemnat şi şi-a continuat viața ca până atunci. Se ducea la pâine şi revenea. În fiecare zi, pe ploaie, pe caniculă, pe vijelie. Vedeți, era vorba de o zonă unde niciodată nu era vreme normală. Doar extreme.

Sau putem spune că Piticul cu ultimii bănuți a jucat la loto numerele care reprezentau datele la care se întâmplaseră nişte evenimente importante şi a pierdut toți banii şi a înnebunit. Şi deci acum avem un pitic orb, prost, needucat şi nebun. Care nu are bani de tratament de specialitate. Sau că a câştigat, după cum se aşteaptă toată lumea şi când se ducea, îmbrăcat frumos, în nişte haine de împrumut, să ridice câştigul fabulos îl loveşte maşina şi-l lasă damblagiu de o mână şi de un picior. Deci avem un pitic orb, prost, needucat şi damblagiu.

Avem multe variante, una mai frumoasă decât alta. Trebuie, totuşi, să avem grijă să fie personaje puține, bine conturate, şi mai ales credibile. Vrăjitori, spirite, pitici, zâne. Personaje rupte din viața reală. Cu care să se poată identifica cititorii dumneavoastră. Buni, răi, tâlhari, mincinoşi, politicieni. Adică personaje vii, cu ambiții şi limite. Cu putere şi defecte. Multe defecte. Trebuie însă să aveți grijă în mâna cui cade capodopera

dumneavoastră. Dacă, Doamne fereşte, o citeşte vreun politician? Sigur, pornind de la premisa că ştie literele. Dar totuşi, vă asumați riscul? Poate o şi înțelege? Ce vă faceți atunci?

Să continuăm însă cu aventurile Piticului nostru.

Bătrânica l-a păcălit şi el s-a pus pe plâns. A plâns el ce a plâns, dar apoi a luat o hotărâre: să devină cel mai bun țintaş din lume. Ştia deja să coasă şi să gătească, deci era pe drumul cel bun. (Vă veți întreba ce legături au aceste minunate calități cu trasul la țintă. Deoarece vreau să vă ajut, vă răspund – nici una, dar sună bine. Sunetul acului prin țesătură este mai suav decât un vin bun. Sigur!)

Acum că hotărârea era luată nu mai trebuia decât să învețe să tragă cu arcul. Primul pas era să-şi procure un arc. Cea mai simplă soluție era să cumpere unul, dar îi trebuiau bani. Aşa că s-a dus la magazin şi i-a spus vânzătorului:

– Dacă nimeresc musca aia de pe geam cu săgeata îmi vei face cadou arcul?

– Sigur! a răspuns uşor surprins vânzătorul.

Piticul a luat arcul pe bâjbâite şi cu mişcări şovăitoare a pus săgeata. A întins arcul şi a tras. Evident că geamul s-a spart, iar musca a zburat. Aşa că vânzătorul l-a bătut bine pe Pitic şi l-a dat pe uşă afară. Planul diabolic al Piticului eşuase. Îi trebuia altă tactică.

S-a dus acasă, s-a culcat şi a aşteptat să vină noaptea gândind că oamenii obişnuiți au probleme pe întuneric, dar el fiind orb va avea un avantaj. A dormit însă mai multe ore decât prevăzuse şi când a părăsit tiptil casa spre magazinul pe care plănuia să-l jefuiască, era zi. Şi încă una luminoasă bine. Nu ploua decât puțin. Strecurându-se uşor pe lângă ziduri, având grijă să facă

cât mai puțin zgomot, a ajuns la magazin. Vânzătorul l-a văzut de departe şi îl privea cum se apropie încetişor. Chiar i-a deschis uşa pentru a-i facilita accesul. Piticului nu-i venea să creadă ce noroc are. A intrat şi a localizat locul unde ştia că sunt aşezate arcurile. Se apropia ca o fantomă. A întins mâna să ia arcul, dar vânzătorul l-a luat la bătaie şi l-a dat pe uşă afară.

Nu reuşise nici de data asta. Trebuia făcut ceva. S-a gândit să se angajeze la magazinul de vis-a-vis. Zis şi făcut. S-a angajat şi apoi a intrat în politică şi s-a ales parlamentar. Nu uitase însă ce avea de făcut. Nu trecea nici o zi fără să se gândească ce bine va trage. Nu prea îi mai ajungea timpul. Era ocupat cu treburile țării, cu magazinul, cu mersul pe bârnă. Activitate bogată, ce mai.

Şi apoi a trăit fericit până la adânci bătrânețe şi apoi a murit.

Veți întreba ce e cu intriga, ce e cu personajele, ce e cu deznodământul. Vă răspund: nimic. *The rest is silence.*

Ultimul capitol

În ciuda celor mai bune eforturi pe care le-am depus, lucrarea ştiințifică de mai sus a fost întâmpinată cu critici acerbe. Ba că e haioasă, ba că nu e completă, ba că nu e suficient material pentru a învăța un om talentat să scrie cea mai bună carte din lume. Deci, ce mai, am dat-o în bară. Voi încerca să dreg busuiocul. Voi continua cu sfaturile şi voi încerca să realizez o tragedie încă şi mai înduioşătoare, poate-poate reuşesc ce mi-am propus.

Să o luăm de unde am rămas.

Avem nevoie de următoarele:

1 – cel puțin de un personaj (X)

2 – intrigă (X)
3 – desfăşurarea acțiunii (nu prea)
4 – punct culminant (nu)
5 – deznodământ (X)
şi cel mai important avem nevoie de
6 – rezumatul necesităților unui scriitor.

Pentru a scurta începem cu punctul 6
a.cafea
b.cafea
c.cafea
d.cele necesare realizării cărții şi apoi ne îndreptăm la celelalte puncte.

Să continuăm cu desfăşurarea acțiunii astfel încât să constituie un exemplu demn de urmat.

Piticul Roşu s-a angajat la magazinul de vis-a-vis. El rumega în căpşorul lui planuri de a pune mâna pe arc. Zilnic. Într-o zi, pe când piticul rumega, în magazin a intrat un marinar înalt şi frumos:

– Poftă bună, a spus el, politicos.

– Bine ați venit în magazinul nostru. Cu ce vă putem ajuta?

– Aş dori un arc şi un plic. Trebuie să scriu o scrisoare de scuze față de copilul meu, căruia i-am făcut ceva groaznic pe când era mai mic. Mi-e şi frică să mă întâlnesc cu el după atâția ani. Nici nu mai țin minte cum arăta. Ştiu doar că îşi doreşte un arc.

Inima piticului a început să bată. (De fapt, corect ar fi „a continuat să bată“ dar am văzut că se foloseşte chestia cu începutul, aşa că vă rog să o folosiți şi dumneavoastră. Multe dintre capodoperele actuale parcă ar fi populate cu zombi.)

– Şi nu mai ştiți cum arăta? Nu aveți nici măcar o fotografie a lui? Dar ce ați făcut atât de groaznic?

– Nu mai ştiu cum arăta. Nu am fotografie, iar ce i-am făcut este atât de groaznic încât nu există cuvinte să descriu aşa că voi mima. Şi marinarul a început să explice cu nişte gesturi largi, dar concise, ceea ce făcuse.

Explicația marinarului nu l-a ajutat prea mult pe Pitic din motive evidente.

După ce a terminat ce avea de mimat, marinarul a întrebat din nou:

– Pot cumpăra de aici un arc şi un plic?

– Sigur că nu, a răspuns piticul. Arcuri se găsesc la magazinul de vis-a-vis. Dar dacă vă rog să mai treceți pe aici după ce veți achiziționa produsele pe care le doriți? Vă rog!

– Bine, voi veni, a promis el.

Şi a plecat cu pas semeț spre magazinul cu articole sportive.

Piticul era emoționat. Va putea să tragă cu arcul.

Marinarul a revenit la magazinul unde vindea piticul:

– Mulțumesc pentru sfat. Am găsit tot ce aveam nevoie si, mai mult, am aflat şi adresa fiului meu.

– Da? V-aş putea ajuta eu să găsiți adresa. Cunosc oraşul foarte bine.

– Mulțumesc. Dar magazinul? Îl laşi deschis?

– Da, oricum nu intră mai nimeni.

– Am aflat de la vânzătorul de vis-a-vis că tu eşti orb şi deci nu ai putut vedea explicația mea. Voi încerca să-ți zic în cuvinte.

Piticul aştepta ca o statuie.

– Totul a început, dar s-a şi sfârşit într-o frumoasă zi de primăvară.

Soarele zâmbea pe cer. Eu ştiam ce doreşte fiul meu, dar în loc să-i satisfac dorința i-am cumpărat o maşină şi el vroia un arc. A fost atât de dezamăgit încât eu am plecat pe mare şi acum mă întorc să repar greşeala.

Piticului nu-i venea să creadă. Omul ăsta nu era cine spera el. Nu era tatăl lui. Era doar un simplu marinar. Piticul fusese din nou înşelat de soarta nemiloasă. (iarăşi lacrimi, tragedie, dramă).

Vă dați seama? După atâția ani o dezamăgire atât de mare? Oare ce era în sufletelul (observați utilizarea diminutivului) lui? Pentru a întregi scena, soarele a intrat în nori, a început şi ploaia şi un cutremur. Blocurile se dărâmau, oamenii ieşeau țipând din case cu umbrele, pisicile, câinii urlau, toată natura se răzvrătise.

Piticul s-a oprit din plâns. În acel moment s-a oprit şi cutremurul, norii s-au risipit şi soarele a început să-i mângâie fața piticului. Printre ruine, dar cu o față dârză, Piticul a ajuns acasă. Bârna îl aştepta. Viața reintra în normal. Piticul se liniştise, dar a auzit un țipăt de sub dărâmături:

– Ajutor, sunt eu, Bătrânica de 20 de ani, de la început. Salvați-mă!

– Bine a zis Piticul Altruist, deşi îmbrăcat în roşu.

Şi s-a avântat orbeşte (interesant, nu?) spre locul de unde se auzea glasul din ce în ce mai stins:

– Ajutor, ajutor....

– Sunt aici, nu te teme, îi insufla el curaj. Mă strecor şi te salvez.

Cu greutate, piticul a ajuns la Ea. A simțit-o desfigurată de teamă și durere. Îi auzea glasul din ce în ce mai stins.

– Suie-te pe umerii mei și ridică-te din groapă, i-a spus el.

– S-a făcut, a spus ea, ridicându-se apoi ușor pe marginea gropii. Eşti drăguț să te uiți pe acolo, că am impresia că mi-au căzut cerceii. Sau nu ai rezolvat încă problema vederii? Dacă nu, pipăie pe jos, că doar acolo pot să fie. Te roooog!

– Bine, dar numai asta mai fac, că simt miros de gaze pe aici, a răspuns, galant, Piticul.

Când Bătrânica a auzit de gaze a plecat în viteză de acolo, suficient de repede să nu o prindă din urmă flama exploziei.

Piticul rămăsese acolo. L-au găsit după o săptămână, destul de supărat.

Dar acolo, pe marginea gropii, îmbrăcată în nişte straie cernite, stătea ea, Bătrânica. Îl aştepta. Ploua, dar ea nici nu băgase de seamă.

– Ce bine îmi pare că te-au găsit în viață. Am aşteptat aici o săptămână întreagă. Mi-ai găsit cerceii?

Piticul, încă uşor amețit de deshidratare, spuse:

– Da, i-am găsit. Sunt nişte cercei frumoşi. Pot să-mi dau seama. Nu pot înțelege însă de ce mişcă. Dar oricum uite-i, spuse el, întinzându-i o mânuță (diminutiv din nou, utilizat într-un moment tensionat pentru a augumenta enormitatea scenei) ia-i repede, că vor fugi.

– Am ştiut din prima zi de când te-am văzut că eşti prost. Nu m-am înşelat, spuse bătrânica întorcându-se.

Acum că avem intriga, avem un țel al personajului, avem un personaj bun şi cel puțin multe

personaje rele (bătrânica, tatăl copilului, vânzătorul şi restul lumii), putem să mergem mai departe.

Ați observat, sper, cât de subtil am construit personajele:

Piticul – cam prostuț, Bătrânica – cam profitoare, Tatăl – cam beţiv, Vânzătorul – cam obişnuit.

Scenele povestite până acum au calitatea celor din cele mai bune poveşti – stupide şi tragice, dar mai ales plouă. Abundent.

Piticul pleacă acasă. Drumul trecea pe lângă un lac. Plouase mult în ultima vreme şi nivelul apei era mai ridicat decât de obicei. În zare, două ființe se înecau, observa piticul (cum a făcut el asta nu are nici o importanță). Una din ele era tatăl lui, cealaltă ființă era cățelușul lui care îi fusese totdeauna credincios şi îl iubea necondiționat. Între ei era o distanță destul de mare şi Piticul nu putea salva decât pe unul dintre ei. Pe cine va salva, Ce va face Piticul? Cum să facă?

Piticul a luat atunci o hotărâre care avea să-i schimbe cursul vieții:

(Aici se află punctul culminant al povestirii şi hotărârea poate fi să îl salveze pe tatăl lui, într-un moment de mărinimire, cum ar sta bine oricărei poveşti sau să îl salveze pe câine, ceea ce ar părea normal).

Dar Piticul nostru, deşi prostuț, țineți-vă bine acum: s-a gândit. Exact aşa cum citiți: s-a gândit. Şi şi-a amintit. A dat telefon la Primărie şi a vorbit cu persoanele responsabile care au lăsat toate treburile şi s-au repezit să asaneze lacul şi astfel au fost salvate ambele ființe.

Piticul era un erou. Şi acum se explică cum a intrat în politică.

Tatăl lui şi-a dat seama că făcuse un gest urât şi-a făcut *mea culpa* şi a plecat pe mare.

Cățelușul cel credincios a plecat cu Bătrânica. Ea devenise cel mai mare producător de mâncare de animale.

Vânzătorul a făcut avere.

Piticul a profitat de statutul lui de erou şi a intrat în politică şi a devenit parlamentar iar apoi prim-ministru.

Acum chiar că gata.

Sper că aveți destulă cafea pentru a vă apuca să scrieți cea mai bună carte din lume. Succes.

BUUUUUUUN

Buuuuuuuun, deci am murit!

Constatarea asta m-a lovit ca camionul. Oripilat, am dorit brusc să schimb exprimarea, să gândesc ceva gen m-a lovit ca trenul, ca maşina, dar apoi mi-am dat seama că sunt deja mort. În situația dată exprimarea putea să mai aştepte puțin sau puteam măcar să fiu mai indulgent cu mine.

Trăiam (interesant, nu?) totuşi cu impresia că aveam ceva treburi urgente de rezolvat.

M-am uitat în stânga – nimic, m-am uitat în dreapta – nimic. Mi-am dat seama că m-aş fi uitat şi în jos sau în sus, înainte sau înapoi, dar ştiam deja că de fapt nu există nici înainte, nici înapoi. Adică nu există nici o dimensiune mai bine zis.

OK, mi-am zis. Asta e stabilit. Nu există nimic pe aici, dar, totuşi, ce naiba am de rezolvat? Nu mi-era nici frig, nici foame, nici nimic, de fapt.

M-a frapat că asta era – nu era nimic.

Absurdul situației m-a îndemnat să râd. Dar nici măcar asta nu se putea. Nu aveam gură, sau plămâni, sau corzi vocale, sau măcar organism.

Mă simțeam bine. Sau, de fapt, nu mă simțeam rău, sau, de-adevăratelea nu mă simțeam.

Mi-am adus aminte că unul din simțurile noastre este cel proprioceptiv, da' dispăruse şi ăla.

Era bine că puteam gândi. Chiar şi fără corp.

Totuşi, trebuia să revin la ce aveam de rezolvat. Poate îmi trebuia o ştampilă, o semnătură, o decizie? Poate aveam eu de semnat ceva? Poate trebuia să iau în primire ceva? Nu aveam nici o idee Aveam însă sentimentul că trebuie să fac ceva şi m-am hotărât să acționez.

În momentul ăla a apărut un birou, în spatele căruia se afla o persoană cu un catastif. Persoana mi-a comunicat:

– Bună ziua. Ai terminat?

– Bună ziua, am comunicat şi eu, politicos, deşi nu părea a fi ziuă. Ce să termin?

– CUM? a răcnit el. Îndrăzneşti să întrebi?

– Da, am răspuns eu, sigur pe mine.

S-a liniştit şi mi-a arătat un scaun care apăruse acolo.

– Stai jos, probabil că eşti nou.

M-am gândit să mă aşez, dar este o operațiune imposibil de realizat în lipsa unui trup. Aşa că am rămas acolo, inexistent, cum eram.

Omul s-a uitat la mine şi mi-a explicat că trebuie să mă întorc, să iau în primire un trup nou, să-l îndrum şi alte alea. Nu prea înțelegeam ce vrea de la mine. Ce trup? Unde să mă întorc? Pe cine să îndrum eu? Şi către ce?

I-am pus întrebările în viteză şi el, civilizat, mi-a răspuns:

– Omenirea se înmulțeşte. Fiecare trup nou are nevoie şi de un suflet să funcționeze, şi, din cauza situației universale, sufletele cele vechi, ca tine, trebuie

reciclate. Se va face de urgență o procedură de ştergere de memorie a vieții anterioare şi dup-aia îți dăm drumul să pleci.

– OK, am zis eu, dar tot nu înțeleg.

– E destul de simplu. Necesarul de energie ca să faci un suflet e destul de mare. În ultima vreme numărul de oameni a crescut destul de mult. Progresele medicinii şi chestii d-astea. Şi noi ne-am găsit în situația de criză energetică şi nu avem altă soluție decât refolosirea sufletelor utilizate deja.

– Care voi? Cine sunteți voi?

– ??? Noi suntem şefii. Noi hotărâm. Ca să revin, există şi cealaltă soluție pe care cineva din consiliu chiar a propus-o – un nou potop, dar majoritatea a hotărât să facem treaba asta cu reciclarea.

– Bine, dar cât o să dureze?

– Ce? Treaba cu reciclarea?

– Da.

– Nu mai durează mult, a zâmbit el. Voi sunteți destul de proşti, şi chiar dacă noi nu vom interveni, aveți destul de multe căi să reduceți populația. Şi o veți face, fără îndoială. Crezi că consiliul ar fi votat aşa dacă nu era sigur de asta?

M-am liniştit şi am plecat să mă reciclez.

PRIMUL MANUAL AL MICULUI ALTRUIST

Cuvânt înainte:

Acest manual a fost conceput în momentul în care s-a constatat că alte manuale similare nu sunt suficiente. După cum se spune, a fi altruist înseamnă a te sacrifica pentru altcineva, de preferat străin. Să vă propun acum un mic exercițiu de imaginație: observați că un copil se îneacă într-un lac. Dumneavoastră, deşi nu ştiți să înotați, vă aruncați în valuri pentru a-l salva pe bietul copilaş. Este evident că după 3 zile vi se va inscripționa pe piatra de mormânt: Aici zace.... un om al cărui altruism..." şi aşa mai departe, pe aceeaşi temă.

Se poate imagina şi o altă situație. Vă este foame şi mai aveți doar un covrig. În acelaşi timp vedeți un om amărât şi flămând. Rupeți jumătate din covrigul dumneavoastră şi, cu ochii în lacrimi, înmânați jumătatea mai mică flămândului. Apucați să observați privirea lui recunoscătoare înainte de a va urca în limuzină şi vă gândiți: Al dracului de altruist sunt.

Vă voi mai ruga să faceți un ultim exercițiu. Observați că se îneacă simultan: un copilaş, un pisoiaş, un adult bețiv, un câine masiv, o pisică adultă. Dacă

puteți salva toată adunătura veți opta, ca un bun samaritean ce sunteți, să salvați ființele în următoarea ordine: copilaşul, adultul cel beţiv, pisicuța, pisica adulta şi la sfârşit câinele cel masiv.

Dacă v-ați gândit la această ordine este excelent. Ne aflam pe drumul cel bun. Adică noi suntem altruişti în primul rând cu cei din specia noastră, apoi, dacă ne permitem, cu cei din alte specii, dar invers proporțional cu mărimea acestora. Adică dacă e mai mic, are parte de o doză mai mare de altruism din partea noasta. Poate îl şi uscăm cu propria noastră haină, poate îl şi băgăm în buzunar, ba, poate chiar îl aducem acasă. Corect? Corect!

Dar dacă răciți? Nu luați un antibiotic în speranța că veți ucide câteva milioane de bacterii? Totuşi sunt mici şi aparțin altei specii. Stranie modalitatea dumneavoastră de gândire.

Dar dacă mergeți pe iarba şi călcați în picioare câteva mii de furnici, căpuşe, gândăcei? Şi ei sunt mici, aparțin altei specii şi nici măcar nu încearcă să vă facă vreun rău.

Dacă observați o pată de mucegai pe perete nu luați repede nişte clor pentru a ucide, cu intenție, nişte ființe nevinovate? Mici şi blajine.

Acum să presupunem că vi se comandă de către comandantul dumneavoastră să ucideți nişte soldați duşmani. O veți face, că doar „ordinul nu se discută, ci se execută". Dar dacă vă ordonă să ucideți nişte copii ai duşmanului? O veți face, sigur, din acelaşi motiv, dar o veți face. Cum rămâne cu altruismul dumneavoastră?

Deci concluzia acestui mic manual este: încercați, deşi este greu, să gândiți înainte de a vă autoproclama altruist şi luați lecții de înot, poate-poate reuşiți să ajungeți viu la mal, sau, mai bine, pe prima pagină din ziar.

MANUALUL ADEVĂRATULUI ALTRUIST

De câteva zile mă chinui să duc la capăt o lucrare a cărei importanță nu poate fi nici calculată, nici cuantificată, nici mirosită, nici gustată.

Este vorba, după cum scrie şi titlu de un ghid, un manual, o explicație pentru cei ce doresc să fie altruişti.

Până de curând eu credeam că altruist înseamnă să te sacrifici pentru alții. Benevol şi dezinteresat. Ceva nu mergea, aşa că am căutat în dicționar. Atunci am înțeles: ALTRUÍST, -Ă adj., s.m. şi f. (Persoană) stăpânită de altruism.

Înțelegeți cât de simplu este acum?

Deci altruismul este ca un balaur, ca un vechil, ca un dictator care îi stăpâneşte pe cei loviți de aceasta problema. Dacă este o problemă ar trebui să scăpăm de ea.

Poate ar fi mai bine de făcut manualul Marelui Altruist ca să înțelegem mai bine manualul micului altruist.

Deci Altruismul trebuie să fie ceva care pune stăpânire pe unii dintre noi (săracii de ei), care, în lipsă de altceva mai bun se dedau practicării acestui obicei. Cred că s-ar putea spune şi aşa.

Ce înțeleg eu, este că nu ai ce face la un moment dat şi, brusc, te trezeşti cuprins de Altruism. Te

înconjoară şi te stăpâneşte şi poate nu-ți mai dă drumul toată viața, dacă eşti mai slab şi nu te poți fofila.

Eu nu am idee cum vine asta, după cum nu am idee nici ce e cu haşişul, cocaina şi altele. Ştiu însă, cum e cu, mă scuzați, diareea. Când te stăpâneşte câte o diaree, e de rău. Trebuie neapărat să rezolvi problema. E posibil să fie la fel şi cu Altruismul. Când te apucă.....

Am bătut apa în piuă o grămadă şi nu am spus încă de ce ne trebuie un manual. Cred că ne trebuie ca să ştim cum şi în ce doze să-l utilizăm, ce efecte adverse pot apărea, ce contraindicații are.

Dacă te, pardon, apucă diareea trebuie să iei un medicament.

Dar dacă te, pardon, apucă Altruismul? Care ar fi calea de urmat pentru a-l ocoli?

Voi da câteva soluții verificate:

1. Intrați în partid. Nu are importanță în care. Ştiu că este o măsură brutală, dureroasă, dar care rezolvă repede problema. Dar constituie mai degrabă un tratament paleativ. Problema poate reveni.
2. Intrați în cler. Aici e ceva mai complicat, trebuie studii. Efectul întârzie să apară, dar este de durată mai mare şi problema nu prea mai poate să apară.
3. Luați-vă carnet de conducere şi maşină. Este adevărat că nu puteți scăpa de problema decât câteva ore pe zi. Dacă aveți suficientă minte încât să vă alegeți o meserie care să impună şofatul zilnic, e bine.
4. Dacă problema apare la dumneavoastră destul de devreme şi aveți timp, urmați fie medicina, fie avocatura. Sunt soluții elegante, garantate şi vă puteți opri telefonul seara. Ultima soluție pe care v-o propun este să abdicați de la statutul dumneavoastră şi să faceți tot posibilul pentru a deveni Om adevărat. Adică, să fii Om, copilul meu.

MEMORIILE UNUI SINUCIGAŞ ÎN SERIE

Ucigaş = individ care ucide pe cineva

Ucigaş în serie = individ care ucide in mod repetat

Sinucigaş = individ care îşi ia viața sau măcar încearcă

Acum că am definit câțiva termeni să vă pun nişte întrebări.

Dacă v-ar pune cineva să vă prezentați la un examen unde concurența ar fi de 10 pe loc, ar fi oarecum normal. Dacă ar creşte la 100 pe loc şi măcar v-ați prezenta la examen înseamnă că miza ar fi foarte mare. Dar dacă ar fi 1.000 pe loc v-ați mai duce? Probabil nu. Dar 100.000 pe loc? Sigur nu v-ați duce. Dar 100.000.000 pentru un singur ales? Evident că ați râde de cel care v-ar propune o astfel de enormitate. Ce să căutați la un examen picat din start?

– Ceeeeeee? Am eu față de prost? veți spune.
– Da' tu crezi că nu am nimic mai bun de făcut?
– Da' ce, par eu sinucigaş?

Şi altele de acelaşi gen v-ar trece prin minte.

Dar cu toate acestea, v-ați prezentat şi chiar ați promovat un astfel de examen, în urmă cu exact vârsta dumneavoastră plus nouă luni. Din cei 100.000.000 de semeni, doar dumneavoastră v-ați dovedit suficient de bine pregătit pentru a reuşi.

Putem spune că în acel moment a început cariera dumneavoastră de sinucigaş în serie. În timp ce ceilalți se bălăceau fericiți pe acolo şi se distrau, dumneavoastră, care eraţi şi uşor beteag din cauza lipsei unei jumătăți, v-ați zbătut şi ați izbândit. Ați reuşit să treceți pragul spre existență fără să vă întrebați de ce.

Au urmat nouă luni în care ați observat cu surprindere cum vă apar mâini, picioare, inimă, creier şi toate celelalte necesare unei bune funcționări a unui sinucigaş deplin.

Apoi, surpriză! V-ați născut! Eveniment, de o însemnătate deosebită, pentru dumneavoastră, dar despre care nu mai țineți minte absolut nimic. În ciuda importanței covârşitoare a evenimentului, nu mai ştiți nimic despre el. Ridicol.

Au urmat apoi nişte ani în care ați aflat că ziua e lumină, noaptea întuneric, că iarna nu-i ca vara şi alte informații la fel de utile.

Apoi, altă surpriză. Ați devenit conştient că existați. Sigur că această surpriză nu a venit la fel de rapid pentru toți şi, pentru unii dintre noi, cei din această specie, nu a venit nici o dată.

Acum sa revenim la titlu. Sinucigaş in serie. Destul de oximoronica exprimare.

Ni se pare normal să existe ucigaşi. X a ucis pe Y nu mai înseamnă nimic nici măcar pentru ziarele de scandal. Trebuie ca X să dea dovadă de inventivitate ca faptul în sine să mai însemne ceva. Cel mai simplu este

să-l ucidă pe Y cu bestialitate pentru a putea aspira la câteva rânduri în ziar.

Ni se pare normal să existe ucigaşi în serie ba chiar îi medaliem pe unii dintre ei, dacă au norocul să-şi exercite talentul în timpul vreunui conflict armat oficial. Dacă nu, atunci bieții de ei sunt obligați să-şi satisfacă nevoia în civilie şi pentru asta sunt preluați de stat, care, eventual are grijă de ei tot restul vieții lor.

Ni se pare normal sa existe sinucigaşi:

– S-a plictisit omul!
– Era atâââââââââât de deprimat.
– Avea de toate. Vezi că bogăția nu ajută?
– Măcar a scăpat!

Asta în cazul în care respectivul se omoară de-odată, definitiv şi, de obicei, violent. Dacă însă ratează:

– Nici asta nu a fost capabil să facă bine.
– Săracul, ce disperat trebuie că e.
– Eu, în locul lui, alegeam un bloc mai înalt.
– Trebuie să fii tâmpit să faci ca el.

Dacă însă cineva ar veni şi ne-ar spune verde în față că de fapt noi suntem cu toții nişte sinucigaşi, am râde de el:

– Cum să fiu eu sinucigaş? Aşa arată unul? Trăieşte ca mine? Vezi-ți de treaba.

Adică aveți impresia că veți trăi la infinit? Aveți impresia că vă protejați? Aveți impresia că nu faceți nimic greşit?

Nu are dreptul să ridice piatra decât cel care nu a fumat, nu a băut, nu a pierdut nopțile, nu a făcut nici un abuz şi care nici măcar nu a respirat vreodată. Doar el. Ceilalți suntem condamnați la a ne strica organismele imediat ce apar ele. În mod normal îmbătrânim şi deci ne stricăm încetişor.

Până acum am făcut o mică introducere pentru a vă arăta că sinucigaş în serie înseamnă orice persoană care trăieşte şi care va muri.

Pentru a reveni la titlu: Memoriile unui sinucigaş în serie. Eu mi-am dat seama că a trăi înseamnă a te sinucide în fiecare zi. Câte puțin, câte puțin, la fel cum roade apa un canion. Până la urmă reuşeşte să sfărâme un munte.

Deci eu sunt unul dintre sinucigaşi şi iată memoriile mele: M-am născut, şi acum trăiesc.

Deosebit de supărător este că ŞTIU că voi muri. Nu vreau să se întâmple. Dar cu toate astea bănuiesc că...

MANUALUL MICULUI MIZANTROP

După cum nu este nevoie să ştii să faci ouă ca să-ți dai seama că ouăle sunt stricate, tot la fel, nu este nevoie să fii om ca să fii mizantrop.

Este necesar însă să fi avut de-a face cu specia umană ca să poți aspira la rangul de mizantrop.

Trebuie definiți termenii pentru a putea face o lucrare ştiințifică bună şi corectă.

Mizantrop – persoană care are aversiune față de specia umană.

Aici cred că o definiție mai corectă ar fi „ființa care are aversiune față de specia umană". Dacă ştiți cum se obține fildeşul, sau pielea de focă, sau lemnul de foc, sau carnea de porc, atunci cred că puteți înțelege de ce susțin a doua definiție.

Om – aici deja se complică lucrurile. Există unii care consideră omul drept o ființă superioară şi, pentru a completa absurdul definiției, ființa gânditoare, şi, țineți-vă bine, cu creier deosebit de dezvoltat. Există alții care zic doar că omul este o persoană, o ființă inteligentă. Am mai căutat şi alte definiții unde am găsit aşa ceva: Oamenii (*Homo sapiens sapiens*) sunt ființe vii inteligente. Hazul acestor definiții este că peste tot, pe unde o dai, nimereşti peste o referire la inteligență.

Şi mai mult, fiinţa vie, inteligenţa nu poate fi decât om? Întrebarea mea este de ce? De ce se ne îndobitocesc de mici cu ideea ca suntem inteligenţi? Că nu mai există nimeni ca noi?

Doar ca să plătim impozite?

Doar ca să mergem la război? Sau mai bine, să ne trimitem copiii la război?

Doar ca să poluăm? Să ne batem joc de mediu? De ceilalţi locuitori ai planetei?

Doar ca să construim şosele pe care să mergem cu maşini şi să facem picnic?

Doar ca să votăm?

Doar că putem să ne naştem şi după ceva timp să murim suntem inteligenţi?

Ar trebui să vină cineva cu nişte dovezi palpabile. Ar trebui dezvoltate nişte studii ştiinţifice care să aibă ca obiect exact căutarea inteligenţei umane. Din păcate este destul de greu. Prietenii noştri, ceilalţi locuitori ai planetei, nu au timp de aşa ceva. Se ocupă de ceva vreme cu a trăi liberi şi de a se distra pe seama noastră.

Manual – carte care cuprinde noţiunile de bază ale unei ştiinţe.

Ceea ce ar putea fi corect dacă aducem mizantropia la locul ei lângă matematică, fizică, astronomie şi anume la definiţia justă „ Ştiinţa aversiunii faţă de rasa umană“.

Acum, dacă aţi ajuns cu lectura până aici, nu mai aveţi nevoie de nici un manual. Vă puteţi considera licenţiaţi în mizantropie şi fără diplomă. Trebuie doar puţină practică.

M-AM APUCAT SĂ FAC ORDINE

M-am apucat să fac ordine în agenda telefonică.

Afară e o zi frumoasă, soare, păsărelele cântă, floricele înfloresc şi aşa mai departe. Şi eu am văzut în agendă nişte numere de telefon ale unor prieteni cărora le-am supravieţuit.

Nu am putut să le şterg, deşi e destul de evident că nu mă vor mai suna.

De aici şi până la a nu mai vedea cât de frumos e afară e un pas mic pentru om şi unul şi mai mic pentru omenire.

Planul meu pentru ziua de azi era complet altul şi în nici un caz nu includea ştergerea existenţei unor prieteni. Agenda este o unealtă destul de parşivă. Sigur că îl găsesc pe cutare sau cutare, dar îmi spune, parcă zâmbind maliţios, că la un moment dat altcineva mă va şterge şi pe mine. Şi se distrează pe seama mea.

Apoi te obligă să te gândeşti la inutilitatea vieţii şi altele asemenea. La scopul vieţii, la sensul ei.

Şi ca să fie totul şi mai jalnic, afară este deosebit de frumos. Prietenii mei nu văd cum înfloresc copacii, florile. Ei sunt gata morţi şi au intrat deja în circuitul materiei în natură.

Sau continuă să se uite la noi cu ochii naturii? Se păstrează ceva? Sunt printre noi?

Te obligă să iți pui singura întrebare normală: DE CE?

De ce trăim? De ce nu mai trăim?

Dar eu am găsit o metodă şmecheră: nu îi şterg pe prietenii mei. Să văd ce-mi face.

LITERATURA AR TREBUI INTERZISĂ

Literatura ar trebui interzisă, sau cel puțin ar trebui citită doar cu acordul ori împreună cu părinții sau familia.

Ideea este următoarea: un coşmar foarte des întâlnit este că protagonistul visului respectiv umblă dezbrăcat pe stradă/stadion la cumpărături ş.a.m.d. Locul nu e important, ci importantă este lipsa hainelor, care îi atribuie puțină intimitate. Cu literatura, de fapt cu arta, e cam aşa: autorul scrie (compune, pictează...). Ceea ce creează el este doar imaginea lui, dezbrăcată nu de haine, ci de trup. Este deosebit de impudică citirea, ascultarea compoziției autorului. Înseamnă de fapt o intruziune în spațiul lui foarte intim. Mult dincolo de haine, deci e pornografic şi ar trebui interzis.

Ştiu că suna teribilist, dar realitatea asta este. Orice scrisoare, pictură, compoziție este de fapt autorul, dezbrăcat de trup.

De curând, am citit o carte care am avut impresia că a fost scrisă pentru mine. Se putea înțelege cât de greu i-a fost autorului să o scrie. Sau mai bine zis să o publice. Bravo lui.

Probabil că ar trebui schimbate procedurile. Vrei să citeşti ceva? Primul pas este să îl convingi pe autor că poți citi creația lui şi că meriți să o citeşti. Îi scrii, comunici şi, dacă autorul este de acord, ai dreptul să îi cumperi opera. Nu ar fi mai corect?

Orice scriitor, regizor, sculptor.... este exhibiționist. Mai ales cei care fac arta pentru artă. Seamănă foarte mult cu orice revistă/film porno. Nu este nici o deosebire între un film „greu" şi un film porno. Nu fac apologia literaturii/filmelor comerciale, care înseamnă rezultatul unei meserii ca oricare alta, ci mă refer la filmele/operele grele, de artă adevărată. Acolo îl vezi pe autor în deplinătatea goliciunii sale. Cu defectele, calitățile, lipsurile, limitările pe care încearcă să le țină ascunse. Ele transpar de cum începi să observi opera respectivă. Mai ales la literatură. Este mult mai clară şi mai brutală.

Curată mitocănie să aibă cineva tupeul să se expună în halul ăsta.

Daca vreo „creație" de-a mea ar ajunge în mâinile nu ştiu cui, m-aş simți deosebit de prost. Nu critica m-ar supăra, ci faptul că eu aş sta dezbrăcat – de trup, în fața plutonului. Nu pot face asta. Tot respectul pentru cei ce au curajul să se expună în felul ăsta. Probabil că cei care pot publica au ceva de spus sau sunt optimişti şi speră că pot schimba ceva. De exemplu, Caragiale a avut curaj să publice, în speranța că va schimba ceva. Nu a reuşit şi dovada este că lucrările lui sunt deosebit de actuale şi astăzi. Mai tristă este situația lui Rabelais – de aproape 500 de ani opera lui dăinuie. Şi dincolo de ea vezi un om trist şi dezamăgit de semenii lui, de apucăturile lor. Care nu s-au schimbat.

Să stai trist 500 de ani! Asta pedeapsă. Poate totuşi schimbăm ceva, măcar să-i bucurăm pe Caragiale şi Rabelais.

ROMÂNUL S-A NĂSCUT POET

Că românul s-a născut poet este sigur pentru circa 20 de milioane de indivizi. Ceea ce face ca această aserțiune să capete valențe de veridicitate.

Dacă 2 îți spun că eşti beat.... Da' 20 de milioane?

Deci plecăm de la acceptarea calității de poet atribuită poporului român.

Trebuie să aflăm ce înseamnă să fi poet:

- Cinstit – nu
- Frumos – nu
- Muncitor – nu
- Bețiv – poate
- Curvar – poate

Alte „calități" nu-mi vin în minte. Deci s-ar putea spune că românul s-a născut bețiv şi/sau curvar. Sau, la fel de bine s-ar putea zice că românul nu e nici cinstit şi nici muncitor.

Da' inventiv? Asta nu se ştie.

Important e că e poet. Şi mai e ceva foarte important. Presupunem că o familie de americani / nemți / țigani face un copil pe teritoriul României. Copilul va fi român (şi deci poet) sau va moşteni caracteristicile genetice ale părinților? Ar trebui făcute

nişte studii. Eu probabil că nu sunt român adevărat, deoarece nu am compus nici o poezie şi numărul de poezii pe care îl cunosc se apropie de 2:

În balta 4 ochi sclipeşte
E doi peşte

şi

Moş Crăciun cu paiu'n cur
Vântu' suflă, paiu iese
Moş Crăciun fuge şi bese.

Aceste poezii, deşi sunt sigur compuse de un român autentic, nu îmbogăţesc patrimoniul cultural al României. Greşeală. Doar avem şi manele şi alte versuri la fel de bune care s-au şi înregistrat pentru a fi disponibile posterităţii.

Am divagat destul. Ce vroiam sa zic de la bun început este că deşi acceptăm şi chiar ne mândrim că „Românul s-a născut poet", aceasta este doar o afirmaţie ofensatoare: – la adresa românilor, dacă analizăm bine şi dacă nu – este doar o afirmaţie nazistă, care presupune că prin naştere se dobândesc anumite calităţi – deci există o rasă deosebită – cea a românilor.

Aţi auzit ceva mai stupid?

DINTELE APĂ NU SE FACE

DINTELE APĂ NU SE FACE !!!!!!!!!!!! tuna Nord. Ar fi bătut cu pumnul în masă, dacă putea.

Celelalte trei Capete râdeau de se prăpădeau. Dacă ar fi avut mâini s-ar fi ținut cu mâinile de burtă. E adevărat că nu aveau nici burți, nici corpuri. Erau doar Capete. Luminoase şi Luminate, dar Capete.

Cea mai mare distracție a lor era să-l enerveze pe Nord. Avea voce profundă şi când se supăra, pământul teritoriilor sale se cutremura. Mai cădea câte o clădire-două, mai mureau ceva supuşi, dar distracția era excelentă.

Cel mai mult îi supăra dacă li se punea vreo muscă pe nas. Sigur că o puteau pulveriza, dar necesita cam mult consum energetic.

– Măcar de-am avea şi noi mâini, se lamentau ei din când în când.

Cele patru teritorii erau conduse de cele patru Capete. Mesajul lor era dus către mase de cei patru Privilegiați de Rang Înalt (PI) care trimiteau mai departe mesajul către privilegiații mai micuți, mai mici, foarte mici, şi aşa mai departe, până la plătitorul final. Cel a cărui casă se dărâmă când se supărau Capetele.

– DINTELE APA NU SE FACE, vă spun, continua N

– Nu mai vorbi prostii spuse S printre hohote. Proverbul este că sângele apă nu se face.

– Nu se poate să spuneți așa o prostie. Asta se poate întâmpla, susținea N.

– Nu ai dreptate, S are dreptate, spuse E pe când PI-ul său îi ștergea lacrimile care începuseră să-i curgă.

– Asta e o prostie. Dintele trebuie să fie. Nu poți face apă dintr-un dinte. Gândiți-vă şi voi, ce naiba. Ați văzut sânge, bănuiesc. Ați văzut că e lichid, ca apa, deci se poate face apă din el. Pe când dintr-un dinte.... Oricât ai încerca, nu poți. Deci așa trebuie să fie. PI! Vino aici! spuse el către PI-ul său. Cum e corect?

– Cred că au dreptate ceilalți. Sângele apă nu se face, spune proverbul.

– Așa, deci, te întorci şi tu împotriva mea? Şi îl privi drept în ochi, ceea ce îi cauza PI-ului un deces prematur. Să vină imediat alt PI. Am nevoie de cineva să mă hrănească.

În mult mai puțin timp decât este necesar unui cititor mediu să citească fraza asta, apăru un alt PI. Avea nişte privilegii doar. Îi lua straiele PI-ului anterior. Îşi intra imediat în pâine. La N se schimbau cel mai des PI-i. De altfel, N era singura provincie unde domnea o dictatură. Celelalte trei ținuturi țineau alegeri pentru PI şi celelalte funcții. Nu că ar fi avut vreo importantă. Oricum cele patru Capete conduceau.

La N era o coadă de candidați la postul de PI. Dacă aveau puțin noroc, stăteau în post câteva săptămâni, timp suficient să se îmbuibe ei şi familiile lor.

Acest PI era o persoană mică, cu ochelari şi cu o fața hazlie. N nici nu-l băga în seamă.

– Care e proverbul corect? întreba N.

– Dintele apă nu se face, spuse PI-ul imediat.

– Ați văzut? Ce v-am zis?

Celelalte Capete nici măcar nu mai cadadicsiră să răspundă. N îşi plimba mândru privirea asupra lor.

Sosise ora mesei şi ceilalți vroiau să mănânce. Capetele funcționau cu randament de 100%, aşa că nu aveau deşeuri. Îşi chemară PI-i care veniră imediat, cu tăvile pline, cu tacâmurile pregătite.

Începură să le dea de mâncare

PI-ul cel nou nu adusese nimic.

– Ce faci? Eşti bătut în cap? întreba N.

– Nu Mărite, dar nu mi-ați spus ce vă doriți.

– Adu-mi ceva ce ştii că mi-ar plăcea, spuse N, parşiv, uitându-se prima dată la PI-ul cel nou.

– Imediat.

PI-ul intră în bucătărie şi după câteva momente ieşi de acolo cu tăvile pe care le găsise acolo, dar picura ceva peste mâncare dintr-o sticluță pe care o avea dosită într-un buzunar.

Îi dădu lui N să mănânce.

– Nu am mâncat nici o dată ceva mai gustos, spuse N.

– Sper că Măreția Dumneavoastră este mulțumită.

– Mă rog, trebuie să mai încerc, spuse N.

Ceilalți se uitau uimiți. Era prima dată când N nu îşi pedepsea PI-ul.

– Cum ai făcut mâncarea asta? întrebă N.

– Am bănuit eu ce v-ar plăcea, Minunăția Voastră.

– Totuşi, spune-mi cum ai reuşit atât de repede să faci o mâncare atât de gustoasă?

– Cu trudă, Domnule, cu trudă şi dragoste către înțelepciunea Dumneavoastră.

Ceilalți se uitau deja scârbiți. Mai văzuseră ei pramatii d-astea, dar lui N îi plăcea să fie pupat în.... deşi nu avea.

– Oricum, bravo ție. Ai reuşit o mâncare pe cinste.

– N, dă-ne şi nouă să gustăm, că prea lauzi mâncarea asta.

– PI, dă-le şi lor puțin! Dar puțin! comanda N. Şi mai dă-mi şi mie.

PI-ul se execută imediat. Cu ajutorul celorlalți PI dădură imediat de mâncare celor 4

– Ai avut dreptate, spuse S. Are o savoare aparte, deci nu cred că dragostea pentru înțelepciunea ta joacă un rol. Ci mai degrabă PI-ul tău are vreun ingredient secret. Care este ingredientul?

– Mult Prea Minunaților, aveți dreptate. Am o mirodenie, mai degrabă o soluție, pe care cei din neamul meu au făcut-o. Noi îi spunem țuică. O facem din nişte fructe.

– Este minunată mirodenia asta. Arată-ne!

– Deosebit de Minunaților, mă simt cuprins de ruşine în fața Domniilor Dumneavoastră, că nu mai am nici un strop de licoare. Ar trebui să cobor până în sat să mai iau. Îmi permiteți?

– Du-te repede, îți ordon! spuse brutal S.

N se uita lung la S, dar nu spuse nimic, deoarece era şi dorința lui.

PI-ul cobori. În sat se întâlni cu şeful satului, care îndeplinea şi funcția de privilegiat mai mic.

– Merge conform planului, spuse PI-ul. Posibil să meargă chiar mai bine decât anticipasem noi.

– Bravo ție, Piticule. De câtă țuică ai nevoie?

– Nu cred că ar fi bine să mă întorc nici repede, nici cu o cantitate cam mare. S-ar putea să creadă că e ceva simplu.

– Te gândeşti bine. O să-ți dau doar patru sticle. Câte una pentru fiecare.

– Nu! Asta îți spun. O să iau doar două, jumate pentru fiecare. Şi, de fapt o să mai iau şi încă una pentru ceilalți PIi.

– Cum zici tu, spuse şeful şi-i dădu cele 3 sticle.

După ce dormi câteva ore, PI-ul urcă.

Când ajunse înapoi, transpirat şi obosit, spuse:

– Am venit cu licoarea. A fost greu să găsesc atât de multă. Practic am devalizat rezervele satului.

– Nu crezi că ai face mai bine să nu minți? zise N. Nu arăți suficient respect.

– Să-mi fie cu iertare, Minunăția Voastră, spuse PI-ul, plecându-şi capul.

– Ştiu că minți, dar deoarece licoarea este minunată te iert, dacă ne mai aduci. Nu uita că suntem atotştiutori.

– Mulțumesc Doamne pentru milostenia de care dați dovadă pentru un biet păcătos. Să plec acum să mai aduc câtva butelci?

– Unde să pleci acum? Nu crezi că ar trebui să stai aici să ne serveşti? Ceilalți PIi au fost distruşi de zeii lor, pentru că nu aveau o aşa licoare, şi, până se fac la ei alegeri şi toate prostiile astea mai durează, aşa că tu trebuie să ne serveşti pe toți.

– Prea mare cinste pentru mine Mult prea Măreţule. Nu aş putea chema ceva ajutoare ca să vă putem servi aşa cum meritați?

După o mică şedință cu celelalte capete, udată din belşug cu țuică, N spuse:

– Pleacă şi revino cu alți 3 slujitori şi alte 40 de sticle.

– Cu cea mai mare plăcere, Minunaților!

Plecă şi aproape imediat reveni cu 3 amici şi 40 de sticle.

Au turnat imediat în recipientele construite special ca să poată Capetele să bea.

Capetele începuseră să se simtă bine şi nu mai vroiau nici mâncare. Discutau între ele. PIi parcă nici nu existau. Era momentul aşteptat. Acum trei PIi puteau merge în peştera care ascundea sursa puterii capetelor. Capetele nu prea mai puteau fi atente, aşa că PIi intrară în peşteră. Surpriză. Era o peşteră goală, cu pereți goi, de piatră şi podea de piatră, acoperită cu muşchi. S-au uitat nedumeriți unul la altul.

– Eşti sigur că aici e sursa lor?

– Fără discuție, răspunse piticul. Trebuie să fim atenți, să cercetăm cu atenție.

– Ce să cercetăm? Nu vezi că e o peşteră minusculă? Ce poate fi aici atât de important încât capetele să nu dea voie nimănui să intre? spuse PI-ul Sudului în timp ce mergea spre fundul peşterii.

– Trebuie să avem ochii deschişi şi să fim atenți. Aici trebuie să fie.

– Nu e nimic aici, spuse PI-ul în timp ce păşea pe covoraşul de muşchi.

În momentul acela se auzi un urlet de afară:

– Cum îndrăzniți să intrați acolo?

PI-ului S începu să-i crească capul şi să i se scurteze membrele. Simțea cum lumea devine transparentă pentru el.

– Veniți aici! Repede! Veniți pe covoraş!

Situația se precipita. Capetele țipau, dar cu voce îngălată, iar ceilalți 2 PI se aşezară pe stratul de muşchi. Se întâmplă ceva ciudat. Timpul părea că se dilată pentru PIi. Totul li se părea mai clar şi căpătă sens.

Acțiunea lor ar fi fost o reuşită dacă reuşeau să transmită mesajul către ceilalți locuitori. Către toți. Dar le venea din ce în ce mai greu să se mişte. Puteau însă vorbi.

– Ce se întâmplă cu noi?

– Nu am idee, dar este plăcut.

– Trebuie să ducem din muşchiul ăsta vrăjit celorlalți. Trebuie.

– De acord, dar eu nu prea pot să mă mai mişc.

Trecuseră doar câteva secunde de când păşiseră pe covoraş şi deja nu mai aveau picioare. Încă îi mai interesa soarta celorlalți.

Între timp se întâmplă ceva ciudat cu Capetele. Le apăruseră nişte escrescențe pe gât.

Al patrulea PI se uita speriat la ele şi fugi spre peşteră. Acolo, altă grozăvie. Cei 3 prieteni se transformau văzând cu ochii în Capete. Deja nu mai aveau picioare, iar mâinile se micşorau văzând cu ochii. Deja începuseră să lumineze peştera.

– Trebuie ca tu să iei din muşchiul ăsta şi să îl duci jos. Cultivă-l şi să nu calci pe el.

– Adică?

– Ia din muşchiul ăsta şi împrăştie-l. Aruncă-l de aici, de sus.

PI-ul lua cu atenție nişte muşchi şi îl aruncă în cele patru puncte cardinale. Vântul bătea înspre cele 4 puncte şi lua sporii cu el. Se răspândi imediat peste tot.

Capetele originale se distrau. Le apăruseră deja mâini şi se iteau picioarele.

– În sfârşit, spuse N

– Ştii că ai dreptate? E plăcut să poți mişca obiecte cu atât de puțin consum, întări S.

– Mă pot scărpina, exclama E. Aştept clipa asta de câteva milenii.

– Am impresia că mie îmi cresc picioare.

– Voi nu vă dați seama că în peşteră au intrat PIi?

– Aşa, şi ce dacă? Vor vedea ei. Şi pe deasupra mai sunt şi în peşteră prostii.

– Pot merge, spuse N. Umblu.

– Eu sar, ba chiar alerg.

– Voi nu ați băgat de seamă că celălalt a împrăştiat muşchiul peste tot? spuse morocănos V.

– Ba da, da' nu-i nimic.

– Hai să coborâm, spuse S.

Ceilalți s-au uitat la el cam surprinşi.

– Cum adică?

– Ce ne aşteaptă acolo?

– Nimic din ce nu ştim. Dar parcă e mai interesant să le vedem în felul ăsta decât doar cu ochii minții.

– Bine, dar trebuie să ne luăm cu noi nişte tălpi speciale. Am impresia că tot pământul e deja acoperit de muşchi.

Ultimul PI coborâse demult. Deja călcase pe stratul de muşchi care acoperise pământul şi rămăsese acolo, un Cap în mijlocul pustiei. Se uită disperat că nu e nimeni să-l ajute. Încă nu-şi dăduse seama că doar cu puterea minții, şi cu ceva consum de energie, putea face orice. Aşa că stătea acolo, disperat, neajutorat şi speriat.

Bătrânii şi bolnavii pe care îi atinseseră sporii se vindecaseră, întineriseră şi se transformaseră în Capete. Toată suflarea se transformase. Era un dialog extraordinar între ei:

– Nu mă mai doare spatele!

– Nu mai am grețuri!

– Văd!

– Aud!

– Vorbesc!

Şi aşa mai departe.

Dacă ar fi fost atenți, ar fi auzit nişte voci pe care până acum le considerau doar manifestări mistice:

– Merg! Mă scarpin!

După ce toți sporii se aşezară, cele patru foste Capete îşi puseră tălpicile şi coborâră.

Acolo îi aştepta o situație stranie. O lume plină de Capete, cu puteri extraordinare. Atât de multe Capete încât nu mai era nimic special în asta. Singurele specimene interesante erau cei patru oameni care se plimbau pe acolo.

– O lume plină de dumnezei, cum spuse N râzând.

– Mare densitatea de dumnezei la hectar prin părțile astea.

– Dragii mei, spuse el către nişte capete, nu vă mănâncă nasul?

– Cum îndrăzneşti? se răsti unul din ei. Vino şi scarpină-mă.

Râzând, omul N îi întoarse spatele şi se îndepărtă împreună cu prietenii lui, scărpinându-se ostentativ.

NU MAI VREAU

– NU MAI VREAU! şi nici nu mai pot, a zis el de la înălțimea crucii sale.

– Nu trebuie să țipi, i-a răspuns, sfătos. Am avut o înțelegere şi trebuie să o respecți. Eu ți-am zis acum 2000 de ani că nu merită, dar tu ai insistat. Ți-am făcut pe plac şi am avut răbdare. Eu mi-am respectat partea mea de înțelegere – nu m-am mai amestecat. Aştept ca şi tu să faci la fel.

– Ai avut dreptate! Dar acum nu mai suport. A fost degeaba!. Era mai bine să fi stat în banca mea. Ai avut dreptate, eşti mai bun! Ce mai vrei de la mine? Nu mă mai interesează. Ducă-se. Dă-mă jos!

– Nici nu mă gândesc. De vreo mie de ani a început chiar să-mi placă să mă trezesc dimineața şi să te văd pe geam. Dacă te-aş da jos cine mi-ar mai cânta mie dimineața: m-am plictisit, vreau acasă, vreau la restaurant şi alte alea. M-am tăvălit de râs când ai zis vreau la WC. Aşa că nu te dau jos.

– Dar pe ceilalți i-ai lăsat să plece....

– Ți-am mai spus de o mie de ori. Nu mă interesau. Lor nu le-am explicat nici cum să transforme apa în vin, nici cum să vindece ologi. Nu le-am explicat nimic. Aşa că nu mă interesau. Dar tu, pe de altă parte.... eşti ales.

Ai vrut să-mi arăți că nu aveam dreptate să le dau o bombă. Şi uite cum ai ajuns. Stai cățărat ca o pasăre în pom. Cu o mică diferență, ea nu e bătută în cuie. Am fost precaut să le fac rost atunci de cuie inoxidabile, nu?

– Am mai avut discuția asta. De ce nu-mi dai drumul? Doar ai făcut pe tâmplarul mai demult. Cred că mai ai sculele.

– Eşti simpatic. Nu-ți dau drumul că nu vreau. Ce e aşa de greu de priceput?

– Nu vezi că au ajuns singuri la concluzia că secolul XXI va fi religios sau nu va mai fi deloc? Nu e suficient pentru tine?

– Nu pricepi că mi-e drag să te văd pe fereastră dimineața. Pe celelalte planete nu au fost probleme d-astea. Nu a existat unu' ca tine. Fie le-am distrus, fie au evoluat cei de acolo. Doar aici ai fost tu, cu ideile tale. Ți-am zis că experiența mea era vastă în problemele astea. Da' tu: Nu, că ei sunt buni în sinea lor, că vor vedea adevărul, că merită încă o şansă. Stupid. Ți-am zis că e un experiment nereuşit.

Singura treabă bună e că mă distrezi în fiecare dimineață.

– Dă-mă jos, te rog.

– Fie, dar mai aşteptăm puțin. Vine summit-ul NATO şi hotărâm dup-aia.

MÂINE VOI ÎMPLINI 30 DE ANI

Mâine voi împlini 30 de ani. Tot mâine, dacă premoniția pe care am avut-o la 15 ani, şi anume că am ajuns la jumătatea vieții, se va adeveri, voi muri.

Mă numesc A si am aproape 30 de ani şi sunt un tânăr obişnuit, cu vreo două-trei mici excepții. M-am născut orb şi paralizat. Nu o simplă paralizie, să nu pot mişca vreun deget sau picioarele, ci paralizat complet. Mai bine zis sunt împietrit. Nici nu văd, dar asta nu cred că e o pierdere prea mare din câte am înțeles. Aaaaaa, mai am o particularitate, nu pot vorbi. Dar aud. Bine. Şi de asemenea pot gândi, ceea ce nu pare de crezut pentru cei din jur.

Am ieşit din casă de câteva ori, când a fost necesar să fiu arătat pentru ca familia mea să primească alocația.

Aspectul fizic este probabil foarte important pentru ceilalți, deoarece niciodată nu am aşteptat în birou mai mult de câteva minute, timp suficient să fiu admirat de membrii comisiei şi apoi să se grăbească să mă alunge. Cred că le stric ziua.

Până acum am trăit foarte bine. Am fost răcit de câteva ori, dar M, persoana care are grijă de mine, m-a îngrijit şi m-am vindecat. Când spun că am trăit bine

mă gândesc că am avut o viață de invidiat. Când eram mai mic, M îmi spunea povești. Cred că citea, deoarece poveştile erau foarte cursive şi, dacă trebuia să se întrerupă, continua tot timpul de unde rămăsese. Bineînțeles că auzeam şi cum dădea paginile, dar era mai plăcut să-mi închipui totuşi că poveştile acelea erau doar pentru mine. Apoi am crescut şi am început să-mi spun singur poveşti. Mai târziu, puteam să-mi închipui poveşti complexe, cu multe personaje şi cu foarte multă muzică.

Nu m-am dus nici o dată la şcoală şi am impresia că asta e cel mai mare regret al meu. Nu regret că nu am putut să socializez, ci că nu am putut să învăț.

M îşi dăduse seama că îmi plăcea muzica, şi credea că trebuie să lase radioul pornit să ascult şi ce se mai întâmplă prin lume. Dacă nu mergea radioul trebuia să-mi cânt singur. Să-mi compun propriile simfonii. E greu, dar sună excepțional. Îmi pare rău că nu le pot împărtăşi. Există sunete catifelate şi există sunete înmiresmate. Trebuie doar să le combin. Trebuie ca sunetele cu mireasmă de trandafir să fie catifelate dar şi puțin periculoase, cele cu aromă de vanilie să fie calde şi curgătoare. Există şi cele obraznice – piperul – care nu pot fi adăugate decât două-trei într-o simfonie.

Dar de cele mai multe ori nu puteam să compun deoarece radioul mergea. În loc de muzică, de multe ori auzeam ştiri. De fiecare dată când mă gândesc la ele sper ca premoniția mea să se împlinească. Eu stau singur şi liniştit şi apare câte un eveniment. Ştiri. Sunt singurele momente când încerc să strig: OPRIȚI. Doar eu mă aud țipând şi sunt obligat să aud cum cineva a făcut ceva, sau a spus ceva sau s-a întâmplat ceva în vreo regiune care pentru mine nu înseamnă nimic. N-are nici miros, nici gust, nici muzică. Şi sunt obligat să

număr în gând până la 300. Atât durează ştirile de obicei.

Mai sunt şi momentele când nu poate veni M şi atunci îi ia locul N. N are alt stil: mă spală, mă hrăneşte la venire şi la plecare. În perioada de timp dintre aceste două evenimente vorbeşte la telefon de parcă nu e nimeni în cameră. Cu ocaziile astea am învățat şi argoul. Ştiu acum multe cuvinte pe care nu le-am auzit rostite de la altcineva.

N a venit o dată cu un prieten de-al ei. Mi-a dat să mănânc, m-a curățat şi m-a lăsat în scaun, în cameră. Apoi a început să se preocupe de prietenul ei. Înțelegeți ce vreau să spun. Eram totuşi şi eu în cameră. Dar ăsta a fost doar un episod singular şi, oricum, nu pot zice nimic.

Ca să revin. Mâine împlinesc 30 de ani. O vârstă venerabilă, după cum fuseseră asigurați părinții mei. Pe când aveam vreo 6-7 ani fuseseră asigurați, pe un ton foarte convingător, că nu mai puteam trăi decât maxim un an. Nu vreau să fiu rău, dar tonul vocilor lor fusese unul de uşurare când i-au mulțumit doctorului. Când am împlinit 8 ani m-au dus prima dată la comisie, pentru un ajutor. De atunci M a apărut în viața mea. Tot de atunci şi părinții mei au reînceput să plece în concedii. Cred că mai aveau o casă, deoarece plecau din ce în ce mai des. Pe când am împlinit 18 ani – la majorat – au plecat de tot. Pe la mine mai veneau doar în vizită. Vorbeau puțin cu M, întrebau şi despre mine, şi apoi plecau. Vizitele lor erau cele mai fericite evenimente pentru mine. Mai târziu mi-am dat seama că era o obligație pentru ei. De fiecare dată se simțea o undă de reproş în vocea tatălui meu când vorbea cu mama mea despre mine. Vocea lui suna ca o prăjitură în care din greşeală ai pus sare şi apoi încerci să pui foarte mult

zahăr, să acoperi. Eu eram greşeala ce trebuia acoperită. De ce? Eu nu alesesem să mă nasc aşa. Ba mai mult, eu eram mulțumit cu mine. Cu ce am greşit? Am trăit aventuri pe care alții dau bani grei. Am fost pe Everest, am fost în India, în China, am fost pretutindeni. Am avut o viață plină. Sunt aproape vesel.

Mâine va veni tot M. Voi vedea cum va fi.

Am împlinit 30 de ani şi o zi. Interesant. Undeva m-am înşelat.

M nu a venit azi. E destul de rău. Muzica nu a mai vrut să apară, poate din cauza mirosului. Ieri, ştiind că e ultima zi, am mâncat cam de toate. Nu am mai ținut cont de nimic. Comunic foarte greu şi doar cu M, dar ea pare să înțeleagă mimica mea şi am rugat-o să-mi dea şi prăjituri şi peşte şi fripturi şi de toate, aşa că azi cam miroase. Mai ales că M nu a venit şi m-am trezit dimineața singur. Şi ud. Nu e prima dată, dar mă deranjează că s-ar putea să nu fie ultima.

Voi încerca să fac abstracție de mirosul din cameră şi să mă gândesc la metoda pe care am conceput-o pentru a putea împărtăşi lumii ce mi se întâmplă. Adică pentru a putea comunica şi deci pentru a mă putea integra. Am descoperit o metodă de a comunica dar nu o pot spune nimănui. Ironic.

Mirosul pare că se amplifică şi timpul pare că nu mai trece. M nu vine, deşi, după căldura de pe fața mea, cred că e deja ora prânzului.

Foame nu îmi este, şi nu mă pot concentra la nimic. Miroase prea rău. Dacă stau să mă gândesc bine, mi-a fost cald de când m-am trezit. E puțin diferită căldura, pare că mă înconjoară. Nu transpir, nu e muzică, şi M nu mai vine. Deci e rău. Trebuie să aştept. Mă voi gândi.

Este destul de cald şi gândurile nu se încheagă. Azi este totuşi ceva diferit. Nu pot defini, dar nu e ca de obicei. Căldura pe care o simt pare că este peste tot. Vreau să mă gândesc la muzică, la excursii, la M, la metoda pe care am inventat-o, dar mă mănâncă nasul. Ştiu că am nas, deoarece mă mănâncă din când în când. Cum e acum.

Cu o mişcare reflexă m-am scărpinat la nas.

Real. Singur. Primul meu gând a fost că a venit M şi m-a ajutat, dar eram singur în cameră. M-am scărpinat singur? Cum e posibil?

Stăteam în pat, ud, singur şi mâncărimea a trecut. Era prea straniu.

Acum aveam la ce mă gândi.

Simțeam căldură multă pe mâna mea stângă. Exact PE mână. Nu era mâna caldă, ci era ceva cald PE ea. După care am mişcat mâna şi ceva-ul cald a dispărut. Am mişcat. Devenea din ce în ce mai interesant.

Soarele răsărea din partea dreapta, deci nu putea fi asta explicația. Şi cel mai important eveniment era că mă mişcasem. Celelalte păreau acum atât de mici şi de puțin importante. Am încercat din nou. Am reuşit din nou. Eram în extaz. Nimic nu mă mai deranja. Parcă pentru a pune capac mi-a apărut şi o altă senzație necunoscută. Am deschis ochii şi cred că pentru prima dată am reuşit să văd. Nu sunt sigur că asta era, dar sigur acum aveam ochii deschişi şi semăna cu senzația pe care o trăisem pe la 4-5 ani. Fusesem atunci cu părinții la alt medic care spusese că eu ar trebui să văd, că nu este nimic în neregulă cu ochii mei. Doar că eu nu vedeam. Doctorul mi-a luminat ochii cu o lanternă puternică şi atunci zărisem ceva. Cred.

Acum era aproape la fel. Dar erau şi forme. Se mişcau.

Puteam să mă mişc şi să şi văd? Unde e M să-i arăt?

Am încercat să mişc şi cealaltă mână. Am reuşit.

Mirosul nu mai părea insuportabil. Doar căldura era. Începusem să transpir şi mi se făcuse sete, dar păreau nişte necazuri prea mici şi prea îndepărtate. M trebuia să vină. Trebuia să-i împărtăşesc succesele mele. M îmi spusese că voi vedea şi mă voi mişca. Avusese dreptate.

Am auzit un zgomot în cameră. Cineva intrase. Era un om. Primul om pe care îl zăream. Era frumos. Mi-a vorbit. Ca unui om.

– Bine ai venit!

– ....

– Nu-i nevoie să încerci să vorbeşti. Nu e nevoie. Toți sunt uşor surprinşi când ajung aici. Toți speră să ajungă dincolo.

– ....?

– Nu înțelegi nimic? E cald, e roşu, eu am barbă şi coarne şi coadă despicată şi tu nu înțelegi? Aici e eternitatea ta. Bine ai venit!

PE VREMEA CÂND ERAM TÂNĂR

Pe vremea când eram eu tânăr, adică în urmă cu 2-3 zile, îmi închipuiam că este o artă să fii nefericit. Ei bine, nu aveam dreptate. Este un dat al nostru, o caracteristica a noastră (specia umană). Nu trebuie să facem nici un efort pentru asta. Este natural. La fel de uşor ca respiratul. Este evident, ca nasul dintre ochi, după cum zicea cineva.

Există cursuri, tomuri, şcoli înalte de la care poți învăța cum să fii fericit. Cred că de fapt te învață să fii mulțumit, dar multă lume confundă.

Nu există nici o şcoală, nici un tratat, nici o cale de urmat pentru a fi nefericit. Deci este o stare naturală. Şi cum *naturalia non sunt turpia*, după cum zicea altcineva, nu este deloc de ruşine să stai cuprins de nefericire. Deci, pe cale de consecință, starea de fericire este nenaturală, deci trebuie să fii cuprins de ruşine dacă, Doamne fereşte, eşti fericit.

Se mai pot trage câteva concluzii: toți cei care au apucat-o pe calea urmăririi fericirii sunt nişte tipi/tipe contra naturii – fapt care doar de curând a fost dezincriminat. De asemenea, şcolile unde te învață ce ai de făcut pentru a obține acea nenaturală stare de

fericire ar trebui închise şi blamate aşa cum se cuvine. Poate nu ar fi rău dacă s-ar da şi o lege în acest sens.

Cred că se pune prea mult accent şi se bate prea multă monedă pe fericire.

Noi nu putem fi mulțumiți cu ce avem? Avem nefericire din belşug, deci asta ar trebui să ne mulțumească. Pentru asta nu trebuie să ne abținem de la nimic. Şi oricum e şi mai simplu decât să trăieşti o viață plină de privațiuni pentru a obține o iluzorie şi anormală stare de fericire.

Acum trebuie să explic ceea ce am scris mai sus. Totul a început în urmă cu mulți ani. Foarte mulți. Dumnezeu, deoarece este atotştiutor, dintr-o regretabilă „eroare", a etichetat greşit copacii pe care îi avea în gradină. Şarpele a citit eticheta şi l-a îndemnat pe Adam spre, ceea ce el credea că este Pomul Cunoaşterii. De fapt era Pomul Nefericirii.. Această greşeală devine evidentă chiar din momentul următor, când cei doi protagonişti umani ai întâmplării uită limba animalelor şi află imediat că sunt dezbrăcați, deoarece adia uşor vântul prin grădină şi li se făcuse frig. Era o senzație nouă, neplăcută, de care şi-au dat seama că pot scăpa doar îmbrăcându-se. Nu goliciunea i-a deranjat, ci frigul. Nu au căpătat nici o cunoaştere, ci au uitat ceea ce ştiau – să fie fericiți. Au obținut în schimb capacitatea de a fi nemulțumiți / nefericiți şi imboldul de a căuta continuu, dar fără a obține. Asta era o asigurare pe care o lăsase Dumnezeu, pentru a fi sigur că nimeni care nu e în grădina lui nu va ajunge la cunoaştere, dar va avea posibilitatea să o caute. De ce a făcut el asta, nu am nici cea mai vagă idee. Însă de milenii, oamenii încearcă să afle Adevărul, sau adevărurile şi nu reuşesc, deoarece misterul se adânceşte cu fiecare nouă descoperire.

Acum să explic de ce e bună şi necesară nefericirea. Din orice punct de vedere, darwinist sau nu, specia umană a evoluat, cel puțin tehnologic. Indiferent cine/cum/de ce a făcut posibilă apariția acestei specii.

Şi acum să explic de ce trebuie să fim nefericiți. Să presupunem că locuim într-o peşteră oarecare, confort III, cu WC în capătul camerei. Dacă am fi tot timpul mulțumiți/fericiți nu am avea grijă să ne mutăm din calea şuvoiului de fecale ce s-ar scurge spre noi la un moment dat. Am rămâne acolo, fericiți, mulțumiți. Uitați-vă la un cățeluş. Dacă în cuşca lui e mizerie, el tot acolo se va întoarce, nu va căuta altă cuşcă, eventual confort II.

Noi, pe de altă parte, ne-am murdărit, nu ne-a plăcut (pentru că putem fi nemulțumiți) şi am căutat ceva mai bun. Apoi am învățat. Şi am putut spune descendenților. Şi ei, având cunoştințele noastre şi experiențele lor, au putut descoperi şi aprecia o peşteră confort I. Şi aşa mai departe până azi. Deci calitatea de a fi nemulțumit este ceea ce ne face să căutăm soluții şi de asemenea să le apreciem. Deci vreau să spun că noi suntem determinați genetic să căutăm să evoluăm. Deci să fim nefericiți. Trebuie doar să găsim gena nefericirii.

Pe de altă parte suntem conştienți de nefericirea noastră şi o repudiem. De parcă ar fi ceva rău. Şi dup-aia ne plângem de sensul vieții. Care este?, unde este?, de ce este?, este? Şi aşa mai departe.

Şi pentru că tot am amintit cățeluşul, să mai facem o analogie. Cățeluşul, câinele sau dulăul au grijă să marcheze drumul pe care trec, chiar dacă nu vor mai trece pe acolo vreodată. La fel şi noi, marcăm drumul pe care trecem, deşi ştim că nu vom mai trece pe aici vreodată. Unii îşi marchează drumul cu crime odioase, ca Hitler, Stalin, Nero şi alții de aceeaşi teapă. Alții aleg

o cale mai grea şi se apucă de scris, de pictat, de compus muzică ca Rabelais, Picasso sau Bach. Alții aleg o cale şi mai grea, inventează sau descoperă câte ceva ca Da Vinci, Einstein. Alții aleg o cale şi mai grea, şi anume să nu-şi marcheze drumul. Duc o viață plină de lipsuri şi foarte grea în speranța că ăsta e drumul spre fericire ca Dalai Lama sau alți iluminați. Ce nu înțeleg cei din urmă este că dacă descoperă fericirea se exclud din lumea asta. Noi, ceilalți, trăim o viață în care nefericirea este regula. Este universală şi necesară. Este parte integrantă din noi. Dacă reuşim să o excludem, nu mai facem parte din lumea asta. Noi avem doar posibilitatea să ne uităm la ei şi mai avem şi tupeul să râdem de ei. De invidie, de fapt.

Probabil utilizatorii de droguri se simt ca pe altă lume. În primul rând ei sunt fericiți. Este cealaltă cale, scurtătură. Poate ăsta e motivul pentru care nu vrem să-i acceptăm: ei au găsit o cale pentru a obține ceea ce noi căutăm.

Am bătut câmpii destul şi pe deasupra trebuie să plec. Geografic.

CU FIECARE MINUT PE CARE ÎL PETRECEM PE PLANETA ASTA NE APROPIEM DE PĂRĂSIREA EI

Cu fiecare minut pe care îl petrecem pe planeta asta ne apropiem de părăsirea ei. Sub o formă sau alta.

Ce e simpatic e că fiecare dintre noi se îndreaptă exact cu aceeaşi viteză spre pasul final, spre marea trecere, spre decesul letal. Un minut durează 60 de secunde şi pentru mine şi pentru altul, fie el ministru sau nu. „Nu" poate fi înlocuit cu orice meserie, rasă, sex, orientare politică sau religioasă. Adică – timpul trece la fel pentru oricine, fie el ministru sau chinez, ministru sau penticostal s.a.m.d. Ce vreau să zic este că orice, şi repet – ORICE am face, tot acolo ajungem.

Nu putem face nimic. Putem doar amâna inevitabilul. Mâncăm sănătos, facem exerciții, furăm, ne plimbăm cu balonul sau submarinul, scriem sau inventăm ceva, facem 1000 de copii, sau nu la toate de mai sus. Până la urmă biologia învinge. Deşi, la prima vedere, superficială, este pesimistă, la o a doua, sau chiar a treia vedere este deosebit de optimistă concluzia.

Nişte oameni cu mult mai deştepți au zis: *carpe diem.*

E şi asta o abordare. E suficient? Sigur, pentru unii. Pentru alții e mai important să citească, să scrie, să facă bani, să mediteze. Dacă toți ar trăi ca şi cum ar fi ultima lor zi pe planetă, probabil că ar fi mai rău. Nu am avea nici căldură, nici apă, nici mâncare ecologică. Sigur că nu am şti nici ce e aia ecologie, aşa că lipsa mâncării ecologice ne-ar deranja mai puțin.

Problema/speranța noastră este: dincolo de biologie există şi metafzica?

Aici există doar două posibilități – există sau nu. Dacă există viață dincolo de moarte – bine. Va fi interesant de văzut şi de experimentat. Dacă există iad/rai nu contează. Important este să existe ceva. Dacă nu există viață după moarte – bine. Nu e nimeni care să îşi dea seama ce rău e. Deci oricum ar fi, tot e bine. *Win-win situation.*

Ce e rău e că în viața asta, pe care o avem cu siguranță, ne lovim de tot felul de indivizi care nu-şi au locul aici şi acum. Un tip ca, mă scuzați, preşedintele, ar trebui să existe peste 1000 de ani. Doar atunci am fi noi destul de evoluați ca să-l înțelegem. Acum pare doar un bețivan şmecher, dar, fără îndoială, nu e aşa. Sigur, ficatul lui ascunde şi altceva.

Se vorbea despre el că poate conduce cu o mâna de fier. Sunt sigur că ar fi mai bine să conducă cu un creier luminat (nu doar din cauza lipsei şuviței, ci datorită ideilor).

Conduce cu o mână de fier – cât de stupid. Adică nu contează pricepătorul? Mâna e partea importantă? Oricum conduce el – țineți-va bine: va muri. Şi probabil că vor fi unii care vor trăi dincolo de el. Deci, cine a câştigat? Aşa că noi, cei normali, ne putem bucura când ŞTIM că ei vor muri. E adevărat că vor fi alții care le vor lua locul, dar nu vor fi tot ei. Aşa că noi câştigăm.

OBSERVÂND DE SUS

Observând de sus, de foarte sus, câmpia se vedea plină de nesfârşite şiruri de fiinţe care se îndreptau disciplinat într-o direcţie. Erau mii şi mii de rânduri de fiinţe care mergeau încolonat spre capătul câmpiei, unde era o ceaţă densă şi nici cea mai bună privire nu putea pătrunde. Rândurile mergeau cu viteze diferite. Mai repede sau mai încet, după nişte criterii neştiute de nimeni. Aşa că nu prea se întâmpla ca două rânduri apropiate să meargă cu aceeaşi viteză.

Fiinţele nu erau nici plante, nici mamifere, nici insecte. Erau bipede, aveau cap şi mâini dar se hrăneau prin picioare, din pământ. Nu aveau rădăcini, nu făceau fotosinteză, nu se mâncau unele pe altele. Erau disciplinate. Şi mergeau ordonat spre capătul câmpiei. Spre ceaţa cea deasă. Şi vorbeau neîncetat. Despre vreme în cea mai mare parte a timpului.

[...] spuse spre cel de pe rândul alăturat:

– Cred că azi va ploua.

– Posibil, a răspuns [...]

– Ieri nu a plouat, a continuat [...]

– Nu, a răspuns [...]

– Ai observat că ne mişcăm mai repede, a continuat [...]

– Aşa se pare, a răspuns [...] uşor contrariat că nu mai discutau despre vreme.

– Cred că se întâmplă ceva mai încolo.

– Posibil, a răspuns [...] uşor iritat că discuția intrase pe un făgaş cel puțin curios.

– Mă întreb încotro ne îndreptăm...

– Spre capătul rândului, a exclamat [...] uşor amuzat de data asta. Asta e o axioma. Asta e ştiut de toți.

– Dar ce e acolo?

– Acolo trebuie să ajungem. Ce e aşa de greu?

– Dar de ce, continuă [...] cu întrebările.

– Pentru că acolo trebuie să ajungem. Chiar nu înțelegi?

– Ba, înțeleg eu câte ceva, dar nu prea mi-e clar de ce trebuie să mergem acolo şi ce ne aşteaptă acolo.

– Păi... e simplu. Acolo trebuie noi să ne ducem pentru că am plecat demult, din spate şi ne îndreptăm într-acolo, în față. Tot înainte.

– Asta ştiu, dar întrebarea mea rămâne. De ce trebuie să facem noi treaba asta?

Auzind conversația, care ieşea mult din obişnuit, [...] de pe rândul celălalt intră în vorbă, aşa cum se cădea, fără să se prezinte, deoarece nici nu există conceptul:

– Eu cred că noi trebuie să mergem acolo pentru că ne aşteaptă ceva bun. Aşa mi-a zis mie mai demult, cineva de pe celalalt rând.

– Şi atunci poate ar trebui să mergem mai repede? a întrebat [...]

– Nu cred că aşa ceva este posibil, a îndrăznit [...]. Avem ființe înaintea noastră.

– Eu mă gândeam să mergem pe lângă rând.

Atât [...] cât şi [...] au început să râdă. Să iasă din rând. Aşa ceva nu se putea. Nu se mai auzise.

– Serios. Hai să ieşim din rând să vedem ce se întâmpla a spus [...] făcând un pas spre stânga.

[...] şi cu [...] se uitau uimiți. [...] ieşise din rând. Nu se întâmplase nimic, dar acum [...] nu mai putea intra înapoi deoarece locul lui fusese deja luat de [...].

– Mi-a mai venit o idee spuse [...] care, în virtutea anilor de obişnuință continuă să meargă lângă ei. Ce ar fi să merg mai repede şi apoi să stau să vă aştept?

Şi a grăbit pasul. A parcurs în câteva minute distanța pentru o zi şi apoi s-a aşezat.

Nimeni nu mai făcuse aşa ceva. [...] şi [...] se uitau fără să creadă. [...] nu pățise nimic şi stătea şi-i aştepta pe ei.

Timid, [..] a ieşit şi el din rând. A accelerat şi a ajuns la [...]:

– Deci se poate.

– Aşa e. Hai să-l convingem şi pe el.

– Dar cum să-l recunoaştem? Toți arătăm la fel.

– Poate ar fi o idee bună să ne diferențiem cumva. Dar cum putem face asta?

– Eu am fost pe rândul din mijloc, deci o să-mi desenez o linie pe mijlocul feței. Tu ai fost pe rândul din stânga, deci îți desenezi o dungă deasupra ochiului stâng. Ce zici?

– Bună idee, a spus [...]

– Trebuie să mergem acum la el să-i desenăm şi lui o dungă deasupra ochiului drept, dacă vrea să ne însoțească şi el.

Cei doi au trecut printre celelalte ființe şi s-au îndreptat către [...]:

– Trebuie să-ți desenezi o linie deasupra ochiului drept dacă vrei să vii cu noi, au spus ei.

– Da, vreau a spus [...] după ce a văzut că celorlalți nu li s-a întâmplat nimic.

Şi-a desenat singur o linie şi a ieşit din rând, alăturându-se celorlalți. Toți continuau să meargă, deoarece aşa fuseseră obişnuiți. Îi mai văzuseră şi alții din şirurile alăturate şi, timizi, unii dintre ei ieşiră din rândurile lor. Ieşeau din rând, îşi desenau un semn pe față şi intrau în rândul cel nou format. Cel care nu se termina la ceața din capătul câmpiei.

– Văd că ne înmulțim a spus [...]. Asta e bine.

– Dar poate ar fi o idee bună, ca să putem comunica toți, să ne punem nişte indicative.

– Corect. Eu sunt prima ființă a rândului, deci eu o să fiu 1, tu vei fi 2 şi tot aşa. Ce zici?

– Excelent. Deci noi acum nu mai suntem ființe simple ci deja suntem altceva, a spus 2, rupând-o la fugă spre înainte, râzând.

– De ce fugi? a întrebat 1. Vom ajunge toți acolo şi încă foarte repede.

2 se apropia cu viteză mare de ceața de la capătul câmpiei. A intrat în ceață. A încetinit ritmul deoarece nu mai vedea aproape nimic. A mai mers, încetişor şi a ieşit din ceață. Acolo erau şiruri nesfârşite de scaune pe care ființele se aşezau. Stăteau puțin pe scaun, se odihneau, apoi începeau să se lichefieze, şi intrau în pământ. 2 simțise deja că hrana era mai abundentă acolo şi că pământul e mai gras. A stat acolo, uitându-se mult timp la ființele care se aşezau pe scaun. Nu i se părea bine. S-a întors spre ceață. Se mişca mai greu. Era mult mai gras. Stătuse mult, şi acolo pământul era foarte hrănitor. Vroia să se întoarcă la ceilalți să le spună. Dar

îi era din ce în ce mai greu să se mişte. A reuşit să se întoarcă dar nu a reuşit să mai facă vreun pas.

S-a aşezat pe pământul cel bun, să aştepte resemnat evoluția, gândind.

DACĂ AR FI ŞTIUT CE ÎNSEAMNĂ

Dacă ar fi ştiut ce înseamnă să se simtă disperat cu siguranță aşa s-ar fi simțit. În ultima vreme cei care îl urmăreau păreau să se apropie de el, deşi se ascunsese destul de bine.

Ca să fie mai interesant jocul, cu ceva timp în urmă le lăsase nişte indicii, dar ca să le descifreze trebuia ca cei trei să se înțeleagă, să comunice, şi să facă schimb de informații.

Cel urmărit era destul de puternic şi putea să-şi vadă singur de grijă, aşa că merită mai mult să vorbim despre urmăritori.

Primul dintre ei era un tip îmbrăcat destul de hazliu, cu un fel de rochie neagră, lungă până la pământ şi cu o chestie colorată pe cap.

Al doilea, la prima vedere părea un tip serios, plăcut, cu cravată, dar cu o înfățişare şireată şi nu te privea niciodată în ochi.

Al treilea, şi ultimul dintre urmăritori, era un tip mărunțel, cu ochelari, cu un halat care fusese alb, peste hainele sale comode.

Deşi cei trei nu se cunoşteau, de mai multe ori avuseseră ocazia să se ia în derâdere unul pe altul, să se

înjure, chiar să se jignească. De fapt ei nu aveau nimic de împărțit, dar concurau pentru același buget, în fiecare an.

În urmă cu mult timp, fusese o perioadă excelentă pentru cel în rochie. Aproape tot bugetul îi revenea lui. Ce petreceri, ce case, ce vremuri....

Din cauză că nu a fost prea atent, după un timp, tipul cel şiret a reuşit să deturneze o părticică din buget şi pentru el. În fiecare an părticica lui creştea. La un moment dat, reuşise să pună mâna pe o mare pare din buget.

Singurul care nu avusese parte până acum de fonduri suficiente era tipul cel mărunțel. În fiecare an rămânea văduvit şi trebuia să se mulțumească cu promisiuni. La început, invariabil, se supăra, dar apoi avea impresia că-l zăreşte pe cel pe care îl căuta şi uita şi de buget, şi de mâncarea proastă, şi de igrasia din casă. De multă vreme spera să-l găsească, după cum sperau şi ceilalți doi. Dar fiecare avea metodele sale specifice, pe care le credea cele mai bune. Nici una, singură, nu putea da rezultate, dar ei aveau mai mult grija bugetului.

Ascuns în cele mai întunecate cotloane, el s-ar fi simțit acum disperat, deoarece, deşi nu vorbeau normal între ei, păreau că se apropie. I-a venit o idee, şi anume să se ascundă în cele mai intime părticele ale materiei, dar se părea că mărunțelul în halat inventase un aparat care l-ar fi putut vedea şi acolo.

Apoi a încercat să se ascundă, parşiv, în interiorul celui în rochie, dar acela descoperise, după mulți ani, o metodă prin care putea vedea în interiorul lui, şi deci nici acolo nu mai era în siguranță.

Singura speranță rămăsese cel cu cravata. Doar el părea condus doar de grija bugetului, şi de mai mult timp renunțase să-l mai caute. Deci cea mai sigură

ascunzătoare era să facă în aşa fel încât bugetul să-i revină în totalitate lui.

Deşi supărat că jocul se terminase, Adevărul putea sta liniştit. Nimeni nu îl va mai descoperi.

DEOARECE

Deoarece, sau din cauza preţului aberant al cărţilor şi conţinutului ziarelor m-am găsit în situaţia să nu mai am ce citi. Asta m-a obligat să încep eu să scriu, ca să mai am ce citi.

Dacă nu găseşti instalator repede când îşi curge chiuveta, trebuie să înlocuieşti singur garnitura. Dacă nu găseşti zugrav, sau e prea scump, văruieşti singur. Şi tot aşa, exemplele pot continua. Doar nu avem toţi şofer.

Deci pasul pe care l-am făcut este logic şi necesar. De acum voi avea ce citi. Rău este totuşi că voi şti cum se termină. Şi nici discuţii inteligente nu voi putea purta.

– Ai citit ultima carte a lui.....?

– Da. E excepţională.

Voi fi obligat să vorbesc despre vreme, deoarece nu mă pricep deloc la fotbal, iar politică, ptiu!

Ca să nu mă plictisesc ar trebui să scriu umoristic, mai ales că sunt sigur că voi gusta genul ăla de umor. De exemplu tocmai am aflat un banc: un tip intră într-un magazin de electronice şi cere un anumit fel de mâncare. Vânzătorul îi atrage politicos atenţia că magazinul alimentar este alături.

Distractiv, nu?

Bancul original era puțin diferit, dar nu vreau să fiu ofensator față de nimeni şi trebuie să fiu *politically corect*. Voi scrie totuşi şi varianta originală deoarece cred o voi uita.

„Un tip intră într-un magazin:

– Aş dori şi eu nişte gulaş

Vânzătorul:

– Sunteți ungur?

Ăsta se enervează:

– Şi dacă ceream ştrudel mă întrebai dacă sunt neamț, dacă ceream pui seshuan mă întrebai dacă sunt chinez, sau dacă ceream pizza trebuia să fi fost italian?!?

– Aaaa, nu.

– Şi atunci de ce mă întrebi dacă-s ungur pt. că am comandat gulaş?

– Pt. că aici e magazin de electronice.“

Totuşi, varianta mea este mai reală şi mai comică şi mai presus de toate le protejează sentimentele.

În concluzie azi am ce citi.

MĂ NUMESC ALIOŞA

– Bună ziua. Mă numesc Alioşa şi sunt alcoolic.

Aplauze şi ovaţii din partea celorlalţi participanţi la întrunire.

– Bună ziua. Eu mă numesc John şi îmi place puterea.

Aplauze din nou.

– Bună ziua. Eu sunt Iţic şi îmi plac banii.

Multe aplauze.

– Bună ziua. Mă numesc în mai multe feluri, cum ar fi Dumnezeu, Iehova, Allah şi altele de acelaşi gen, sunt atotputernic şi sunt plictisit.

Aplauze transformate în ovaţii.

– Bună ziua. Mă numesc Alain şi îmi plac femeile.

Aplauze, dar mai plictisite.

Prezentarea participanţilor a mai continuat, dar deja parcă nu îi mai interesa. Aşteptau toţi să vadă ce avea de zis Dumnezeu. Cu toate astea, cel care a luat cuvântul a fost Sigmund, deoarece el era organizatorul întrunirii.

Cu un uşor „r“ graseiat a spus:

– Bună ziua. Ne-am adunat aici să dezbatem nişte sentimente intime, ce pot fi mai bine înţelese şi apoi depăşite, dialogând.

– Suntem de acord, au spus ceilalți. Cine începe?

– Cred că cea mai gravă problemă o are Alioşa, care de altfel a şi fost cel care a luat primul cuvântul, probabil simțind gravitatea problemei pe care o are.

– Mă numesc Alioşa şi sunt alcoolic, a spus el, mândru.

– Bună ziua, a spus Sigmund, cu acelaşi delicios „r“. Continuă, a adăugat cu aceeaşi căldură în glas.

– Sunt alcoolic.

– Am înțeles asta. Totuşi, poate ne mai spui ceva legat de tine, a spus Sigmund.

– Mă numesc Alioşa, a adăugat el, aşezându-se.

– Îl felicităm pe Alioşa. Ne simțim bine că ştim ce şi cum face. Cine ia acum cuvântul?

– Eu, dacă-mi permiteți. După cum v-am mai spus mă numesc John şi sunt puternic, dar vreau să fiu si mai puternic. Dacă ar fi posibil să ridic această casă ar fi bine. M-aş mulțumi şi să o pot mişca un pic. Înainte de a veni aici am înconjurat clădirea de câteva ori, căutându-i slăbiciunile. Să vad dacă o pot măcar răsturna. Nu am găsit, dar mi-a venit o idee, pe care deja am pus-o în practică.

– ????

– Aaaa. Ideea e simplă. Am pornit un robinet şi apa care curge, sapă la temelia casei. Peste puțin timp casa se va dezechilibra şi atunci voi fi capabil să o răstorn. Simplu, nu?

– Într-adevăr pare simplu. Dar noi ne-am strâns aici să încercăm să ne rezolvăm problemele care ştim că sunt o povară pentru noi. Nu ne-am strâns aici pentru a ne lăuda cu ce facem. Tocmai asta e ideea: să nu mai facem. Pentru sfatul ăsta pe care vi l-am dat, în mod normal v-aş cere doi bănuți, dar pentru că ne-am strâns

toți aici de bună voie, vă voi taxa doar cu un singur bănuț, a adăugat Iţic.

– Nu mai vorbi prostii, spuse John

– Nu cred că sfaturile tale fac nici o jumătate de bănuț, adaugă Alain, ținându-şi mâna în jurul brâului făpturii blonde care îl însoțise la meeting,

Spiritele păreau că se încing, ceea ce era pe placul lui Sigmund.

– Puteți să nu mai fiți atât de concişi, a întrebat el?

– Sigur că putem, a răspuns Giovanni, cel venit acolo pentru că avea o problemă cu banii pe care îi datora.

Reuşise într-un timp foarte scurt să strângă nişte datorii colosale, pe care, deşi avea bani să le plătească, nu vroia. De fapt, problema era că nu putea să le plătească. Nu-l lăsa inima.

– Sigur că putem. Să-l luăm de exemplu pe Alioşa. El a spus că bea. Ei şi? Nu bea din banii noştri şi nici nu a făcut vreodată rău nimănui. Aşa e, Alioşa? şi-a îndreptat el privirile.

– Eu mă numesc Alioşa şi sunt alcoolic, a răspuns el, sorbind ruşinat dintr-o sticlă.

– Tu, parcă Alain ziceai că te cheamă, spuneai că-ți plac femeile. Ele te plac pe tine? Le faci vreun rău? Asta cred eu că e întrebarea.

– Bineînțeles că mă plac. Niciodată, nici un bărbat din familia mea nu a rănit o făptură atât de delicată, cum ar fi şi minunea asta blondă de lângă mine.

– Eu nu înțeleg ceva, a spus sfios Iţic. Tu prestezi un serviciu. Nu primeşti nici o taxă? Asta cred că e problema ta. Ar trebui să evaluezi la justa valoare ceea ce faci şi apoi să îți vezi de hobby-ul tău. Asta e ceea ce cred eu şi nici măcar nu-ți cer decât 3 bănuți. Un sfat

atât de bun merită de fapt 5 bănuți, dar astăzi mă simt mărinimos.

– Îl aşteptăm şi pe Dumnezeu, să ne spună ceva legat de acestea, a întrerupt Sigmund, folosind acelaşi accent.

– Nu cred că am nimic de adăugat. Nici nu credeam că problemele mele sunt atât de simple când vă văd pe voi. Eu, spre deosebire de voi nu voi muri, nu am nevoie nici de putere, nici de bani. Eu eram doar plictisit. Ceea ce văd eu este că voi nu vă plictisiți niciodată. Ba că am prea mult, ba că am prea puțin. Ba că vreau bani, ba că vreau femei şi aşa mai departe. Felicitări, domnule Sigmund, ați avut o idee excelentă să mă invitați. Cel puțin pentru mine şedința a fost un succes. Am găsit soluția să nu mă mai plictisesc: zilnic mă voi transforma într-un om. Oricare ar fi el. Aveți atât de multe probleme şi de diverse, încât îmi va fi imposibil să mă mai plictisesc. Mulțumesc.

JOC

Dacă cineva v-ar ruga să participați la un joc fără reguli, probabil că l-ați refuza. Este totuşi posibil ca unii dintre dumneavoastră să participe la un astfel de joc. Dacă vi s-ar spune şi că nu se ştie cât durează jocul, cum ar fi? Dar dacă vi s-ar spune că nu există nici un câştigător, nici un premiu? Ați participa la un astfel de joc? Probabil că nu. Gândiți-vă: un joc individual, fără reguli, fără să-i cunoaşteți la început pe ceilalți concurenți, fără câştigător şi care sigur se va termina pentru toți participanții la fel, indiferent cât de bine joacă. Cum sună? Nu e stupid? Şi dacă totuşi ar trebui să îl jucați? Dacă nu vă puteți fofila?

Jocul e deosebit de simplu. Trebuie să mergeți pe o linie. Din loc în loc linia se bifurcă, sau se trifurcă, sau se împarte în mai multe. Trebuie să alegeți linia cea mai potrivită, deoarece vin ceilalți participanți din spate şi vă împing. Se poate întâmpla să vă împingă de pe linie şi atunci se termină jocul pentru dumneavoastră. Dar, de cele mai multe ori alegeți linia care pare cea mai potrivită şi o urmați, până la următoarea bifurcație. Dacă ați făcut o alegere bună, linia care urmează este poate mai lată, sau nu mai este la deal, sau găsiți nişte apă pe drum. Dacă nu, linia merge în sus, sau prin

deşert, dar trebuie să mergeți înainte. De mers înapoi nu se poate pune problema, din cauza că vin ceilalți. Aşa că singura soluție este să mergeți înainte. În ritmul care vi se impune. Din loc în loc aveți şi băncuțe să vă odihniți, dar nu sunt prea multe. Şi mai ales depinde de linia pe care ați ales-o.

Când începe jocul, dacă aveți noroc, aveți antrenor. Dacă e bun, o să vă spună ce trebuie să faceți ca să alegeți nişte linii mai uşor de urmat. Trebuie să țineți minte că nimeni nu câştigă la jocul ăsta, aşa că antrenorul nu are prea multe responsabilități. Pe măsură ce jocul se derulează este posibil să vă asociați cu alți participanți, pentru a vă fi mai uşor. De asemenea e posibil ca asociații să nu fie bine aleşi. Rămâne să stabiliți dumneavoastră. Oricum, orice s-ar întâmpla, nu câştigă nimeni. Ăsta e cel mai important de ținut minte.

Cum vi se pare? Ați vrea să-l jucați? Nu seamănă nici cu fotbalul, nici cu tenisul, golful sau şahul. Deloc nu seamănă. Şi cu toate astea toți jucăm jocul ăsta stupid. Toată viața.

MAREA SCHISMĂ

Cu ceva timp înaintea evenimentului cunoscut sub numele de „Marea Schismă“ a avut loc un eveniment similar, care de fapt ar trebui să se cheme măcar „Uriaşă Schismă“, „Deosebit de Marea Schismă“, sau măcar „Uluitor de Deosebit de Marea Schismă“.

Vă voi povesti pe scurt despre ce e vorba pentru a putea să judecați dumneavoastră.

În urmă cu nişte ani, destul de mulți, la sfârşitul şedinței, participanții nu au plecat imediat. Au mai rămas puțin, să discute amical.

Şedința fusese una ordinară, subiectele dezbătute erau banale. Se dezbătuse extinderea teritoriului, spațiul vital, după cum ziceau unii. Nimic deosebit. Toți erau de acord şi deci rezoluția fusese adoptată cu o largă majoritate.

Cum spuneam, după ce lucrările şedinței au fost declarate închise, participanții au mai rămas puțin la o mică discuție.

Există un grup mic, mai „progresist“, care de ceva vreme avea o idee: vroiau să crească, deoarece, credeau ei: „*Big is better*“. Ceilalți susțineau, unii cu argumente că „Mărimea nu contează“.

Discuția, care debutase pe un ton prietenos şi glumeț devenea încet-încet mai aprinsă. Se spune că o contribuție esențială la degenerarea discuției a avut şi etanolul rezultat din unele procese, dar eu nu pot să cred asta.

La un moment dat, cei mai vehemenți din grupul progresist au spus:

Dacă nu ne credeți că ar fi bine să fim mai mari, noi plecăm şi ne vom ocupa de treaba asta singuri.

Plecați. Duceți-vă în treaba voastră şi nu ne mai bateți la cap. Noi vom fi în vârful lanțului trofic, au spus, mai degrabă au urlat nervoşi, conservatorii.

Nu aveți cum să fiți voi. O să vă mâncăm pe toți şi o să scăpăm lumea de voi, au zis ei, plecând împreună.

Asta este de fapt evenimentul foarte important, care a condus la formarea lumii, aşa cum o ştim noi astăzi. Pe lângă el, Marea Schismă este o furtună într-un degetar de apă.

Progresiştii nu prea ştiau cum să crească, dar ieşind împreună s-au îmbulzit la ieşire şi şi-au dat seama că le e mai bine dacă stau legați unii de alții.

Şi-au zis că asta ar fi o metodă bună să fie mai mari.

Cineva a venit cu ideea să lucreze împreună, dar mai specializat. Unii cu prinderea hranei, alții cu descompunerea ei, alții cu eliminarea deşeurilor şi aşa mai departe. Li s-a părut o idee bună, au votat şi şi-au împărțit o grămadă de funcții. Unele erau mai plăcute, altele mai importante, şi deci mai bine recompensate cu zahăr.

În felul ăsta, în scurt timp a apărut primul organism pluricelular şi apoi a început evoluția speciilor. Şi lumea a rămas divizată în unicelulare şi pluricelulare.

NEGOCIEREA

Documentele găsite de echipa internațională de arheologi erau într-o stare deplorabilă. Aveau în jur de 2000 de ani. Cu mare greutate şi doar folosind nişte mijloace şi metode foarte sofisticate reuşiseră să deslușească câte ceva. Unul dintre ei, avusese chiar curajul să incropească o povestire cât de cât coerentă, pe baza celor descoperite.

Textul era ceva în felul următor:

1. El a spus: Cel care descoperă ceea ce îi voi arăta eu nu va cunoaşte sărăcia.
2. Cel care va fi mulțumit cu ce îi voi oferi, va fi uimit, se va minuna şi va stăpâni în toate.
3. Dacă mai-marii tăi iți vor spune: „Iată, împărăția ta este în cer", Eu îți voi da Ție împărățiile cele pământeşti. Dacă îți vor spune că e în mare, atunci peştii te vor asculta şi o vor lua înainte. Dar împărăția ta este înăuntrul tău şi în tine şi nimeni nu ți-o poate lua.

Şi toți oamenii şi animalele şi plantele îți vor da ascultare şi Regele lor vei deveni şi ei Te vor cunoaşte.

4. Omul a spus: „Cel bătrân de zile se va grăbi să întrebe pe pruncul cel născut de şapte zile despre împărăția cerurilor şi atunci el îi va răspunde despre

lăcaşul vieţii. Pruncul se va înălța şi va lua ceea ce i se cuvine. Apoi, pentru a fi mai uşor de citit, fusese „tradus“ într-o formă mai literară: Nicodim urcase din beci şi, din spatele tejghelei unde se ascunsese fusese martorul întâmplării următoare: Negocierea se purta în nişte termeni destul de duri. Nici unul nu vroia să dea înapoi. Asta era impresia pe care o lăsau, deşi, măcar din politețe, cel mai tânăr trebuia să mai tacă, din când în când şi să nu mai întrerupă.

– Îți ofer întreg regatul, şi, mai mult, sunt dispus să ...

– Nu mă interesează. Mă interesează doar puterea. Multă.

– Nu mai fi atât de zelos. Vei avea putere. Vei avea şi un regat şi vreau să-ți dau ...

– Nu vreau nimic mai puțin decât puterea absolută, Tu eşti de vină pentru situația creată şi vrei să scot eu castanele din foc în locul tău? Chestia asta costă. Nu s-a născut încă nimeni să mă joace aşa pe degete cum vrei tu.

– Fie. Îți dau un continent întreg. Şi multe admiratoare, şi, dacă vrei iți dau şi admiratori.

– NU! Nu vreau lucruri d-astea lumeşti. Ai avut grijă să strici toată treaba şi m-ai introdus pe mine în ecuație. Sigur ai făcut chestia asta în speranța că voi repara oalele sparte de tine. Nici nu mă gândesc la nimic mai puțin decât la putere absolută.

– Ştii bine că asta nu se poate. Nici eu nu sunt singur în treaba asta. E şi colegul imaterial de aici, cunoscut mai mult după faptele sale şi după influența pe care o are aspra lumii.

– Văd că stă aici de parcă nu l-ar interesa nimic din ce discutam noi aici, a continuat Omul. El, împreună cu tine sunteți responsabili. Aşa că şi el

trebuie să plătească. Show me the power, cum s-ar spune.

– Stai să ne înțelegem. Să o luăm de la capăt. Tu ce ai de făcut? Trebuie doar să iei toate păcatele lumii asupra ta, astfel încât eu să o pot lua de la capăt, împreună cu cel de aici de față. Suntem dispuşi să te facem rege, dictator dacă vrei, peste un continent întreg. Nu e suficient?

– NU. De câte ori să-ți spun. Îți dai seama ce ceri? Să iau eu asupra mea TOATE păcatele lumii? TOATE? Cred că nu eşti în toate mințile. Şi pentru ce? Pentru câțiva ani de putere, fie şi ea absolută. Trebuie că glumeşti. De ce nu le dai mai bine un alt potop?

– Ştii bine că situația geo-politică s-a schimbat şi nu mai poate fi vorba de un nou potop. Lasă-mă să discut puțin cu prietenul meu translucid, aici de față şi revin cu altă propunere. Bea o bere până atunci. Dumnezeu s-a retras pentru o scurtă discuție şi a revenit cu următoarea propunere:

– Am discutat cu amicul şi sfătuitorul meu, invizibil aici de față, şi am ajuns la următoarea concluzie: tu iei asupra ta păcatele lumii şi noi îți oferim puterea de a le evita. Ce zici?

– Am impresia că mă luați de prost. Asta zic. Nici nu mă gândesc. Am spus destul de clar. Vreau putere. Şi nu vorbesc aici de vindecat 2-3 ologi sau să merg pe apă. Astea-s scamatorii ieftine. Vreau putere absolută.

– Am prevăzut că vei zice treaba asta şi am zis următoarele: Suntem dispuşi să te primim în cercul nostru exclusivist, dacă şi tu eşti dispus să faci din treaba cu păcatele lumii un spectacol de câteva săptămâni. Să afirmi cu tărie, chiar cu convingere, că te sacrifici pentru ceilalți, să spui în mod repetat că iei asupra ta păcatele tuturor, hoți, borfaşi, criminali. Cum

ar deveni, amnistie generală. Şi dup-aia noi te primim şi iți oferim şi ție statutul de zeu.

– Nu înțeleg. Ce înseamnă spectacol în accepțiunea voastră? Sper că nu implică ceva sânge sau vreo senzație neplăcută, că ştiți amândoi că am oroare de aşa ceva.

– Cam la aşa ceva ne gândeam. Ştii că responsabil cu manipularea sentimentelor este persoana de alături şi el e de formație mai conservator şi crede că puțin sânge dă bine.

– Cam de ce cantitate vorbim? Şi în ce condiții?

– Ei bine, noi ne gândeam să petreci ceva timp cu leii pe stadion, după care să te bată puțin cu pietre, după care să te calce în picioare. Dup-aia noi te înviem, îți dăm puterile şi gata.

– Cred că nu sunteți în toate mințile! a exclamat Omul. Eu am alergie la feline. Şi chestia cu pietrele e de prost gust. Mai gândiți.

– Atunci să te sfâşie nişte cai? a întrebat Dumnezeu.

– Am impresia că vouă nu vă e bine. Dup-aia cum mai pot eu învia? Pe bucăți? Cade şi asta.

– Atunci te răstignim, stai acolo câteva zile şi apoi vii la noi şi gata. Ce zici?

– Adică după 2-3 zile de pierdut timpul pe o cruce voi avea putere absolută? Asta ziceți?

– Cam aşa ceva. Ce zici?

– Sună tentant. Dar de unde ştiu eu că după 3 zile de chin voi învia şi voi avea puterea?

– Vezi, aici trebuie să te sacrifici şi tu. Asta nu poți ştii. Îți trebuie doar credință.

NIMIC

Nimic, dar absolut nimic nu anunță evenimentele care urmau să se întâmple în acea zi.

Ziua începuse cât se poate de normal pentru A, personajul nostru preferat.

Continuarea zilei s-a întâmplat ceva mai târziu, după ce A s-a trezit.

Tocmai acea continuare despre care vorbesc este evenimentul despre care vreau să vorbesc.

A s-a trezit, după cum v-am spus şi apoi şi-a făcut toaleta de dimineață. Voi sări peste amănunte, deoarece nu au prea multă importanță pentru continuarea povestirii. Cu excepția faptului că s-a trezit, ceea ce este de o însemnătate covârşitoare.

Apoi a plecat la serviciu. Drumul până acolo nu a fost presărat cu întâmplări deosebite. A ajuns la serviciu, unde şi-a făcut datoria în mod exemplar. Era cât pe -aci să fie şi premiat, dar a fost ales B, deoarece reuşise să intre în grațiile şefului. După festivitatea de premiere, mai mulți colegi au ieşit împreună la o agapă tovărăşească.

Agapa a durat câteva ore şi apoi s-au despărțit, plecând fiecare spre domiciliu.

A s-a suit în maşină, a băgat cheia în contact şi a învârtit-o, sau cum se zice prin manuale, a acționat-o. Fără a fi deloc surprins, A a constat că motorul a pornit.

A plecat spre casă, unde, după toaleta de seară s-a culcat.

A doua zi s-a trezit din nou şi apoi....

PROGRAMUL TAKE CARE

Programul Take Care fusese dezvoltat pentru a le ajuta pe tinerele mame să învețe să aibă grijă de un copilaş. Softul simula un copilaş care creşte, care are nevoi, care plânge, râde, care vorbeşte, deci simula un copil normal. Interfața programului era imaginea unui copil, în dezvoltare. De asemenea copilul era creat pentru fiecare utilizator conform unor parametri pe care îi introducea utilizatorul la rularea softului pentru prima dată. Exista un set de întrebări la care utilizatorul trebuia să răspundă, gen:

Ce sex vreți să aibă copilul?

Ce înălțime?

Ce coeficient de inteligență?

Ce culoare a părului, ochilor?

Şi şirul întrebărilor continua destul de mult. Ca să fie mai aproape de natură, fiecare răspuns era ponderat cu un coeficient aleatoriu, astfel că se putea ca în ciuda dorinței utilizatorului de a avea un băiat, programul să creeze o fată, sau în loc de brunet cu ochi căprui să iasă un copil blond cu ochi albaştri. Tocmai asta constituise succesul deosebit de mare pe care îl avusese Take Care.

După ce „copilul“ creştea, apărea şi o bară de dialog. Comunicarea cu el devenea din ce în ce mai aproape de realitate, chiar o simula foarte bine şi un neavizat putea crede că vorbeşte cu un copil, prin internet.

Dintr-un motiv oarecare, un bărbat a achiziționat programul. L-a rulat şi a apărut un copil. Ştia la ce să se aştepte şi avea deja şi un nume pregătit: TC Junior. TC erau şi inițialele lui şi poate ăsta fusese motivul pentru care achiziționase programul. Nu se ştie.

În prima noapte copilul l-a trezit de câteva ori. Plângea şi avea nevoie de mâncare. Apoi a trebuit „spălat“. În a doua noapte a făcut colici. TC nu a dormit aproape deloc şi s-a gândit să dezinstaleze programul. În acel moment a sunat telefonul şi TC a trebuit să plece de urgență. Când s-a întors, TC junior avea deja echivalentul a 7-8 luni şi imaginea unui copilaş blond care mergea în patru labe şi gângurea. I se păru foarte hazliu lui TC. S-a hotărât să continue. Îi oferea din ce în ce mai multe momente plăcute, deşi îi ocupa o mare parte din timpul lui. Până să „apară“ copilul avea timp să se uite la televizor, să mai citească, să mai plece la restaurant. Dar TC Junior îi oferea ceva ce nu mai experimentase niciodată. Ajunsese la vârsta întrebărilor despre lumea înconjurătoare. Există o bază de date, la care „copilul“ avea un acces limitat şi aleatoriu, aşa că se putea întâmpla să întrebe:

– Ce înseamnă cer? De ce e albastru? De ce zboară păsările, dar noi nu putem?

TC se distra de fiecare dată când îi răspundea. Zâmbea şi tasta. Discuțiile se prelungeau câteodată şi câteva ore, până când „copilul“ începea să se sclifosească şi trebuia „trimis la culcare“. Dormea

liniştit până dimineața, când TC trebuia să-l pregătească pentru ziua respectivă chiar înainte de a reuşi să-şi facă cafeaua. Cu toate astea, lui TC îi plăceau activitățile suplimentare pe care trebuia să le facă. Cumpărase aproape toate programele suplimentare disponibile. Făcuse chiar şi un mic împrumut la bancă pentru ultimul, deoarece era destul de scump.

Trecuseră aproape şapte luni de când cumpărase programul. Între timp TC Junior se apropia de 6 „ani".

TC se pregătise pentru a-i face un cadou lui TC Junior la împlinirea a 200 de zile. Plecase mai devreme de la serviciu, trecuse pe la magazin şi cumpărase încă o bază de date cu noțiuni mai abstracte. Era foarte bucuros.

Însă acasă îl aşteptă o dezamăgire cumplită. Programul expirase.

TC nu înțelegea nimic. A tastat tot felul de comenzi, a schimbat data computerului, dar nimic. Programul nu mai funcționa. După câteva tentative nereuşite de a reporni programul a dat telefon la firma producătoare. Închis. Era deja ora 8 seara şi nu mai era acolo decât paznicul.

TC era devastat. S-a gândit să nu mai încerce nimic la calculator, deşi se pricepea destul de bine, de frică să nu modifice bazele de date. Trebuia să aştepte până a doua zi.

După o noapte aproape albă, nervos şi agitat, la 8 fix a sunat la producători. I-a răspuns o domnişoară care i-a făcut legătura la departamentul de relații cu clienții. De acolo l-au trimis la alt departament, responsabil cu bazele de date. De acolo – la departamentul psihologilor. De acolo – la relații cu clienții. Exasperat, şi-a luat o zi liberă de la serviciu şi a plecat la sediul firmei. Nespălat, cu hainele în

dezordine. Sub bluză avea pijamaua şi avea ciorapi de culori diferite. Ajuns acolo a intrat şi, când l-au văzut atât de disperat, a fost invitat politicos într-o cameră veselă, mobilată aproape ca o grădiniță. Un domn bine îmbrăcat, manierat, a venit să-l întrebe ce s-a întâmplat.

– TC Junior nu mai este, a reuşit TC să spună.

– Cine e TC Junior, domnule?

– Fiul meu.

– Şi noi cu ce vă putem ajuta?

– Să-l readuceți, să-l înviați. Asta trebuie să faceți.

– Nu vă supărați, dar aici este o simplă firmă de soft.

Nu cred că vă adresați cui trebuie. Există însă o biserică alături, şi preotul va fi bucuros să vă ajute.

– NU ÎNȚELEGEȚI NIMIC !!!!!!!!! TC Junior e fiul meu pe care softul dumneavoastră l-a creat. De la Take Care. A expirat şi acum trebuie să-l aduceți înapoi.

– Asta este imposibil. Scrie şi pe cutie. Citez din memorie:“ Licența este valabilă pentru 200 de zile din momentul activării.“ Îmi pare rău.

– Cum adică „Îmi pare rău“? Cum adică „este imposibil“? Ce spuneți dumneavoastră este aberant. Trebuie să faceți ceva!

– Nu se poate face nimic. Scrie pe cutie. Din momentul în care expiră se şterg automat toate fişierele. Nu se poate face nimic domnule, îmi pare rău.

– Da? Mai vedem noi, a spus TC părăsind amenințător camera.

De la sediul firmei, TC a plecat direct la avocatul său.

AV (de la avocat) l-a privit cam speriat:

– Ce s-a întâmplat?

– L-au ucis pe fiul meu. Asta s-a întâmplat!

– Care fiu? Cine l-a ucis? Încearcă să fii mai coerent.

– TC Junior nu mai este. L-au şters pentru vecie. L-au ucis. Şi tocmai de ziua lui. Nişte ucigaşi.

– Ia un loc şi linişteşte-te. Bea o cafea, mănâncă o prăjitură, respiră adânc şi povesteşte-mi. De când ai aflat că ai un fiu? Şi cine l-a omorât?

– Nu înțelegi. Ai puțin timp?

AV a dat telefon secretarei lui şi a rugat-o să-i amâne întâlnirile din acea zi.

– Sunt toată ziua la dispoziția ta. O crimă e o treabă cât se poate de serioasă.

– Hai să mergem la mine, să-ți arăt.

Pe drum TC nu a vrut să discute nimic. Stătea doar şi suspina.

AV a avut un şoc când a văzut toată camera lui TC tapetată cu fotografiile lui TC Junior. L-a frapat însă că nu exista nici o fotografie cu TC împreună cu fiul său. Şi toate păreau făcute în studio.

– De când ai aflat de copil? Cine e mama lui? O cunosc? Mi se pare că seamănă puțin cu prietena ta din liceu. Ați început din nou să vă vedeți?

– Nu. Stai jos să-ți explic pe larg.

Şi TC a început să spună toată povestea.

Dacă AV nu l-ar fi cunoscut pe TC de mai bine de 30 de ani, ar fi plecat demult. Dar, oricum nu mai avea nimic de făcut în acea zi şi TC arăta de parcă ar fi avut nevoie de un prieten.

– Nu cred că acei oameni l-au ucis pe TC Junior, a spus el într-un târziu.

– Bănuiam că asta îmi vei spune, a zis TC pe un ton mult mai calm. Eu zic să lăsăm un juriu să stabilească.

– TC, nu fii stupid. Costă mult şi nu avem nici o şansă.

– Uite care e treaba. Când ai văzut pozele nu te-ai îndoit că e fiul meu. În carne şi oase. Facem un test. Te voi ruga să asculți câteva dialoguri pe care le-am avut cu el. Dacă ți se pare ca sunt deplasat în cerința mea, te las în pace şi mă întorc la sihastria mea. Dacă nu, te rog să te lupți împreună cu mine. Mai ai un avantaj. Cunosc nişte ziarişti şi procesul ăsta va face senzație. Crede-mă.

– Pune înregistrările alea să le aud şi eu.

TC a pus nişte CD-uri pe care le avea înregistrate în ordine cronologică. De la nişte gingureli ininteligibile până la nişte discuții despre natura lumii, trecând peste momentul emoționant pentru TC când cel mic a zis pentru prima oară inteligibil „Tată". Au urmat CD-urile cu dialoguri.

Programul era fenomenal şi reuşea să răspundă perfect. Mai mult, echipa care se ocupase cu sinteza sunetelor făcuse o treabă excelentă şi vocea „copilului" avea inflexiuni, putea exprima căldură, supărare, putea chiar cânta. La nivelul unui copilaş netalentat, dar cânta cântecele chiar şi când era singur, ceea ce lui TC îi plăcea foarte mult.

Auzind CD-urile ochii lui TC se umeziră.

AV îl privea fără să creadă. Pe de-o parte ceea ce auzea putea fi un copil adevărat, pe de altă parte, îl cunoştea pe TC de atâta vreme încât nu şi-l putea închipui în postura asta.

După ce înregistrările s-au terminat a urmat un moment de linişte. Era deja târziu şi nici maşini nu mai circulau. Stăteau amândoi şi se gândeau. AV se uita lung la TC şi spuse:

– De acord. Îi dăm în judecată. Chiar dacă nu avem şanse, măcar poate vor interzice un program atât de bun.

– ?? Cum adică să interzică programul? Nu asta trebuie. Trebuie perfecționat şi nu trebuie să expire. Poate doar după 80 de ani. În nici un caz nu putem să cerem să nu-l mai producă. Criminalule.

– E şi asta o abordare. Trebuie totuşi să ne facem o strategie.

– Eu am reuşit să te conving de justețea cerințelor mele în câteva ore. Ce strategie?

– Avem de străbătut 2 paşi. Cel mai greu este primul. Trebuie să demonstrăm că un astfel de program este viu şi apoi trebuie să demonstrăm că e inteligent. Să nu cumva să arunci CD-urile. Fă-le câteva copii. Bănuiesc că o să ne trebuiască, a spus AV cu o voce puternică şi un zâmbet îi lumina fața. Parcă înviase.

A pus mâna pe telefon şi a sunat-o pe secretara lui:

– Amână-mi toate întâlnirile, sau vorbeşte cu asociatul meu să le preia el. Avem ceva foarte important de pregătit.

Pasul următor pe care l-au făcut a fost să găsească un judecător care să aibă ceva timp de pierdut şi să-i prezinte plângerea.

– Vouă vă arde de glume? a întrebat judecătorul.

– Nu, domnule judecător. Am înaintat o plângere cât se poate de oficială. Vrem să dăm în judecată firma Take Care pentru omor. E cât se poate de simplu. Şi mai vrem să fie obligați să facă licențele să expire aleatoriu, în proporții diferite, până la 110 ani.

– Vouă vă arde de glume? a repetat judecătorul. Credeți că dacă eu sunt mai bătrân am timp de prostiile voastre?

– Nu, domnule judecător. Suntem dornici să înceapă cât mai curând procesul. Avem dreptate.

– Cred că sunteți bătuți în cap. Dacă e o schemă să vă faceți publicitate, înțeleg, dacă sunteți serioşi....

Judecătorul se uită cu neîncredere la costumul negru pe care îl purta TC şi la fața lui cernită. Experiența lui îndelungată îl asigura că avea în fața lui un om care suferea cu adevărat. Era o contradicție incredibilă. Mai citi încă o dată plângerea. Citi şi certificatul medico-legal al lui TC că era în toate mințile. Citi pe diagonală şi instrucțiunile programului Take Care. Se hotărî să dea curs plângerii. În fond judecase el şi moartea unor pisici în cuptorul cu microunde. De ce nu şi asta? îşi zise el. Chiar dacă ceilalți îl credeau cam ramolit măcar procesul ăsta îi va face invidioşi pentru mediatizarea de care se va bucura.

– Bine, spuse el. Accept. Primul termen este peste o săptămână.

– Mulțumim, domule judecător.

Prietenii ziarişti ai lui TC îşi făcură datoria, aşa că a doua zi ştirea deveni publică: TC dă în judecată firma TakeCare pentru omucidere.

Singura problemă era că nu exista nici o victimă.

Judecătorul le dădu o săptămână să pregătească procesul. Vroia să-l termine foarte repede. Îi era puțin teamă de ridicol.

După o săptămână, în sala de judecată se prezentară AV, TC, îmbrăcat în negru, avocatul firmei Take Care, judecătorul şi foarte mulți ziarişti. În ultima vreme nu mai fusese nici un eveniment important, nici un omor, nici un meci de fotbal, nici o criză, aşa că ziariştii fuseseră trimişi la ceea ce putea deveni un subiect.

– Să recapitulăm de ce suntem aici, spuse judecătorul, destul de plin de el, pentru prima dată în mulți ani, în lumina reflectoarelor.

AV spuse:

– Clientul meu, domnul cel tulburat de lângă mine, ca un foarte bun samaritean doreşte să scutească lumea de chinurile prin care trece domnia sa, şi cheamă în judecată firma Take Care, producătorul programului cu acelaşi nume. Clientul meu nu are ce reproşa firmei din punctul de vedere al calității produsului dezvoltat de ei, ci doreşte să afirme, şi noi vom dovedi, că TC Junior a fost o ființă vie, inteligentă, pe care cei de la firmă au ucis-o cu sânge rece, şi chiar cu premeditare, deoarece au inclus în codul ei o subrutină care făcea imposibilă supraviețuirea lui TC Junior dincolo de 200 de zile. Subrutina a fost introdusă intenționat şi deci este vorba de crimă cu premeditare. Clientul meu doreşte doar scoaterea acestei subrutine şi înlocuirea ei cu alta care să prevadă expirarea, deci moartea produsului, după o perioadă de timp comparabilă cu viața unui om. Asta şi o mică compensație materială. Am terminat pledoaria introductivă şi aştept pe distinsul coleg să se manifeste.

Judecătorul îi dădu cuvântul avocatului firmei (AVF).

Până acum treburile păreau că decurg bine. Nimeni din sală nu spusese nimic, nimeni nu râsese, cea mai mare spaimă a judecătorului în ceea ce priveşte acest caz.

– Dragi prieteni, îşi deschise AVF pledoaria, este, mă scuzați, o prostie. Nu ştiu dacă are sens să discut. Suntem vinovați de crimă tot aşa cum suntem vinovați că cerul este albastru sau poate înnorat. Mi-e şi ruşine să discut aşa ceva. Noi criminali? Poate că ar fi mai bine ca acuzatorii să fie consultați psihiatric. Vorbim aici de

un program de calculator. Cine plăteşte programul îl cumpără, îl utilizează o perioadă de timp, după care programul se dezinstalează automat.

AV se deschise la haină, de parcă se pregătea de luptă. Spuse:

– Îl chemăm pe Prof. Dr. PhD.

Profesorul, un om liniştit şi obişnuit să vorbească mulțimilor se aşează şi aştepta întrebările.

– Domnule profesor, vă rugăm să ne dați o definiție a vieții. Unanim acceptată, spuse AV.

– Asta e o enormitate, domnilor. Viața are nu una, ci o multitudine de definiții. Dumneavoastră ştiți că o albină este incapabilă să se reproducă. Specia are nevoie de matcă. Nu este oare albina vie? Dar ştiți că un virus nu se poate înmulți singur? Ştiți că are nevoie de alte celule? Nici măcar unele bacterii, organisme considerate evoluate precum Rickettsia şi Chlamydia au nevoie de nişte gazde pe care să le paraziteze pentru a se înmulți? Unanim acceptată, spuneți? Nu există aşa ceva.

– Dar măcar ne puteți enumera câteva caracteristici pe care le considerați esențiale pentru viață, domnule profesor?

– Deşi există multe controverse vă voi enumera câteva caracteristici, apoi vă voi spune şi ce cred eu:

Un organism viu trebuie să aibă metabolism, să influențeze mediul extern şi/sau intern pentru a păstra homeostazia necesară proceselor metabolice, să se poată adapta şi deci să răspundă la stimuli şi să se reproducă. Dar, după cum v-am spus, aceste caracteristici sunt acceptate doar de o parte a oamenilor de ştiință ca fiind definitorii viului. Definiția care mie mi s-a părut cea mai bună este cea a fizicianului

Schrödinger ce spune că viața este un proces într-un sistem deschis (organismul) ce își poate scădea entropia internă folosind energia mediului înconjurător.

– Ați auzit declarația domnului profesor, a spus AV. Un organism viu trebuie să poată să-şi scadă entropia. Adică gradul de dezordine. Asta nu înseamnă că dacă punem un mileu pe televizor am creat o ființă vie, deoarece mileul odată scos de pe televizor nu se suie la loc, adică nu consumă din energia mediului pentru a-şi scădea din nou entropia sa. Dar un program atât de bine realizat, ca Take Care, odată dereglat, consumă curent electric, deci energie din singurul mediu pe care îl cunoaşte pentru a se repara şi chiar pentru a evolua.

Conform definițiilor domnului profesor, programul Take Care are nu una, ci mai multe calități care definesc viața. Deci, domnilor, programul executat magistral de firma Take Care este viu.

Imediat a vorbit avocatul firmei:

– O prostie mai mare nu s-a mai auzit. Pentru ca o ființă să fie vie trebuie să poată interacționa cu mediul înconjurător, trebuie să se mişte, trebuie să se dezvolte. Programul nostru nu are nici una din aceste caracteristici. Nu are metabolism, nu are mecanisme de modificare a mediului extern, este doar o înşiruire de cifre şi litere care formează un cod care este pentru programul nostru literă de lege. Nu poate face nimic din ce nu a fost programat să facă. Programat de un om. Dacă îi spune omul să facă adunări, atunci programul va face adunări. Şi gata. Nu poate ieşi din matricea codului.

– Exact ca o ființă vie, nu a ratat AV să spună. Codul nostru genetic este oare altceva? Nu ne spune el ce să facem? Nu spune el termitei cum să-şi facă

muşuroiul? Nu spune cireşului că trebuie să înflorească la un anumit moment? Ce oare suntem noi, fiinţele considerate vii fără îndoială? Doar nişte sisteme conduse de un cod simplu, format dosar din 4 litere – GTAC. Combinate, aceste litere ne condamna definitiv la a fi blonzi, bruneţi, şoareci, oameni sau copaci. Nu codul contează, ci ce poate el face. Cum ştim noi să-l interpretăm. Noi am decis, cam arbitrar, dacă îmi daţi voie, ca noi suntem fiinţe vii. Problema pe care o ridicăm aici este de fapt foarte simplă: Poate un program, adică un cod, împreună cu maşinăria care interpretează codul, să fie considerată o fiinţă vie?. Noi spunem ca da. Conform definiţiei lui Schrödinger, definiţie acceptată de din ce în ce mai mulţi oameni de ştiinţă programul este o fiinţă vie.

– Cred că ar fi bine să luăm o pauză scurtă, să ne mai gândim, spuse judecătorul, poate şi din cauza adenomului de prostată care îşi cerea drepturile.

După câteva minute s-au strâns iarăşi în aceeaşi formaţie, dar de data asta judecătorul a cuvântat:

– Argumentele voastre sunt juste. Problema de fapt este că nu există o definiţie clară a vieţii. Din acest motiv sunt înclinat să le dau dreptate acuzatorilor. Programul este o fiinţă vie a decretat judecătorul.

De fapt el ştiuse încă de cu o săptămână în urmă ce va spune. Ştia că un alt verdict nu l-ar mai pune în centrul atenţiei. Şi avea foarte mare nevoie de atenţie acum. Pe de altă parte acceptase nişte „foloase necuvenite“ de la firma Take Care pentru acest verdict.

– Programul, împreună cu un computer formează fără discuţie o fiinţă vie. Asta nu înseamnă totuşi că firma Take Care ar fi cu ceva vinovată, cu atât mai puţin nu înseamnă că ar fi vinovată de omucidere. Conform definiţiei, omucidere înseamnă „Crimă ce constă în

uciderea unui om.“ În nici un caz programul Take Care nu este om, deşi este o fiinţă vie.

– Mulţumim, domnule judecător, spuse AV, dar noi nu dăm în judecată firma pentru omucidere ci pentru omor. Nu pretindem că programul este om, ci doar că este o fiinţă vie, dispută pe care cu măiestrie aţi rezolvat-o, care a fost ucisă de firma Take Care.

– În cel mai bun caz puteţi pretinde că este vorba de o plantă, de un fir de iarbă. Fiinţe vii Şi ele. Aştept să vă aud justificarea.

– În această săptămână, spuse AV, am pregătit mai multe înregistrări. Unele dintre ele sunt înregistrări ale unor convorbiri avute cu copii adevăraţi şi altele sunt înregistrări ale unor convorbiri cu programul Take Care. Dacă dumneavoastră le puteţi deosebi, atunci nu mai pretindem nimic.

AV şi TC au împărţit în sală nişte tabele şi creioane. Tabelele aveau două coloane – copil adevărat şi programul Take Care. I-au rugat pe cei din sală, public, ziarişti, judecător, avocatul firmei să completeze câte un x în dreptul fiecărei convorbiri pe care o auzeau. Şi testul a început. Discuţiile erau scurte şi erau toate cam la fel. După ceva timp cei prezenţi începuseră să pună „x“-uri după preferinţele pe care le aveau. Unii chiar completaseră formularele cu mult timp înainte de a se termina testul.

– Ştim că testul a fost obositor, aşa că vom considera ca probă doar primele 25 de răspunsuri, spuse AV după ce strânse hârtiile pe care le înmâna judecătorului.

– Dacă puteţi, vă rugăm să analizaţi aceste teste, domnule judecător.

Judecătorul, care era destul de bine dispus le-a analizat împreună cu cei doi avocaţi:

– Sunt 50% răspunsuri că au fost copii şi 50% că ar fi programul. Şi? Ce-ați demonstrat?

– Toate au fost convorbiri cu programul. Nu a existat nici o convorbire cu un copil adevărat, a spus AV. Aveți aici toate CD-urile originale, a mai adăugat el, punând un pachet pe masa judecătorului.

– Adică? Şi ce demonstrează asta, a spus AVF. Doar că am făcut un program foarte bun. Nimic altceva.

– Nu este adevărat. Demonstrează că programul Take nu este doar viu, ci şi inteligent. Şi deci sunteți vinovați de uciderea unei ființe inteligente.

– Să mai luăm o pauză, spuse judecătorul, după care mă voi întoarce cu verdictul.

În pauză telefoanele zbârneau peste tot. Toate redacțiile ziarelor îşi păstrară loc pe prima pagină pentru verdict. Toate televiziunile veniseră acolo, anunțate de diverşi oameni din public. Ceea ce începuse ca o glumă se transformase în ceva serios. Deja fusese creat un precedent ale cărui urmări nu puteau fi estimate. Creaționiştii deja strângeau semnături împotriva primului verdict. Nu este posibil, spuneau ei, ca oamenii să creeze ceva viu, „uitând“ de clonare.

– Programul Take Care este inteligent, spuse judecătorul, imediat ce a reintrat în sală. Argumentele sunt clare. Deoarece nu putem face distincție între o convorbire cu un copil inteligent şi o convorbire cu programul Take Care, trebuie să considerăm că programul este inteligent. Crima de omor nu poate fi imputată însă firmei, deoarece nu ştia că are de-a face cu o ființă, vie şi inteligentă. Totuşi, sunt obligat să dau dreptate acuzatorilor în a cere firmei producătoare să mărească aleator perioada de viață a programului până la 110 ani. Pentru celelalte capete de acuzare firma este nevinovată.

– Mulțumim, domnule judecător, spuse AV.

– Mai am ceva de adăugat, spuse judecătorul. Deoarece TC şi-a dat seama că este vorba de o ființă vie şi inteligentă dispun ca TC să fie reținut sub acuzația de trafic de ființe vii. Termenul de judecată este peste o săptămână.

TE CONDAMN PENTRU CRIMA DE PROSTIE SUB FORMĂ CONTINUATĂ

Te condamn pentru crima de prostie sub formă continuată.

Îmi pare foarte rău că s-a ajuns aici, dar nu îmi dai de ales.

Acum că ai aflat sentința dă-mi voie să o motivez.

Încă de când erai mică ai dat semne de nesupunere şi de dorință de independență. Ai arătat multă personalitate, ceea ce, până la un punct, este de admirat la cineva atât de tânăr. Personalitatea ta puternică te-a făcut să descoperi singură nişte adevăruri peste nivelul tău de înțelegere. Dar nu ai ştiut să le păstrezi şi să le aprofundezi. E adevărat că am ajutat şi eu puțin acolo, dar speram.

De mică te-ai arătat capabilă şi de o violență peste normal. M-a speriat puțin, dar am crezut că te vei schimba.

În perioada adolescenței te-ai comportat cu o cruditate ieşită din comun, mai ales în anii mai întunecați, dar am pus-o pe seama teribilismului specific vârstei. Nu pot să neg că în aceeaşi perioadă au

fost şi nişte momente excepționale, care m-au făcut mai înțelegător. Cel mai mult mi-a plăcut cum m-a pictat daVinci. Şi asta a contribuit la amânarea procesului. A contribuit mult, dar nu a fost suficient. Mai târziu ai mai crescut şi ai avut nişte momente în care dădeai semne de trezire, dar ai reuşit să le domini şi să cazi din nou în fundamentalismul care te caracterizase până atunci. Ai mai crescut, şi, cu subtilul meu ajutor ai trecut peste acea perioadă. Ți l-am dat pe Einstein să te îndrume, să-ți deschidă ochii, dar ai ales un drum pe care nimeni nu poate să-l înțeleagă. Nici măcar eu, care am dat dovadă de foarte multă milă pentru tine. Dar, fie aşa, am zis eu. Poate iese ceva bun din asta. Apoi a intrat totul pe un făgaş amețitor. Eu aveam şi alte treburi atunci, ceea ce însă nu constituie o scuză pentru tine. Ai ales un drum al divizării şi răutății. Ai dat din nou dovadă de o răutate de neînțeles. Mi-am pus de multe ori întrebarea „de ce?“, poate, poate reuşesc să te înțeleg. Ți-am căutat mai multe scuze decât crezi, dar până la urmă m-am convins că nu meritai nici a doua şansă, atunci cu Noe, nici a treia atunci cu Iisus, nici a patra atunci cu bomba nucleară.

Acum ai ajuns la maturitate şi trebuie să-ți spun că îți iert aproape toate păcatele, dar nu pot să te iert pentru prostie. Te condamn la singurătate şi îmi iau mâna de peste tine.

VIOLENȚA

Acum, că toate obiectele posibile se produceau robotizat, automat oamenii nu mai duceau lipsă de nimic şi aveau tot timpul. Puteau să se exprime liber, aşa cum ştiau mai bine, şi deci violent.

Aveau de toate. Curățenia în oraşe era exemplară, magazinele erau pline, sănătatea tuturor era de fier, ceea ce îi mulțumea pe toți. Deci nu mai erau probleme.

Fuseseră voci, înainte de epoca de aur a violenței care spuneau că omul trebuie să muncească, că munca l-a făcut pe om, că diferența specifică față de alte ființe este munca şi alte curente de acelaşi gen.

Până la urmă, logica învinsese şi se acceptase că în definiția omului intră genul proxim – ființa şi diferența specifică – violența, adică omul = ființa violentă.

Nici o altă ființă, fie ea unicelulară, pluricelulară, parazită sau gazdă, din regnul vegetal sau animal nu stăpânea mai bine acest minunat atribut: violența.

Oamenii ajunseseră la subtilități aproape divine. Puteau jupui un prunc în mai puțin timp decât era necesar mulțimii să înceapă să zâmbească. Doar

pruncul era dispensabil, şi dacă mai avea şi un defect, Jupuitorul era aplaudat mai abitir.

Alt joc excelent era de-a hoții şi vardiştii. Se juca între copii. Se termina când mai rămânea un singur supraviețuitor.

Pentru adulți exista războiul. De când nimeni nu mai avea nevoie de nimic, nici măcar de pretexte, războiul devenise ceea ce ar fi putut fi de multă vreme. Un joc excelent. Se luptau, se înjunghiau, se mutilau, se înşelau şi apoi plecau acasă. Cei vii. Ceilalți erau lăsați pe câmp. A doua zi, odihniți, o puteau lua de la capăt.

Nu mai exista nici o plăcere în rezolvarea tainelor universului, materiei şi energiei. Toate acestea fuseseră rezolvate până la un anumit nivel şi apoi omenirea intrase în această nouă etapă de dezvoltare.

În ultima vreme, însă, apăruseră voci, la început mai timide, apoi din ce în ce mai vehemente care spuneau că simpla violență care ducea la uciderea cuiva nu era suficientă. Oamenii puteau mai mult.

Eu, dacă îmi este permis, subscriu la această idee.

Forma de violență pe care o propovăduiau Progresiştii era o violență fără sânge, fără organe expuse şi fără arme. Era o formă mai bună, mai subtilă, şi de durată mai are. Era de ajuns să poți subjuga pe cineva îndeajuns, încât să-i răpeşti calitatea de om. Să-l transformi, încetişor într-o plantă, într-o legumă, într-un animal. Mijloacele prin care trebuia reuşită această transformare erau dintre cele mai diverse, dar, întotdeauna duceau la acelaşi rezultat. Persoana cea violentă se alegea cu o persoană care îi satisfăcea toate dorințele. Iar el putea oferi stăpânului său uluitoare momente de satisfacție. Putea umbla zile în şir cu nişte

cuie înfipte sub unghii, putea să-şi petreacă multe ore într-o baie de apă clocotindă, sau putea să se îngroape singur până la piept şi să aştepte apoi să-i mănânce furnicile fața. Şi multe altele.

Conservatorii, pe de altă parte, spuneau că toate aceste minunate momente trebuie oferite publicului larg, să se poată simți cât mai bine, cât mai mulți.

Dar satisfacția de a savura singur suferința altuia nu putea fi egalată, aşa că în scurt timp Progresiştii au câştigat, şi a început o epocă nouă, mai evoluată, mai luminată, mai bună, Sclavagismul.

TOLERANTA FAȚĂ DE BIEȚII BĂRBAȚI ATEI ALBI

Nu sunt evreu. Nu sunt femeie, nu sunt negru, țigan sau musulman, nu sunt chinez sau măcar budist. Nu fac parte din majoritate, deci, pe cale de consecință, sunt minoritar.

Cu toate că sunt minoritar, nu am nici locuri speciale în facultăți, nici nu am loc special de parcare, nici măcar nu mă pot plânge că nu sunt publicat din cauza discriminării la care sunt supus. În fiecare zi mă trezesc cu speranța că măcar devin mai negru să pot pretinde şi eu egalitate, cerând cinstit un loc special pe care doar eu sa candidez. Şi dacă pic examenul să-l pot contesta, deoarece am fost discriminat.

Aceste idei mi-au venit deoarece am avut norocul ca o persoană să fie mai catolică decât Papa şi să-mi deschidă ochii la nedreptățile la care este supusă această minusculă minoritate.

Există în matematică curba lui Gauss (reprezintă distribuția unor valori în funcție de o medie standard). Acum trebuie să vedeți unde vă aflați pe curbă. Dacă punem toata populația lumii pe aceasta curba veți observa ca albii sunt mai putini decât ceilalți, deci

sunt minoritari. Daca suprapunem si distribuția sexelor pe aceeași curbă veți observa că albii bărbați sunt încă și mai puțini. Și așa mai departe. Deci afirmația mea de la început este cât se poate de adevărată și este politically corect să mă pretind minoritar.

Deoarece am ghinionul să fiu politically corect trebuie să scriu eufemistic.

Să presupunem că o persoană (cu sex, culoare, preferință politică nedeterminate) încearcă să se suie pe cal. Și, după lupte grele, cei care ajută persoana reușesc să o suie pe cal, persoana (folosesc femininul de la substantivul comun persoana, care nu are legătură cu personajul – vedeți, pot folosi și un substantiv neutru, ceea ce poate e mai corect) se plimbă pe ici-colo, noi trebuie să cădem în extaz. Mai ales dacă persoana e dată la televizor.

Vă rog revedeți frazele anterioare că sunt foarte încurcate.

Și acum să presupunem că ființa (iarăși folosesc femininul fără vreo intenție, obligat fiind de gramatică) face ceva necinstit ceva cu niște bani, nu ar fi o știre?

Si tot așa, fără discriminări.

Nu ar fi mai simplu să scrie toată lumea despre zâne și balauri? Cu atenție însă, că și ei sunt minoritari.

ALTĂ VIOLENȚĂ

Violența devenise bunul cel mai de preț al societății. Mecanismele de homeostazie socială nu mai funcționau. Din cauză că verbul „a avea“ devenise cel mai important, nimeni nu mai putea „exista“ fără să aibă, iar metodele prin care reuşeau să aibă deveniseră din ce în ce mai simple.

Povesteau cei mai în vârstă, că în urmă cu mulți ani era destul de greu să ai câte ceva, deoarece puteai avea obiecte doar prin schimbarea unor hârtiuțe numite bani care puteau fi obținute prin muncă. Asta era un concept cam straniu în societatea modernă. Adică să-ți pierzi timpul tău să faci ceva, pentru cineva? Şi el să-ți dea bani că ai făcut ceva? Părea deosebit de straniu.

Acum obiectele erau produse automat, prin diverse metode, aşa că oamenii fuseseră eliberați de corvoada muncii şi se puteau apleca asupra unor activități mai plăcute. Pentru a obține obiecte ei nu trebuiau decât să le ia. Cum fabricile şi uzinele erau destul de departe, cel mai simplu era să le ia de la ceilalți. Şi deci era simplu să fii mai iute de mână, sau să poți înşela sau ucide pe cineva şi obiectele lui puteau deveni ale tale. Aceasta era de fapt metoda cea mai bună. Dacă încercai să înşeli, puteai fi păcălit. Dar dacă

reuşeai să-l ucizi.... Atunci se schimbau termenii ecuației. Deveneai stăpân peste ceea ce reuşiseşi să iei. Şi deci erai cineva.

Conceptul de homostazie socială fusese introdus în urmă cu mai mult timp de către un sociolog care îşi dăduse seama că numărul mare de oameni într-un spațiu limitat ducea inevitabil la conflict şi deci la scăderea numărului de oameni şi restabilirea unui echilibru. Care apoi, după o relativă perioadă de bunăstare se strica iarăşi. Şi tot aşa, ca un resort, societatea trecea prin diverse etape.

Dar acum, de când cu producția automatizată, oamenii aveau prea mult timp liber şi curentul filozofic „AI“ câştigase mult teren şi populația era în scădere continuă. Era destul de riscant să faci copii. Pe de-o parte erai vulnerabil pe întreaga perioadă a sarcinii, şi chiar puțin după aceea, pe de altă parte era nevoie de doi indivizi pentru a concepe şi trebuia să ai o mare încredere că partenerul nu-ți înfige un piron în cap.

Aşa că populația era în continuă scădere. E adevărat că ei aveau din ce în ce mai mult, dar erau din ce în ce mai puțini şi mai bătrâni. Şi mult mai violenți.

Odată ajuns în acest punct al povestirii am mai multe posibilități:

Să-i las pe toți să moară, să se stingă toată populația, şi, eventual ultimul care rămâne în viață, pe un morman de aur, diamante şi altele de acelaşi gen, să fie deosebit de mulțumit că are totul, şi apoi să moară şi el.

Să-i pun pe toți în fața unui pericol comun, de exemplu un meteorit care se îndreaptă spre Pământ. Atunci, ei îşi dau seama că doar conlucrând pot să facă față amenințării. Fiecare trebuie să dea câte ceva, să

facă câte ceva pentru a reuşi să înlăture pericolul. Optimist, ei reuşesc să facă o rachetă, un laser sau o armă extraordinară şi să distrugă meteoritul. Pesimist, ei reuşesc să facă o armă, rachetă sau ceva, dar un tip mai şmecher fură o componentă esențială, dar foarte lucioasă şi racheta, arma nu funcționează şi toată planeta este distrusă.

Altă variantă este ca mecanismele de homeostazie să funcționeze, dar punctul de echilibru să se fi resetat la un nivel mult mai mic. Adică populația îşi regăseşte un alt echilibru. Şi eventual continuă să trăiască în acelaşi fel, până la următoarea etapă istorică, eventual sclavagismul.

Se mai poate ca cineva să descopere un bunker plin ochi de bunătăți rare. Printre ele şi rachete nucleare, pe care le lansează, în ideea că îi va distruge pe ceilalți şi le va lua obiectele. Ceea ce îi reuşeşte pe deplin. Adică să îi distrugă pe toți.

Să apară o persoană carismatică cu un discurs de gen: Soarele va face să lucească umbra urmelor obiectelor. Voi vă veți împăca cu voi, cei din interiorul vostru, doar dacă obiectele vor deveni amintirea lor. Obiectele strigă la voi şi asurziți de ele veți pleca în căutarea liniştii pe care v-o oferă verbul „A FI". „A FI" trebuie să constituie pentru voi căutarea şi calea de urmat.

Iar oamenii, ruşinați, renunță la toate şi trăiesc fericiți până la adânci bătrânețe. Dar ei îşi dau seama de asta prea târziu şi populația planetei se stinge încetişor, însă săraci şi cinstiți.

Şi tot aşa sfârşitul poate fi oricare.

Succes.

CUPRINS

Cuvânt înainte 5
Peştera 8
Ghid de utilizare a bărbaților 17
M-am hotărât să scriu. 30
Atât de multe concepte. 37
Marl Marx 39
Ieducație 41
Persoana a VII-a, singular 45
Noi avem mai multe calități 47
Cea mai bună carte din lume 50
Buuuuuuuuuuuuun 65
Primul manual al micului altruist. 68
Manualul adevăratului altruist 70
Memoriile unui sinucigaş în serie 72
Manualul micului mizantrop 76
M-am apucat să fac ordine 78
Literatura ar trebui interzisă. 80
Românul s-a născut poe 83
Dintele apă nu se face 85
Nu mai vreau 94
Mâine voi împlini 30 de ani 96
Pe vremea când eram tânăr 102

Cu fiecare minut pe care îl petrecem
pe planeta asta ne apropiem de părăsirea ei . . . 106
Observând de sus 108
Dacă ar fi știut ce înseamnă 113
Deoarece. 116
Mă numesc Alioșa 118
Joc 122
Marea schismă 124
Negocierea 126
Nimic 130
Programul Take Care 132
Te condamn pentru crima de prostie sub
formă continuată 147
Violența 149
Altă violență. 154